DRUMUL DAMASCULUI 1
Întortocheat şi presărat cu cadavre!
METEOR PUBLISHING

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 193
Son Altesse Sérénissime
Drumul Damascului Vol.1
Le Chemin de Damas: 1, 2012
V 1.0

Capitolul I

Zenad Henniye opri Hyundai-ul alb chiar după ieşirea din Maaraboun, un cătun situat între frontiera siriană şi Baalbek, parcându-l pe acostamentul plin de pietriş. Se uită la ceasul Gucci: patru şi jumătate. Amantul ei întârzia.

Aici asta nu însemna mare lucru. Hussein al-Fahrahidi venea de la Damasc şi întârzierea sa putea fi provocată de o mulţime de motive.

Mai întâi, pentru că era vorba de o călătorie clandestină, ceea ce explica faptul că nu intra în Liban pe drumul principal, Damasc-Beirut, ci pe această şosea mică aflată mult mai la nord de câmpia Bekaa şi străjuită de un post de frontieră puţin folosit. Hussein făcea parte cu siguranţă din Mukhabarat-ul sirian Al-Ascariya[1], lucru care-i conferea destulă libertate, însă în acest moment în Siria toată lumea era extrem de agitată.

Damascul devenise un oraş mort care se golea la căderea nopţii, siguranţa cetăţenilor fiind grav afectată. Bande de indivizi cu cagule pe cap furau maşini sau atacau oamenii fără să se ştie dacă era

1 Serviciul de Informaţii Militare al Armatei.

vorba de membri ai poliţiei secrete sau de simpli golani.

Siria era măcinată de un război civil ascuns, purtat de opozanţii clanului al-Assad, alawiţii care guvernau Siria de patruzeci de ani, sprijiniţi de Fraţii Musulmani sirieni şi de anumite elemente din Al-Qaida, înarmate şi finanţate de Qatar şi de Arabia Saudită.

Evident că membrii clanului al-Assad îi pândeau pe potenţialii trădători, fiind gata să lovească nemilos.

Zenad Henniye ştia că amantul ei de suflet, Hussein al-Fahrahidi, făcea parte dintre cei suficient de puternici pentru a sprijini o lovitură de stat care să-l înlocuiască pe Bashar al-Assad cu un lider mai puţin bătător la ochi, ales la palat, cu scopul de a păstra puterea în mâinile alawiţilor şi aliaţilor acestora, creştini, kurzi, druzi şi chiar sunniţi.

Libaneza opri motorul maşinii şi îşi aprinse o ţigară, pândind şoseaua pustie.

Pe acest drum de munte circulaţia era rară, fiind frecventat doar de locuitorii din zona graniţei. De fapt, acest itinerar reprezenta un ocol imens în raport cu şoseaua normală, deoarece trebuia să urci în nord până la Baalbek, apoi să cobori spre sud, în direcţia Zahle, pentru a regăsi drumul către Beirut.

Peisajul era grandios: munţi arizi cu vârfurile înzăpezite, fără urmă de viaţă în afară de câţiva arbuşti, fără sate... Pe jos, se putea trece uşor în Siria escaladând muntele care domina Bekaa.

Inima lui Zenad Henniye începu să bată mai repede: din faţă se apropia o maşină. Din păcate, nu era decât un Golf vechi cu numere libaneze, condus

de un individ cu barbă şi turban.

Pentru a-şi mai omorî timpul, femeia o sună pe prietena ei cea mai bună, Farah Nassar, care avea o afacere cu bijuterii şi căreia îi spunea totul despre viaţa sa intimă.

Îi răspunse robotul.

Femeia înclină oglinda retrovizoare şi îşi examină chipul, apoi îşi refăcu conturul buzelor, îşi subliniase sprâncenele cu negru, se dăduse cu albastru în jurul ochilor, iar acum termina prin a-şi scoate în evidenţă buzele cărnoase.

Avea nişte sâni magnifici şi neretuşaţi – o excepţie în Liban, exact cum îi plăcea amantului său. Încă de pe vremea când venea s-o vadă la Beirut, în timpurile normale, era burduşit cu Viagra, ceea ce-i permitea să-i aducă lui Zenad un omagiu imediat şi uneori brutal.

Nimic nu-i plăcea mai mult decât să descopere că era excitat ca un vier, gata s-o străpungă.

Nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Fiind foarte mică de înălţime, bărbaţii nu se întorceau după ea pe stradă. În schimb, respecta cu exactitate canoanele de frumuseţe ale lui Hussein al-Fahrahidi: durdulie, cu fese bombate şi tari, şi mai ales cu acest piept, pe care sirianul îl putea maltrata tară să rişte să-l mutileze.

Pentru întâlnire, Zenad Henniye îşi pusese o rochie de mătase cu nasturi în faţă, perfect mulată, şi ciorapi cu portjartier negru, obligatoriu atunci când venea vorba de ofiţerul sirian. El o iniţiase în domeniul acestui accesoriu vestimentar; se uita la o mulţime de filme pentru adulţi în care toate femeile erau astfel echipate. Cum nu se vedeau în fiecare zi,

n-o deranja deloc să se costumeze pentru el.

Şi chiar o excita…

Ora cinci.

Curând, se va lăsa seara.

Zenad se întrebă dacă nu cumva intervenise ceva neaşteptat. Evident că nu puteau comunica prin telefon. Toţi se ascultau între ei, iar amantul său ocupa un post oficial.

Femeia îşi propuse să mai aştepte o jumătate de oră înainte de a se întoarce la Beirut, deschise radioul şi închise ochii, visând la seara care urma. Era conştientă că Hussein al-Fahrahidi nu venea la Beirut doar de dragul ei, ci pentru că obligaţiile îl forţau să sporească numărul călătoriilor în capitala libaneză. Iar ea nu avea decât să profite, în ziua aceea, un „prieten” avea întâlnire acasă la ea cu sirianul. O discuţie la care, mai mult ca sigur, ea nu va lua parte.

Bărbatul care-şi anunţase sosirea nu-i dăduse la telefon decât un prenume, John, evident un pseudonim. Vorbea bine araba, cu un uşor accent străin. Probabil american. Pe parcursul scurtului său sejur, Hussein al-Fahrahidi nu va ieşi deloc din casă.

Nimeni nu trebuia să ştie că se afla la Beirut. Din fericire, Zenad locuia în cartierul Raouche, într-un imobil modern cu parcare subterană, care-i permitea lui Hussein să ajungă la apartamentul femeii fără să se întâlnească cu nimeni.

Tresări din nou: o maşină se apropia dinspre frontiera siriană.

Un vehicul închis la culoare, care mergea încet.

Încetini şi mai mult, iar Zenad zări numărul de înmatriculare sirian. De data aceasta, inima începu

să-i bată cu putere.

Automobilul întunecat se opri pe acostamentul şoselei, chiar în faţa ei.

Zenad Henniye deschise portiera şi coborî. O adiere răcoroasă de vânt îi lipi imediat rochia de picioare, scoţând în relief şerpii portjartierului.

Portiera din partea dreaptă a celuilalt vehicul se deschise şi din interior ţâşni afară un bărbat înalt, corpolent, cu faţa traversată de o mustaţă mare şi neagră.

Ţinea în mână o geantă de piele şi se apropie în viteză de maşina lui Zenad Henniye.

Nici nu parcurse vreo trei metri, că automobilul care-l adusese până aici întoarse şi se îndreptă înapoi spre Siria.

Nou-venitul o strânse pe femeie îndelung în braţe, încântat să-i regăsească formele pline şi rotunjite.

— *Habibi!*[2] gânguri ea, am crezut că nu mai vii…

— A fost greu, mărturisi sirianul, cât pe-aci să nu mai ajung. A mers bine, te-a urmărit cineva?

Zenad nu-şi pusese întrebarea.

— Nu, răspunse ea, nu cred. De ce?

— N-are importanţă.

Brusc, puse geanta deoparte şi o luă în braţe, pipăindu-i corpul cu mâinile lui mari. Una se opri pe coapsa plină a femeii, simţind sub degete şarpele portjartierului.

Se aprinse instantaneu, lipind-o pe Zenad de el.

Acesteia nu-i trebui mult timp să înţeleagă că era la fel de „încărcat” ca şi dăţile trecute. Ceva tare se ivise în partea de jos a pântecului, cu viteza unei explozii nucleare. Se clătinau pe marginea drumului,

2 Iubitule!

măturaţi de vânt. Cu un gest energic, sirianul apucă rochia de mătase imprimată şi o ridică de-a lungul coapselor femeii, dezvelindu-i ciorapii şi portjartierul.

Scoase imediat un grohăit excitat şi apucă sexul femeii prin chilotul negru.

— *Habibi,* aşteaptă, gemu Zenad, ne vede lumea. Vino în maşină!

Îi plăcea când, aşezaţi în fundul maşinii, bărbatul se elibera în gura ei. Aşa se cunoscuseră.

În loc s-o asculte, Hussein al-Fahrahidi o împinse spre capota Hyundai-ului. Strivită de caroserie, Zenad simţi cum mâinile mari ale bărbatului îi apucă sânii şi o răstoarnă pe spate, pe tabla călduţă a capotei.

— Eşti nebun! se împotrivi ea. Suntem pe marginea drumului.

— Nu e nimeni, iar postul de frontieră închide la cinci, replică sirianul.

Prin urmare, n-o să vină nimeni…

Şi în plus, se lăsa seara…

Zenad Henniye auzi cum îşi deschide fermoarul pantalonilor şi îşi spuse că amantul ei avea de gând s-o violeze. Îşi strecură mâna între trupurile lipite şi dădu peste un sex tare şi fierbinte. Instantaneu, îşi simţi pântecul umed.

Femeia nu protestă nici când degetele amantului ei se strecurară pe sub elasticul chiloţilor. Totuşi, un rest de pudoare o împiedica să i se dăruiască aşa, sub cerul liber.

— Aşteaptă, îi propuse ea, mai bine sex oral! Facem dragoste la Beirut.

— Ba facem aici şi acum! mormăi sirianul,

întotdeauna mi-am dorit s-o fac pe o capotă de maşină.

De la sosirea lui, niciun vehicul nu mai trecuse pe şosea. Zenad Henniye simţi cum îi slăbeşte împotrivirea. Membrul gros şi fierbinte pe care-l ţinea în mână o făcea să-şi piardă capul. Făcu totuşi o ultimă încercare.

— Vino în maşină! suspină ea, mă aşez peste tine.

Îi plăcea la nebunie să încalece coapsele musculoase şi să se înfigă până în prăsele.

Hussein al-Fahrahidi nu răspunse. Tocmai încerca să-i scoată chiloţii trăgându-i de-a lungul coapselor.

Brusc, mormăi furios:

— Tâmpito! Iar ai greşit!

Zenad Henniye îşi pusese chiloţii pe sub portjartier, iar asta îl împiedica să-i scoată dacă nu scăpa mai întâi de ciorapi, lucru pe care sirianul nu voia să-l facă nici în ruptul capului.

— Iartă-mă, gemu Zenad. Vino în maşină.

Hussein al-Fahrahidi înţelese că nu exista decât o singură soluţie. Prinse din nou elasticul chiloţilor şi îl dădu la o parte. Apoi, cu mâna strângă, îşi lipi sexul de cel al lui Zenad, care râse nervos.

Aşteaptă, n-o să reuşeşti!

În acelaşi moment, simţi cum mucoasa i se desface împinsă de carnea tare şi fierbinte care se înfipse dintr-o mişcare în pântecul ei. Braţele ei cuprinseră gâtul de taur al amantului său şi îşi îndoi picioarele pentru a se deschide şi mai mult.

Centimetru cu centimetru, mădularul lui Hussein îi forţa sexul strâmt. Zenad gemu de plăcere.

Parcă niciodată nu fusese atât de bine! îşi imaginase de atâtea ori aceste momente şi asta o

excitase şi mai mult.

Nu se mai gândea la maşinile care ar fi putut trece pe lângă ei. De altfel, n-a trecut niciuna.

Hussein al-Fahrahidi încetă să se mai mişte, rămânând culcat peste amanta sa.

Apoi reîncepu mişcările, iar Zenad îşi simţi mucoasa devenind tot mai elastică, până când bărbatul alunecă în ea fără efort, scoţând grohăituri de plăcere.

Îşi spuse în gând că Hussein avusese o idee bună! N-ar fi putut face asta pe o stradă din Beirut.

Dintr-odată, Hussein o bombardă atât de violent, încât capul lui Zenad se lovi de parbriz. Simţi cum o inundă un lichid cald şi scoase un ţipăt de şoricel, gemând:

— *Ya, habibi! Ya, habibi!*

Orgasmul i se declanşă spontan, apoi deveni moale ca o păpuşă stricată.

Cu o încetineală exasperantă, sirianul îşi retrase membrul încă tare, iar Zenad avu impresia că măsoară kilometri...

Se depărtă puţin, iar Zenad se ridică în momentul în care Hussein se încheia la pantaloni.

— *Yallah!*[3] zise el. Ne ajung trei ore! Ştii că am întâlnire.

Deschise portiera Hyundai-ului şi se lăsă să cadă pe scaun.

Zenad Henniye nu se simţea în apele ei; faptul că nu trebuia să-şi îmbrace chiloţii după ce făcuse dragoste îi dădea o senzaţie ciudată. Pântecul încă îi ardea.

Îşi lăsă în jos rochia şi se urcă la volan.

3 Să mergem.

Cu gesturi mecanice, porni maşina, întoarse şi o luă spre Baalbek. Practic, nici după Maaraboun nu era circulaţie.

Hussein al-Fahrahidi deschise geanta şi scoase un pistol-mitralieră Scorpio, fixă încărcătorul şi îl puse pe podea.

— Ţi-e frică de cineva? întrebă Zenad intrigată.

— Nu, zise sirianul, sunt prudent.

Drumul continua drept înainte. Pe partea opusă se vedeau luminile Baalbekului.

Curând, începură serpentinele care coborau până la târgul din valea Bekaa. Înainte de a ajunge acolo, cotiră la stânga.

Apărură două faruri aprinse în spatele lor. O maşină care venea probabil din Maaraboun. Mergea mai repede decât ei, aşa că-i ajunse din urmă cu uşurinţă, anunţându-i cu farurile că urma să-i depăşească. Hussein al-Fahrahidi se întoarse şi tresări.

— Nu-i lăsa să treacă! strigă el.

Era prea târziu. Fără să bănuiască nimic, Zenad se trăsese mai spre dreapta.

Întoarse uşor capul atunci când celălalt vehicul ajunse la nivelul ei. Îi stătu inima-n loc. Geamul dinspre ea fusese lăsat în jos şi prin el ieşea ţeava unui Kalaşnikov.

Cele două maşini miau una lângă alta. Hussein al-Fahrahidi scoase o exclamaţie şi se aplecă să înşface pistolul Scorpio.

Se auziră primele împuşcături. O rafală lungă mătură locurile din faţă. Zenad văzu fulgerele albe, simţi o lovitură violentă în cap şi îşi pierdu cunoştinţa. Amantul ei încasase deja câteva

proiectile; unul îi străpunsese gâtul, iar un altul îl lovise în cap.

Maşina cealaltă acceleră în timp ce Hyundai-ul lui Zenad mergea în zigzag pe şosea, după care pătrunse pe acostament şi se răsturnă.

*

Doi bărbaţi coborâră în goană din vechiul Peugeot şi alergară spre Hyundai-ul răsturnat în şanţ.

Nu luase foc, însă niciunul dintre cei doi pasageri nu dădea vreun semn de viaţă.

Pentru a fi cu conştiinţa împăcată, unul dintre bărbaţi îndreptă Kalaşnikovul spre corpurile inerte şi lansă o rafală lungă, apoi se îndepărtă, întorcându-se la Peugeot.

Maşina porni aproape imediat pe serpentinele care duceau la Baalbek. Se lăsase întunericul, iar automobilul rămas pe acostament de-abia se mai distingea.

Capitolul II

O rafală de vânt zdruncină elicopterul Blackhawk, ale cărui roţi atingeau deja pista de aterizare a aeroportului din Limassol. Deodată, aparatul coborî destul de brusc, iar Malko săltă pe scaunul său de pânză. Călătoria începută în Beirut durase cel mult douăzeci de minute, iar vremea era la fel de urâtă ca în Liban.

Un mecanic deschise una dintre uşile laterale ale elicopterului, montând o pasarelă scurtă pentru cei doi pasageri care puseră astfel piciorul pe sol. Mitt

Rawley, şeful staţiei CIA din Beimt, sări cu greu pe pământ. Cu părul alb pieptănat pe spate, silueta înaltă şi puhavă şi obrajii căzuţi, semăna cu un patrician rătăcit într-o lume străină. Cu toate acestea, era un specialist remarcabil în problema Liban-ului, pe care-l cunoştea ca pe buzunarul său. Arabist şi mare amator de femei, avusese numeroase legături în ţară, pe care le numea „captatorii” săi.

Cândva, fusese un bărbat foarte frumos şi încă mai păstra ceva din acele trăsături.

Din trei paşi, dispăru în Chevrolet-ul negru care aştepta lângă Blackhawk.

Malko îl ajunse din urmă şi se strecură pe bancheta din spate a limuzinei.

— Ce vreme oribilă! bombăni el. În Europa e mai frumos!

Sosise în ajun din Austria, unde strălucea soarele, deşi temperatura nu depăşea 10 grade.

La Beirut bătea vântul, ploua şi aproape că se lăsase ceaţa.

— N-o să fie bine până-n martie, exclamă Mitt Rawley. Din fericire, la Beirut nu te plictiseşti niciodată.

Chevrolet-ul demarase şi acum se îndrepta spre Limassol, unde americanii aveau o importantă ambasadă care devenise centrul operaţional CIA pentru toată regiunea, condiţiile de securitate şi confidenţialitate fiind net superioare celor din Beirut.

În plus, din Cipru puteai să te duci peste tot: în Israel, în Iordania, la Beirut, în Siria sau în Egipt.

După douăzeci de minute, limuzina pătrunse pe

poarta ambasadei americane şi se opri în faţa peronului. O tânără înarmată cu o umbrelă veni în întâmpinarea lor.

Un bărbat înalt, îmbrăcat cu un costum la două rânduri, îi aştepta în hol. Un adevărat schelet ambulant. Părea să înoate în hainele sale albastre, iar pometii îi ieşeau în afară ca la un cadavru.

Gordon Cunningham învinsese deja cancerul de două ori şi lupta acum a treia oară cu el, dând dovadă de o voinţă de fier. Îi întinse mâna lui Malko şi-i zâmbi cu căldură.

Bine aţi venit în Cipru, cred că-l cunoaşteţi deja, nu-i aşa…

Toată lumea cunoaşte Ciprul, spuse Malko surâzând.

Descâlcise deja iţele câtorva afaceri în insula împărţită între turci în nord şi greci în sud, acolo unde se găseau acum.

Gordon Cunningham făcea ture cu un avion particular al Agenţiei între Cipru, Washington şi Doha, centrul de comandă pentru armata americană din Orientul Mijlociu.

Responsabil al Biroului Orientul Mijlociu, treaba lui consta în coordonarea tuturor informaţiilor pentru a comunica la Langley o linie politică coerentă.

Care, de altfel, nu era urmată, din cauza instrucţiunilor politice ale Casei Albe.

— O să înţelegeţi de ce v-am impus această călătorie puţin cam obositoare, îi explică Gordon Cunningham lui Malko. Veniţi cu mine.

Coborî primul pe scara care ducea la subsolul ambasadei. La capătul unui culoar lung era deschisă o uşă care dădea într-o încăpere luminată de

neoane palide, cu o masă rotundă în mijloc, plină de băuturi răcoritoare şi cafetiere.

Un bărbat instalat deja la masă se ridică atunci când nou-veniţii intrară în cameră. Gordon Cunningham făcu prezentările.

— Tamir Pardo a sosit adineauri de la Tel Aviv, explică el. Evident că-i vine greu să se ducă la Beirut. Nici predecesorul lui, Meir Dagan, n-a fost niciodată acolo.

Malko îl privi pe noul şef al Mossad-ului. Fusese multă vreme numărul 2 şi ştia că era un mare profesionist.

Înalt, cu faţa ascuţită, mai curând tăcut, se ştia că era evlavios, mânca alimente cuşer şi respecta sabatul. La fel ca ofiţerii israelieni, din ce în ce mai numeroşi. Malko strănută, iar bărbatul zâmbi.

— Astăzi, la Ierusalim sunt 6 grade şi plouă...

Aparent, i se explicase cine era Malko, pentru că nu puse nicio întrebare.

Cei patru bărbaţi se aşezară în jurul mesei şi, după o ceaşcă de cafea, Gordon Cunningham rupse tăcerea, adresându-se în special lui Malko.

— Sunt sigur că urmăriţi situaţia din Siria...

— Din ziare, preciză Malko.

— Aţi fost deja acolo, nu?

Era o aluzie la ultima sa misiune în zonă.

— Acum şase ani, ţinu să amintească Malko, dar cred că lucrurile s-au schimbat mult.

— Din păcate! suspină Gordon Cunningham. A devenit *„a pain in the ass”*[4] pentru Administraţie.

— Eraţi în termeni cât de cât buni cu sirienii, sublinie Malko amintindu-şi că însuşi Assef Chawkat,

4 Pacoste.

cumnatul lui Bashar al-Assad, îi făcuse rost de o viză pentru Damasc.

La cererea Agenţiei…

Trebuie spus că Agenţia americană lăsase un mare număr de interogatorii ale susţinătorilor jihadului pe seama sirienilor, care nu manifestau acelaşi respect scrupulos faţă de drepturile omului.

Cu siguranţă că metodele practicate în al treilea subsol din imobilul Mukhabarat-ului General îi oripilaseră pe anumiţi congresmeni… Totuşi, trebuie să recunoaştem că un om căruia i se taie degetele ambelor mâini şi sexul este considerabil „înmuiat”…

O dată „trataţi”, prizonierii erau trimişi în Irak, dacă încă mai respirau, sau erau îngropaţi discret. Oricum, aceste interogatorii „intensificate” dăduseră rezultate remarcabile.

— Şi care e problema? întrebă Malko. Ajuns la Four Seasons, în Beirut, habar n-avea de ce i se ceruse să se ducă în Liban.

De data aceasta, îi răspunse Mitt Rawley.

— Trebuie să-l salvăm pe soldatul Bashar! exclamă el.

Hodoronc-tronc.

Malko se uită cu coada ochiului la Tamir Pardo, israelianul, care nici nu crâcnise. Totuşi, relaţiile dintre sirieni şi israelieni nu erau, oficial vorbind, foarte cordiale.

În realitate, Malko ştia că Israelul se acomoda perfect cu dominaţia alawită din Damasc. Sigur că, în cuvinte, Siria îşi manifesta dispreţul faţă de Israel, însă în practică nu mai existau incidente de frontieră şi, în afară de câteva fapte de bravură fără consecinţe grave, totul decurgea bine între cele

două ţări. Israelul îl considera pe Bashar al-Assad un partener nu foarte simpatic, însă de încredere, care-şi stăpânea ţara cu mână de fier...

Gordon Cunningham interveni zâmbind uşor.

— Când Mitt spune că trebuie salvat soldatul Assad, nu e chiar o exprimare exactă: regimul alawit trebuie păstrat. Altfel, avem de-a face cu Fraţii Musulmani, şi nu se ştie unde o să ajungem...

— Ba da, îl corectă Malko, la o catastrofa. Bashar al-Assad nu urăşte Occidentul, este un laic protejat de creştini şi avem un duşman comun: Fraţii Musulmani. Am văzut la ce duce asta în Libia.

— *Fuck the Qatar!*[5], mormăi printre dinţi Mitt Rawley.

Dictatorii prezentau anumite inconveniente, dar şi un veritabil avantaj: formau un dispozitiv de siguranţă solid. Dacă sărea de la locul lui, consecinţele puteau fi neplăcute...

Mitt Rawley se întoarse spre israel ian.

— Ce părere ai, Tamir?

Turnir Pardo făcu un gest evaziv, însoţit de un surâs.

— Îţi împărtăşesc opinia, chiar dacă încă nu şi iu ce rol aş putea juca eu.

Gordon Cunningham zâmbi larg.

— În momentul acesta, nici noi nu ştim...

Malko se amestecă şi el în discuţie.

— Oare saudiţii nu vor să joace şi ei un rol în afacerea asta?

Un înger trecu, cu chipul acoperit de un văl, îndreptându-se în direcţia Mecca.

Gordon Cunningham exclamă:

5 Dă-l în mă-sa de Qatar!

— Am hotărât să nu-i amestecăm pe prietenii saudiţi în proiectele noastre. Sunt prea apropiaţi de Fraţii Musulmani. Ar fi ca şi cum am pune lupul paznic la stână... La fel ca în cazul libanezilor, care preferă să privească de pe margine şi să se amestece cât mai puţin în afacerile siriene.

Dacă se putea vorbi de stână cu câţiva oameni care aveau mâinile pătate de sânge, chiar şi pentru o cauză bună...

Malko îşi turnă puţină cafea „americană” şi se întoarse spre Gordon Cunningham.

— Mai exact, care sunt intenţiile dumneavoastră? întrebă el. Aveţi un plan de salvare a regimului alawit?

— Nu încercăm să-l salvăm, îl corectă Gordon Cunningham, ci să-l perpetuăm. Adică să provocăm o lovitură de stat în interior, care să-l îndepărteze pe Bashar al-Assad, astfel încât succesorul lui să toarne puţină apă în vin. Cu riscul de a se alia cu opoziţia. Aşa cum a procedat armata egipteană cu Mubarak, care nu mai avea niciun rost. Asta le-a permis să-i pună lui totul în spinare.

— Bashar al-Assad nu este Mubarak, remarcă Malko. Mă îndoiesc că o să se lase uşor dat la o parte; totuşi, nu e la fel de feroce ca tatăl lui, Hafez al-Assad, dar nici sinucigaş nu pare.

Din tăcerea care urmă înţelese că atinsese un punct nevralgic.

— Exact! recunoscu Gordon Cunningham, am putea fi obligaţi să luăm măsuri radicale împotriva lui. Însă nu noi suntem cei care ne asumăm această sarcină, adăugă el energic.

Malko începea să înţeleagă planul americanilor:

era vorba de asasinarea lui Bashar al-Assad de către cei care urmau să-l răstoarne de la putere. Asta avea să confere mai multă greutate „loviturii de stat din interior”.

— Mi se pare o abordare bună, recunoscu el. Unde aţi ajuns cu planul şi ce rol îmi încredinţaţi mie?

De data aceasta, luă cuvântul Mitt Rawley.

— Tocmai am suferit un eşec, recunoscu el, asta ca să răspund la prima întrebare.

Malko îşi reţinu nemulţumirea: întotdeauna e dificil să preiei o afacere începută prost.

Pot să ştiu mai multe amănunte? întrebă el.

Ei bine, zise Mitt Rawley, prin intermediul anumitor contacte din Beirut pusesem ochii pe un colonel tânăr din Mukhabarat-ul Al-Ascariya al preşedintelui Bashar al-Assad. Un anume Hussein al-Fahrahidi.

— De ce el?

— Venea regulat la Beirut, unde avea o amantă, aşa cum fac mulţi sirieni. O şiită destul de libertină. Graţie unor contacte discrete, am putut organiza mai multe întâlniri cu acest ofiţer sirian pentru a-l „testa” în legătură cu dorinţa lui de a coopera la schimbarea capului clanului Assad. În acest scop, am folosit un OC[6] din Beirut care vorbeşte araba la perfecţie. Acum trei zile, acesta trebuia să se întâlnească din nou cu Hussein al-Fahrahidi acasă la Zenad Henniye.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Amanta lui, Zenad Henniye, trebuia să se întâlnească cu el pe un mic drum de munte din Liban, lângă frontiera libaneză. Venea clandestin la

6 Ofiţer de caz.

Beirut din cauza Mukhabarat-ului sirian, chiar dacă, înainte de manevra noastră, asta se întâmpla doar pentru a-şi vedea amanta. Cei de la Damasc sunt paranoici.

— Se pare, remarcă Malko, că nu se înşală chiar aşa demult...

Nu răspunse nimeni.

După o scurtă tăcere, Mitt Rawley continuă:

— Din păcate, Hussein al-Fahrahidi nu a mai ajuns niciodată la Beirut... Zenad Henniye s-a întâlnit cu el între Maaraboun şi postul de frontieră sirian, deoarece al-Fahrahidi trimitea înapoi în Siria maşina care-l aducea până aici. Nu ştim *exact* ce s-a întâmplat, însă a doua zi a fost descoperită într-un şanţ maşina lui Zenad Henniye, ciuruită de gloanţe. Şi ea, şi Hussein al-Fahrahidi fuseseră împuşcaţi, probabil dintr-un alt vehicul.

Se lăsă o tăcere pe care puteai s-o tai cu cuţitul, apoi Malko remarcă:

— Ştiţi *cine* l-a turnat?

— Nu, mărturisi Mitt Rawley. În mod normal, numai Zenad Henniye era la curent. Doar că ea e acum moartă şi îngropată. La prima vedere, n-avea niciun motiv să-l trădeze. De altfel, şi ea a fost omorâtă, ceea ce dovedeşte că n-a fost complice la crimă.

Cunoscând ferocitatea şi prudenţa naturală a sirienilor, Malko se strâmbă.

— Aici, se şterg bine toate urmele... Dacă trăia, Zenad Henniye v-ar fi putut oferi un indiciu.

— Poate, recunoscu Mitt Rawley. Dar acum nu se mai poate face nimic... Filiera asta este definitiv „dezactivată”.

Şi chiar îngropată, completă Malko în gând.

— Evident că sirienii au făcut curat, conchise el. Sunt feroce, mai ales în momentul acesta. La Beirut, au tot ce le trebuie, adică reţelele pe care le-au lăsat în urmă, iar libanezii îi sprijină.

— Fără să mai vorbim de ambasada deschisă la Beimt, sublinie Mitt Rawley. Colcăie de membri ai Mukhabarat-ului cu paşaport diplomatic, gata să ucidă orice fel de opozant, oricât de moderat ar fi acesta…

Frumos peisaj…

Mitt Rawley scoase o hârtie din buzunar.

— Generalul Murad Trabulsi, care mai are încă acces la FSI[7], ne-a făcut un cadou frumos: mobilul lui Zenad Henniye. A fost găsit de FSI în maşină. Îngroziţi de ideea de a-i indispune pe sirieni, nici măcar nu l-au cercetat. Libanezii nu vor să se amestece în afacerile siriene.

— L-aţi examinat? întrebă Malko.

— În mare parte. Dar n-am găsit cine ştie ce. În principal, câteva conversaţii zilnice cu cea mai bună prietenă a ei, o anume Farah Nassar, care deţine un magazin de bijuterii în Hamrah. Dacă am putea s-o facem să vorbească pe această Farah Nassar, poate că am afla câte ceva. Iată numele şi adresa ei. Avem şi fotografii, e o femeie foarte frumoasă, foarte libaneză, căsătorită cu un bancher apropiat de Hezbollah, şiit ca şi ea.

Malko se uită siderat la foaia de hârtie.

— Şi m-aţi adus tocmai din Austria ca s-o anchetez pe această libaneză? întrebă el. Probabil că e la fel

7 Forţele de Securitate Internă, conduse de un sunnit, anti-Hezbollah.

de deschisă ca o stridie.

— Tu ştii să te porţi cu femeile frumoase, remarcă perfid Mitt Rawley.

— Nu şi cu cobrele, îl corectă Malko.

Cei doi americani zâmbiră jenaţi.

În aceeaşi clipă, Tamir Pardo se uită la ceas.

— Cred că trebuie să vă părăsesc, îi anunţă el. Elicopterul meu soseşte peste un sfert de oră la Limassol.

Se ridică şi le strânse tuturor mâinile.

— *Keep me posted!*[8] zise el înainte de a închide uşa.

Urmă o tăcere scurtă, apoi Gordon Cunningham se întoarse spre Malko.

— A trebuit să ne ţinem promisiunea faţă de el. Este foarte adevărat că mai există şi un alt motiv pentru care te-am adus aici, însă n-am vrut să vorbesc în prezenţa lui.

— E aliatul dumneavoastră, remarcă Malko.

Americanul clătină din cap.

— Oamenii de teapa lui nu au aliaţi, ci doar parteneri pe care le place să-i manipuleze…

E adevărat, contăm pe dumneata pentru a relansa operaţiunea de destabilizare a lui Bashar al-Assad. Ted Boteler însuşi a cerut să te punem la curent. Ai avantajul că nu eşti american, chiar dacă libanezii şi sirienii ştiu că ne eşti apropiat.

O figură de stil.

Ce-a spus Ted Boteler? întrebă Malko intrigat.

Mitt Rawley se întoarse spre el.

— Îl cunoşti pe un anume Robert Correll?

— Nu, mărturisi Malko. Cine e?

8 Ţineţi-mă la curent!

— Un prieten de-al lui Ted Boteler, stabilit în Liban. În primul rând cu el te vei întâlni. Se pare că ne poate ajuta foarte mult.

Malko nu răspunse, întrebându-se dacă această filieră era la fel de putredă ca aceea din cauza căreia pieriseră Zenad Henniye şi Hussein al-Fahrahidi.

Capitolul III

— Cine este acest Robert Correll? întrebă Malko.

— Un francez, un mercenar al serviciului de informaţii. A lucrat mult în Siria. Locuieşte la Anjaltoun, la nord de Jounieh, într-un sat de pe munte, la 800 de metri altitudine. Unul dintre prietenii lui libanezi i-a împrumutat casa. Acum câţiva ani, Robert Correll şi-a recuperat fiul răpit de Hezbollah, dar n-a uitat asta.

— Şi de ce mă trimite Ted Boteler să mă întâlnesc cu el?

— S-au cunoscut în Sudan acum câţiva ani şi au lucrat împreună la o afacere în care Robert Correll reprezenta interesele francezilor, iar Ted Agenţia. Se pare că Ted a păstrat o amintire plăcută despre acea colaborare şi are încredere în el.

Acest Robert Correll era o pasăre rară: de obicei, americanii se despărţeau de aliaţii lor. Malko era nedumerit.

— Şi cum m-ar putea ajuta Robert Correll?

— Nu e sigur, îl corectă Mitt Rawley, însă Ted crede că ar fi bine să vorbeşti cu el. În punctul în care ne găsim acum, Siria se află pe agenda Casei Albe. Directorul general ne presează. Trebuie să

evităm cu orice preţ o soluţie în stil libian…

— Aţi participat la una, remarcă Malko. NATO e cea care a câştigat războiul şi a scăpat de Gaddafi, nu păduchioşii din Benghazi.

— Ştiu asta, recunoscu sobru americanul. Nu se cunoştea faptul că emirul Qatar-ului ne manipula, în concluzie, du-te la Robert Correll. Poate că iese ceva. Plecăm imediat la Beirut. Uite telefonul lui: 3.633663.

Malko şi-l notă.

Un sfert de oră mai târziu, Chevrolet-ul îi duse la aeroportul din Limassol. Elicea elicopterului se învârtea deja atunci când se opriră lângă el.

Survolând Beirut-ul, luminat puternic, Malko revăzu în minte toate aventurile pe care le trăise aici. Oare ce avea să mai găsească de data aceasta?

Un alt Chevrolet coborî dealul Akwar, unde se afla ambasada americană, şi Malko ajunse la Four Seasons. Imediat după ce intră în cameră, formă numărul lui Robert Correll. O voce de bărbat îi răspunse după al treilea apel. Gravă, monotonă.

— Cine e la telefon?

— Un prieten de-al lui Ted, răspunse Malko. M-a sfătuit să vă sun. Sunt în trecere prin Beirut.

— Bine, zise Robert Correll. Mă bucur să vă cunosc. Eu nu mă mişc din satul unde locuiesc, adăugă el râzând scurt, aşa că aţi putea veni până aici?

— Bineînţeles, fu de acord Malko.

— Atunci, veniţi mâine la prânz. După ce ieşiţi de pe autostrada spre Tripoli şi vă îndreptaţi spre Ampal Town, urcaţi cam doisprezece kilometri. Apoi, urmăriţi indicatoarele pe care scrie Hotel

Montebello. Chiar înainte de hotel, pe stânga, începe un drum în pantă. Casa mea e prima pe stânga. O clădire mare din piatră cioplită. Sper că vă place bucătăria libaneză, bucătăreasa mea nu ştie să gătească altceva.

— E perfect, îl asigură Malko.

După ce închise telefonul, găsi în carnet numărul Tamarei Terzian. Era ziarista care-l însoţise în Siria într-una dintre misiunile lui anterioare şi pe care o regăsise ultima dată la Beirut, atunci când se dusese acolo să-l elimine pe Hassan Nasrallah, şeful Hezbollah-ului. Eliminare pe care nu voise s-o ducă la bun sfârşit din motive de etică.

Din păcate, Tamara avea pe vremea aceea o legătură cu un libanez extrem de gelos.

Malko tocmai se pregătea să închidă, însă o voce cristalină exclamă „he”.[9]

— Tamara?

— *He.*

— Malko.

Urmă o tăcere scurtă, apoi vocea veselă a ziaristei:

— *Habibi.* Eşti la Beirut?

— Da, la Four Seasons.

Tamara Terzian izbucni în râs. Malko auzea în fundal o conversaţie.

— Eu sunt la Phoenicia, răspunse femeia. La barul de la etajul şase, cu nişte prieteni.

— Încă mai eşti cu tipul ăla?

Femeia ezită aproape imperceptibil, apoi răspunse „da”.

— E cu tine?

9 Da.

— Da, dar şi cu alţi amici.

— Aş vrea să te văd. Sunt în camera 1005.

Phoenicia şi Four Seasons erau despărţite de câteva sute de metri.

— OK, spuse femeia. Sunt cu maşina mea. O să încerc să scap cumva. Poate ne vedem în curând.

*

Mustafa al-Gharbi era agent al Mukhabarat-ului General sirian, care devenise între timp Securitatea Statului şi era condus de generalul Ali Mamluk. Sediul acestei instituţii se afla în faţa hotelului Carlton din Damasc. Agentul stătea într-un birou de la etajul şase şi verifica lista pasagerilor sosiţi în ajun la Beirut din toată lumea.

Sute de nume.

În fiecare zi, un curier care venea cu maşina pe şosea aducea lista la Damasc. Numele erau comunicate de un libanez care lua 150 de dolari pentru fiecare listă zilnică. Sistemul funcţiona de la plecarea sirienilor din Liban, spre satisfacţia generală.

Mustafa al-Gharbi începu să examineze numele. Procedând sistematic, elimină zborurile dinspre Africa şi America de Sud, concentrându-se asupra Europei şi a altor ţări din Orientul Mijlociu, ceea ce însemna destul de multă lume.

După trei ore şi două shaorme aduse de planton, selecţionase vreo douăsprezece nume pe care urma să le comunice secţiei însărcinate cu protejarea intereselor siriene în Liban.

Cu multă grijă, sublinie cu roşu unul dintre aceste

nume. Era vorba de un anume Malko Linge, sosit în ajun de la Viena. Verificase în computer şi descoperise că era un agent CIA neamerican care dăduse multe bătăi de cap Hezbollah-ului.

Mai rămânea doar să fie luat în colimator de agenţii Mukhabarat-ului din ambasada Siriei la Beirut.

*

La o jumătate de oră de la conversaţia telefonică, Tamara Terzian bătu la uşa lui Malko. Acestuia îi sări inima din loc şi se grăbi să-i deschidă.

Tamara Terzian se sprijinea de tocul uşii, surâzătoare, îmbrăcată cu un mantou de piele de sub care se vedeau un pulover, o fustă scurtă portocalie şi cizmele albe. Se aruncă spontan în braţele lui Malko.

— *Ayete*[10]! Ce bucuroasă sunt!

Îşi lipise corpul de al lui. Malko o trase înăuntru, însă ea se zbătu.

— *La, la!*[11] Nu am timp. Luăm cina la Sultan Brahim. Sunt aşteptată.

Malko n-o ascultă. O trase de mână până la biroul din faţa ferestrei care dădea spre un zid. Desfăcându-i mantoul, Malko atinse pieptul Tamarei Terzian şi imediat sfârcurile sânilor se întăriră sub pulover. Femeia scoase un suspin scurt.

— Nu, nu începe! O să vin mâine.

Cu toate acestea, nu făcu nimic ca să se elibereze, iar pubisul ei era lipit de al lui.

10 Dragul meu.
11 Nu, nu!

Când Malko îşi strecură mâna sub fusta mini, Tamara Terzian protestă.

— Mă violezi!

Malko trăgea deja slipul de dantelă albă de-a lungul picioarelor tinerei libaneze. În momentul în care ajunse la glezne, Tamara Terzian se resemnă brusc. Suspinând, ridică cizma dreaptă în aer, ca s-o elibereze, apoi desfăcu picioarele atât cât îi permitea minijupa.

— Hai, repede, oftă ea. Şi eu te doresc.

Malko nu se lăsă rugat. Degetele abile ale libanezei îi desfăcuseră deja pantalonii. Se aplecă atât cât era nevoie pentru a-i găsi sexul şi se înfipse în ea dintr-o singură mişcare.

Străpunsă, Tamara Terzian se lăsă pe spate cu un suspin de încântare şi cu cizmele albe îndreptate spre tavan. Malko se dezlănţui, împingând-o treptat de-a latul biroului. Această îmbrăţişare brutală îl făcu să explodeze rapid în pântecul femeii, gemând de plăcere.

Tamara reluă contactul cu solul şi aruncă un ochi la ceas.

— Dumnezeule! murmură ea. O să mă omoare.

Vorbea desigur despre amantul oficial…

Cu un gest rapid, îşi ridică de pe jos chiloţii şi se năpusti în baie.

Când se întoarse în cameră, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, alergă la Malko şi-i atinse buzele.

— Dacă mă omoară, să ştii că tu eşti de vină!

Uşa se închise, iar Malko se uită la ceas. De la intrarea Tamarei Terzian în cameră trecuseră şapte minute.

*

Malko ceru o gustare în cameră, satisfăcut de scurta vizită a Tamarei Terzian. Călătoria până în Cipru îl obosise şi n-avea chef să iasă în oraş.

A doua zi dimineaţa îşi goli buzunarele şi găsi hârtia de la Mitt Rawley pe care era scrisă identitatea prietenei lui Zenad Henniye, tânăra libaneză asasinată împreună cu amantul ei sirian. Farah Nassar. Magazinul său de bijuterii se afla pe strada Verdun, în imobilul ocupat de Holiday Inn.

Ieşind din sala de mese de la etajul al doilea, Malko îşi spuse că mai erau cel puţin două ore până la dejunul cu Robert Correll.

Avea timp să exploreze această pistă nesigură şi probabil de-acum închisă. Cu toate acestea, nu strica să afle din ce parte venea trădarea care provocase moartea lui Zenad Henniye şi a amantului său sirian. Recuperă din parcarea subterană Mercedesul închiriat de la Maatouk Taxis. Nu se mai putea parca oriunde, ca înainte, deoarece, între timp, Liban-ul descoperise parcarea cu plată, iar amenda era de 35 de dolari. Cerul era cenuşiu, iar marea agitată. Trecu pe lângă enormul banner întins pe faţada hotelului St. Georges, pe care scria „Stop Solidaire”, şi urcă spre Hamra, în partea de vest a Beirut-ului. Găsi un loc potrivit înainte de clădirea care adăpostea Holiday Inn şi o mică galerie comercială.

Prăvălia lui Nassar se afla imediat după intrarea în Holiday Inn, în faţa magazinului de lux Aishti, de unde se îmbrăcau libanezele bogate. Multe bijuterii în vitrină. Buticul era gol, iar Malko îşi spuse că era

cazul să-şi încerce norocul.

Apăsă butonul soneriei şi uşa fu imediat deschisă de un paznic cu capul ras şi un pistol la centură. De-abia intră, că o femeie tânără, foarte machiată, toată numai zâmbet şi învăluită într-un nor de parfum, îi ieşi în întâmpinare.

— Ce doriţi, domnule? întrebă ea în engleză.

— Trebuie să fac un cadou, îi explică Malko. Aş vrea să văd nişte inele.

Norul de parfum se deplasă spre vitrină, în timp ce gorila de serviciu se plasă în faţa uşii.

Malko se cufundă în studierea inelelor ornamentate cu safire, smaralde, rubine, diamante, unul mai frumos ca altul! Supravegheat de tânăra vânzătoare cu surâsul îngheţat pe gura excesiv de rujată. La un moment dat, Malko aşează deoparte trei inele şi ridică privirea.

— Trebuie să mă gândesc bine, mărturisi el. Aveţi preţuri mari.

Vânzătoarea zâmbi dezolată.

— Eu nu pot schimba nimic, spuse ea. Trebuie s-o întreb pe patroană, doamna Farah. Numai ea poate face reduceri.

— E aici?

— Nu. Trebuie să stabiliţi o întâlnire cu ea.

— Bine, spuse Malko ridicându-se, daţi-mi cartea de vizită.

Se îndreptă spre ieşire, dar uşa se deschise brusc. Paznicul se ploconi în faţa femeii care intra şi de braţul căreia atârna o geantă roşie Kelly Hermes.

Tipic libaneză: coafată impecabil, privirea sigură, buzele îngroşate cu botox atât cât trebuia, puţin cam durdulie, dar degajând o senzualitate

animalică. Era îmbrăcată cu un taior Chanel, o bluză albă umplută bine cu silicon şi cu primii nasturi deschişi. Ciorapi negri, picioare lungi, pantofi cu toc, din piele de crocodil.

Vânzătoarea îi adresă câteva cuvinte în arabă, iar chipul nou-venitei se lumină ca o rampă cu neoane.

— Dragă domnule, spuse ea în engleză cu un puternic accent libanez, sunt sigură că aici o să vă găsiţi fericirea. Avem cele mai frumoase piese din Beirut.

Cu ochii umezi, aproape că începu să gângurească.

O femeie care ştia să-şi pună farmecul în valoare. Se aşează lângă Malko, încrucişându-şi picioarele astfel încât să-şi dezvelească o bună parte din coapse. Un gest comercial sau o tentativă de seducţie: cu libanezele, nu ştiai niciodată…

— Veniţi cu mine, îi spuse ea lui Malko pe un ton imperios. Sunt sigură că o să găsim o soluţie.

Întinse spre el mâna cu unghii roşii, parfumată ca o seră. Malko îşi spuse că, la urma urmei, era foarte apetisantă. Genul de femeie care lua prânzul la Paul, în Ashrafieh, aflată în căutarea unui nou amant şi gătită din cap până-n picioare.

În plus, poate că-l va ajuta să avanseze cu anchetarea dublului asasinat căruia îi căzuseră victime Zenad Henniye şi Hussein al-Fahrahidi.

Malko se uită ostentativ la ceas şi se scuză zâmbind:

— Din păcate, azi nu prea am timp, dar o să revin.

Mâna lui Farah Nassar se năpusti asupra genţii cu rapiditatea unei cobre şi scoase din ea o carte de vizită pe care i-o întinse lui Malko.

— Sunaţi-mă când sunteţi hotărât! O să vin la magazin pentru dumneavoastră.

Malko se aplecă asupra mâinii întinse şi inspiră o undă de Shalimar.

— Cu siguranţă, promise el.

— Pe curând! gânguri ea.

Malko ieşi în stradă şi simţi din nou rafalele de vânt. O veritabilă furtună se dezlănţuise asupra Beirut-ului. Ajungând la maşină, se întrebă dacă misteriosul Robert Correll avea să-i furnizeze într-adevăr vreun indiciu oarecare.

Privirile li se încrucişară: chiar dacă Farah Nassar nu servea scopurilor Agenţiei, îi putea oferi o excelentă recreere erotică. Libanezelor le place sexul, face parte din natura lor.

Capitolul IV

Malko se angajă pe un drum în pantă, chiar înainte de hotelul Montebello, şi zări pe stânga, izolată în mijlocul unei grădini imense, o mare construcţie din piatră, pătrată ca o cetăţuie. Trecu pe sub un portic, traversă grădina şi opri Mercedesul în faţa intrării principale. Aici, în Anjaltoun, la 800 de metri altitudine, era ceva mai rece decât la Beirut.

Imediat după ce coborî din maşină, se deschise uşa şi ieşi în întâmpinarea lui un bărbat înalt, cu părul destul de rărit, ochelari cu lentile colorate, un nas impozant şi faţa însemnată de cute adânci. Greu de apreciat ce vârstă avea. Îmbrăcat cu un pulover gros de lână şi pantaloni de catifea reiată, înaintă spre Malko şi îi întinse mâna.

— M-aţi găsit greu? întrebă el amabil.

— Deloc, îl asigură Malko urmându-l în interior: o cameră imensă, cu plafonul foarte înalt, plină de canapele, cu pereţii de piatră şi o vatră în care ardea un foc insuficient pentru a încălzi atmosfera.

Robert Correll îl conduse pe Malko până în bucătăria unde, pe o masă de lemn, erau aşezate două tacâmuri şi o mulţime de farfurii cu diferite gustări, o sticlă de vin, pâine. Robert Correll preciză cu o voce calmă:

— Eu gătesc, fata nu vine decât seara, aşa că să nu vă aşteptaţi la miracole. Avem peşte la cuptor. Luaţi loc. Suntem singuri, aici nu există microfoane, adăugă el râzând uşor. Apropo, ce mai face Ted Boteler?

— Bine, îl asigură Malko, dar nici eu nu l-am mai văzut de câteva săptămâni.

— E un tip de treabă! exclamă Robert Correll. Ne-am înţeles bine, iar în Sudan ne-a făcut un serviciu.

Malko se întrebă despre care „noi” era vorba. Nu era deloc sigur.

Atacară gustările. Liniştea era deplină. După ce terminară, Robert Correll se ridică, deschise cuptorul şi aduse la masă o doradă splendidă.

— Serviţi-vă! îi spuse el lui Malko.

În timp ce acesta îşi umplea farfuria cu peşte, Robert Correll preciză:

— Am purtat recent o conversaţie „securizată” cu Ted. Ştiu de ce aţi venit în Liban.

— Credeţi că mă puteţi ajuta? întrebă Malko.

După ce înghiţi o bucată de doradă, Robert Correll răspunse printr-o întrebare:

— Vă amintiţi de generalul Ghazi Canaan?

— Vag, recunoscu Malko. De ce?

— Am fost apropiaţi. M-am dus des în Siria, unde aveam mulţi prieteni, deşi interesele noastre nu coincideau întotdeauna. Ghazi Canaan era un om foarte puternic, fusese proconsul în Liban şi devenise extrem de bogat. Asta se întâmpla în 2006. Americanii încercau deja să scape de Bashar al-Assad. Având legături strânse cu şeful Securităţii, Assef Chawkat, cumnatul lui Bashar, căsătorit cu sora acestuia, îi întinseseră o mână de ajutor, însă el n-o sesizase... Atunci, s-au gândit la Ghazi Canaan, căruia nu-i rămânea mare lucru de făcut deoarece avea o reţea puternică în Siria şi era capabil să pună la cale o lovitură de stat... Un om ambiţios care nu intrase în clanul Bashar, membrii familiei fiind mână-n mână. Ideea lui era simplă: să-l dea jos pe Bashar al-Assad şi să-i ia locul în fruntea unei junte subordonate lui. Ar fi devenit astfel cel mai puternic om din Siria.

— Avea şi mijloacele de a-şi satisface ambiţia? întrebă Malko. Încă nu se atinsese de paharul de Kassar roşu.

— Avea, confirmă Robert Correll. Era unul dintre puţinii care puteau ocupa palatul prezidenţial cu ajutorul unui detaşament aflat la ordinele lui. Oficial, pentru a-l proteja pe preşedinte de o eventuală lovitură de stat.

— Ce voia să facă cu Bashar al-Assad?

Robert Correll râse uşor.

— A-l lăsa în viaţă ar fi pus mai multe probleme decât lichidarea lui. Şi pe urmă, în ochii sirienilor ar fi fost o manifestare de slăbiciune. Acolo, când nu mai vrei să ai de-a face cu anumiţi oameni, îi omori.

— Bashar al-Assad e tot preşedinte, remarcă

Malko. Ce s-a întâmplat?

— Pe vremea aceea, eram la Damasc, răspunse Robert Correll, mă ocupam de o altă afacere. Eram în compania lui Ghazi Canaan, în vila lui, când a primit un telefon de la Bashar al-Assad. Foarte amabil, l-a cerut să vină la el urgent. Asta a fost ultima dată când am vorbit cu el. Ne-am despărţit, iar generalul a plecat la birou. După câteva ore, s-a anunţat că-şi trăsese un glonţ în cap cu arma de serviciu pe care o păstra în sertarul biroului. Nu era niciodată înarmat.

— L-au „sinucis”?

Robert Correll se strâmbă.

— E posibil, dar se poate întâmpla *şi* să se fi sinucis într-adevăr pentru a evita anumite tratamente neplăcute. Telefonul lui Bashar al-Assad îi dovedea că acesta aflase de existenţa complotului. Luându-şi viaţa, îşi proteja familia. În plus, ştia că nu avea cum să plece din Damasc.

— Ştiţi ce s-a întâmplat?

— Cineva l-a prevenit pe Bashar că se punea la cale un complot. Nu ştiu cu cine a discutat Ghazi Canaan despre acest proiect. Nici astăzi n-am nici cea mai vagă idee.

Se întoarseră la doradă. Malko rămăsese perplex: era cu siguranţă o poveste interesantă, dar nu avea nicio legătură cu misiunea lui.

Aşteptă desertul pentru a pune întrebarea care-i stătea pe limbă:

— De ce mi-aţi povestit toate astea?

— Pentru că, după părerea mea şi a Agenţiei, planul generalului Canaan este singurul mijloc de a provoca prăbuşirea clanului Bashar fără a o atrage

şi pe cea a regimului alawit. Israelienii sunt îngroziţi de ideea de a se găsi faţă-n faţă cu Fraţii Musulmani sirieni. Am vorbit recent cu Meir Dagan[12]. E de aceeaşi părere, iar israelienii sunt pregătiţi să dea o mână de ajutor la realizarea unei operaţiuni de destabilizare. Evident, e puţin prematur. Dar schema născocită de Ghazi Canaan ar putea funcţiona. Numai că nu era atât de ermetică. Aşa ceva ar trebui reînceput...

Malko îl fixă cu privirea, uimit.

— Există o mică problemă, remarcă el: Ghazi Canaan a murit. Prin urmare, e inutilizabil.

Robert Correll nu se impacientă.

— Bineînţeles, recunoscu el, dar nu era singur. Era sprijinit de un colonel din Mukhabarat-ul sirian de la Beirut, însărcinat în numele lui Ghazi Canaan cu extorcarea hotelurilor din Liban. Ramdane Halab. Toată lumea ştia că Ramdane Halab lucra pentru generalul Ghazi Canaan, însă nimeni nu cunoştea pactul secret încheiat între cei doi: Halab îl ajuta pe Canaan să finanţeze lovitura de stat şi urma să fie recompensat cu un post important în noua structură.

— A ratat pariul, remarcă Malko. Ce s-a întâmplat cu el?

— Se află încă la Beirut. După moartea lui Ghazi Canaan s-a mutat din micul său apartament din Raouche într-unul mai mare din Ramlet al-Baida, un cartier şiit elegant, situat la sud de Hamra. După şase luni, s-a căsătorit cu o libaneză şiită foarte frumoasă. Au de-acum doi copii şi trăiesc foarte retraşi. Ramdane Halab a devenit un om de afaceri

12 Fost şef al Mossad-ului.

normal şi are un birou superb în centrul Gefmor din Beirut.

— Sirienii n-au încercat să-l lichideze?

— Nu, nu ştiau nimic despre rolul lui în complotul lui Ghazi Canaan. Altfel, ar fi fost mort de multă vreme. Cred că un om ca el ar putea da sfaturi utile, şi chiar mai mult decât atât. Deşi nu se duce deloc în Siria, sirienii pot veni să-l vadă. Mi s-a spus că, recent, era la Beirut, la hotelul Four Seasons, şi participa la nunta fiicei unui negustor sunnit sirian foarte bogat, un apropiat al lui Bashar al-Assad. Prin urmare, poate avea cu uşurinţă diverse contacte.

Malko dădu la o parte dulciurile. Robert Correll gusta din ele ca o pisică, luând înghiţituri mici. Chipul lui, marcat de două mari cute verticale care îi încadrau obrajii, era impasibil.

— E o idee excelentă, recunoscu Malko. Dar de ce ne-ar ajuta colonelul Ramdane Halab?

Robert Correll nu păru încurcat.

— Trebuie motivat. V-am spus că stilul lui de viaţă s-a schimbat după moartea lui Ghazi Canaan. Brusc, a avut la dispoziţie mai mulţi bani. Problema este că aceşti bani nu sunt cu adevărat ai lui.

— De unde proveneau? întrebă Malko.

Robert Correll aşteptă să i se topească pe limbă o bucată de rahat roz, apoi preciză:

— V-am zis că Ramdane Halab fusese însărcinat să primească fonduri din Liban pentru a finanţa tentativa de puci a lui Ghazi Canaan... El a găsit un „sponsor” ultrabogat, un businessman cu ajutorul căruia a făcut avere în domeniul imobiliar, Mavros Nilatis. Acesta a investit în operaţiune douăsprezece milioane de dolari. Dacă operaţiunea Canaan ar fi

reuşit, ar fi putut investi în Siria în condiţii foarte avantajoase.

— A pierdut banii, conchise Malko.

Robert Correll râse sec.

— Banii au dispărut, dar nu pentru toţi, exclamă el. Banii lui Mavros Nilatis fuseseră depuşi la o sucursală a Băncii Fransa de pe strada Hamra într-un cont deschis pe numele lui Ghazi Canaan. După sinuciderea acestuia, în cont mai rămăseseră aproape opt milioane de dolari. Bineînţeles că Mavros Nilatis a vrut să ştie dacă banii lui au fost cheltuiţi; prin urmare, i s-a adresat colonelului Ramdane Halab. Acesta i-a arătat ultimul extras de cont al lui Ghazi Canaan, demonstrând că nu mai rămăseseră decât câteva sute de dolari. I-a explicat că generalul virase restul în Siria. Lui Mavros Nilatis nu i-a mai rămas decât să accepte situaţia şi să pună cruce banilor daţi.

Robert Correll tăcu şi mai luă o bucată de rahat.

Malko îi sorbea cuvintele.

— Problema, reluă Robert Correll, este că banii au fost într-adevăr transferaţi, însă într-un cont controlat de colonelul Halab. De fapt, acesta avea o procură din partea generalului Ghazi Canaan. Cu aceşti bani a putut să-şi schimbe viaţa şi să se lanseze în afaceri.

— E o poveste frumoasă, recunoscu Malko, însă se referă la fapte petrecute acum câţiva ani.

— Banii nu îmbătrânesc, exclamă Robert Correll zâmbind uşor. Cred că dacă „sponsorul” lui Ghazi Canaan ar afla astăzi adevărul, ar încerca să-i recupereze. Dispune de o mică miliţie: oameni nemiloşi şi foarte periculoşi. Nici măcar colonelul

Halab nu le-ar putea face faţă.

— Aveţi dreptate, recunoscu Malko, dar astea nu sunt decât vorbe.

— Nu chiar, îl corectă Robert Correll, punând în faţa lui Malko un plic închis. Aici e fotocopia viramentului de 7.876.000 de dolari din contul lui Ghazi Canaan în cel al colonelului Ramdane Halab. Nu e decât o fotocopie, dar am şi originalul.

— Cum aţi făcut rost de el? nu se putu abţine Malko să nu întrebe.

— Am câţiva prieteni în Liban, răspunse surâzând Robert Correll. Mi-au făcut un cadou pentru serviciile prestate. Acest document stă la dispoziţia dumneavoastră. Cred că este un „stimulent” eficace, însă atenţie, sirienii nu fac nici ei excepţie. Atunci când apare o problemă, primul lor reflex este acela de a elimina obstacolul. Chiar dacă îşi trag singuri un glonţ în picior.

— Adică sunt în stare să ucidă, preciză Malko.

— Exact, zâmbi Robert Correll. Părerea mea este că aveţi suficientă experienţă pentru a vă ocupa de această problemă. V-am scris pe plic adresa din Ramlet al-Baida şi numărul de telefon al colonelului Halab. Cred că atât ajunge. Eu o să lipsesc câteva zile. Vă sun după ce mă întorc...

Malko puse plicul în buzunar.

Era limpede că Robert Correll nu avea chef să prelungească întrevederea. Îşi conduse oaspetele la uşă şi îi strânse viguros mâna.

— Dacă vorbiţi cu Ted, zise el, spuneţi-i că sunt bucuros că i-am putut întoarce serviciul.

Când să închidă uşa, se răzgândi.

— Sunteţi înarmat?

— Nu, mărturisi Malko, de-abia am sosit.

— Aşteptaţi puţin!

Robert Correll intră din nou în casă şi reapăru după câteva secunde cu un toc de pistol din piele, dotat cu o lamă metalică ce se putea ataşa la curea.

Conţinea un Glock 27 automat cu cincisprezece gloanţe.

— Aş fi putut să-mi fac rost de unul, spuse Malko stânjenit.

Robert Correll zâmbi.

— Arma asta reprezintă o protecţie *şi* împotriva Siguranţei Generale. Numărul de serie, în cazul în care aveţi vreo problemă, vă trimite la o persoană care vă poate asigura o anumită protecţie. De pildă, puteţi pleca rapid din Liban.

În faţa uimirii lui Malko, adăugă:

— Dacă vi se spune să plecaţi, asta trebuie să faceţi. Altfel, primiţi un glonţ în cap; nu sunt sălbatici, ci doar foarte brutali. Sper că nu aveţi asupra dumneavoastră numere de telefon din Israel. *Oficial*, e inamicul numărul unu. Trebuie spus că prietenii noştri din Tel-Aviv îşi omoară timpul cu infiltrarea Hezbollah-ului şi a serviciilor secrete libaneze. Bine, mult noroc şi fiţi atent.

Ridică privirea spre cer şi remarcă:

— Se pare că s-a mai înseninat. Aş putea face o mică plimbare.

Rămase în prag până când Malko se sui în maşină.

Coborând serpentinele care duceau la Tripoli, austriacul pipăi maşinal plicul din buzunar.

Era un lingou de aur înfăşurat într-un ghem de şerpi cu clopoţei. Colonelul Ramdane Halab nu-l va primi cu un buchet de trandafiri, asta era sigur.

*

Etajul al doilea al ambasadei siriene, o clădire albă splendidă, nou-nouţă, aflată vizavi de Ministerul Apărării din Baabila, era rezervat Mukhabarat-ului. Din acesta făceau parte oameni aleşi pentru că erau familiarizaţi cu Liban-ul, unde activaseră deja pe vremea ocupaţiei siriene. Singura diferenţă consta în faptul că acum erau sub acoperire diplomatică, adică la adăpost. Chiar şi Jamil Sayed, foarte prosirianul director al Siguranţei Generale, care făcuse patru ani de închisoare din cauza posibilei sale implicări în asasinarea lui Rafie Hariri, se odihnea în casa lui din Zahle, în Bekaa. Evident că „Generala” continua să fie condusă de un şiit prosirian, contrabalansând Forţele de Securitate interne dependente de sunniţi şi de generalul Ashraf Rifi.

Aziz Teii se aplecă asupra listei care tocmai sosise de la Damasc. Aceasta conţinea numele nou-sosiţilor din Liban care le-ar fi putut face necazuri sirienilor.

Numele celor extrem de periculoşi erau subliniate cu roşu.

Sirianul deschise computerul şi afişă lista principalelor ţinte.

Acestea erau de două feluri: persoane care, în cazul sosirii lor în Liban, trebuiau eliminate imediat, chiar dacă nu erau implicate în niciun fel de activitate.

De exemplu, Rifaat al-Assad, unchiul lui Bashar, care, cu douăzeci de ani în urmă, pusese la cale o

lovitură de stat, dar nu era chiar atât de nebun încât să mai pună piciorul în Beirut.

Sau Bassma Kadmoni, o opozantă veche care însufleţea Comitetele de Coordonare anti-Bashar şi care coresponda zilnic prin *Skype* cu insurgenţii. Aceasta era vizată de multă vreme, dar evitase cu grijă Beirut-ul, preferând Egiptul, Iordania sau Turcia.

În fine, puteau visa mai departe…

Agentul Mukhabarat-ului trecu la următorul nume de pe lista primită de la Damasc: Malko Linge, un agent operativ CIA, specialist în Liban. Numele lui era scris cu litere portocalii, ceea ce însemna că trebuia interceptat imediat, supraveghindu-i-se toate acţiunile.

Îşi notă numărul zborului şi adresa: Four Seasons. Apoi apelă un număr din memoria iphone-ului său.

— Walid? Pot să trec pe la tine?

Pentru cazuri de acest gen, colabora cu serviciul de securitate al Hezbollah-ului, mai capabil să pună la cale lichidări discrete cu ajutorul unei mâini de lucru fidele şi eficiente.

— *Mafi Machkal!*[13] fu de acord Walid Jalloul, şeful Securităţii interne a Hezbollah-ului. Te aştept.

Aziz Teii se gândi la frigăruile excelente de la restaurantul de lângă serviciul permanent al Hezbollah-ului din Harek Hreik.

Se ridică, îşi trase cămaşa peste patul pistolului Makarov de care nu se despărţea niciodată şi îşi luă haina. Nu-i plăcea frigul.

Hezbollah-ul ocupa o poziţie modestă, mulţumindu-se să trimită câţiva specialişti în Siria

13 Nicio problemă!

pentru a integra unităţile militare mai puţin sigure. Guvernul libanez optase pentru o neutralitate prudentă faţă de problema siriană.

Asta nu anula micile servicii amicale, de pildă eliminarea unui adversar care putea fi trecut în categoria spionilor israelieni graţie complicităţii cu „Generala”.

În Liban, autorii crimelor comandate nu erau niciodată arestaţi. Aveau prea mulţi protectori. Sau erau executaţi şi ei, la rândul lor.

Era mai curat aşa.

Aziz Teii se întrebă ce anume avea să-i spună Walid Jalloul despre acest Malko Linge, pe care-l cunoştea cu siguranţă.

Capitolul V

La nr. 152 de pe strada Farid Trad se afla un imobil luxos cu douăzeci de etaje şi o faţadă ornamentată cu colonade la care se ajungea pe o rampă laterală în partea stângă, precum şi pe o scară maiestuoasă pentru pietoni. Toate apartamentele dădeau spre mare. Potrivit informaţiei furnizate de Robert Correll, colonelul Ramdane Halab locuia la etajul doisprezece.

Acest cartier elegant era şiit şi se găsea în prelungirea străzii Verdun. La câţiva kilometri mai la sud nu aveai nimic de văzut pe străzile pline de praf ale Hezbollahland-ului.

Ramlet al-Baida se întindea între strada Farid Trad şi bulevardul Rafie Hariri, care urmărea malul mării. Imobilele modeme, destul de bine întreţinute, se înşirau între cele două şosele paralele. Unele mai

elegante decât altele. Cea în care locuia Ramdane Halab se număra printre cele mai frumoase.

Parcând maşina în faţă, Malko cercetă clădirea, întrebându-se cum să procedeze ca să intre în legătură cu fostul colonel al Mukhabarat-ului sirian.

În cele din urmă, îşi spuse că era mai bine să nu se complice. Dând puţin înapoi, urcă pe rampa care ducea în parcarea în aer liber şi se opri între un Porsche Cayenne albastru şi un Mercedes cu geamuri fumurii.

Intrând în hol, zări în stânga un birou şi în spatele lui un african. Chiar în faţa lifturilor. Se îndreptă spre ele, iar paznicul îl întrebă:

— Unde mergeţi, sir?

Malko se întoarse spre el.

— La Ramdane Halab.

— Sunteţi aşteptat?

— Nu.

— Îmi pare rău, nu e acasă.

— Am ceva să-i dau, preciză Malko.

Africanul clătină din cap cu un aer dezolat.

— Nu am voie să vă las să urcaţi. Puteţi să-mi lăsaţi mie ceea ce vreţi să-i daţi şi o să ajungă la el.

În ciuda aparentei sale nonşalanţe, părea extrem de hotărât. În Liban, nu se glumea cu securitatea.

— Nu, trebuie s-o fac personal, insistă Malko.

Paznicul rămase de piatră.

— Atunci, va trebui să reveniţi. Nu este acasă în timpul zilei.

— Nu e nimeni în apartament?

— Nu.

Părea oarecum încurcat, iar Malko simţi că minţea. Amintindu-şi că se afla în Liban, scoase din buzunar

o hârtie de 10.000 de lire[14] şi o strecură în mâna africanului.

— Trebuie neapărat să-i înmânez acest plic.

Paznicul se înmuie, se uită în jur şi spuse pe un ton scăzut:

— Sus e femeia de serviciu, dar nu pot să vă las să urcaţi, e interzis.

Lui Malko nu-i convenea deloc o femeie de serviciu. Insistă.

— Numai atât?

— Nu, recunoscu în silă africanul, cred că mai e şi soţia lui. Dar e singură, nu vă poate primi.

— Sun-o! ceru Malko, strecurând o a doua bancnotă de 10.000 de lire în mâna paznicului, întreab-o dacă acceptă să-i dau o scrisoare. E important.

Bărbatul ezită din nou şi întrebă:

— Cum vă numiţi?

— Nu mă cunoaşte.

Din nou, africanul fu tentat să-l trimită la plimbare, dar o anumită onestitate îi spuse că trebuia să fie recunoscător pentru cele 20.000 de lire.

Ridică receptorul telefonului şi începu o conversaţie în arabă din care Malko nu înţelese nimic. În cele din urmă, închise şi spuse:

— Doamna Asma se duce peste câteva minute la farmacia Chaar Itani, e ceva mai sus. Dacă o aşteptaţi acolo, e de acord să-i daţi scrisoarea.

— Mulţumesc, zise Malko.

Se întoarse la maşină, apoi pe strada Farid Trad. Farmacia se afla puţin mai sus, pe trotuarul din faţă.

14 Aproximativ 5 euro.

Parcă şi urmări uşa de la nr. 152. După cinci minute, din imobil ieşi o femeie care purta pe cap un batic albastru, asortat cu veşmântul care o acoperea în întregime.

Când ajunse în faţa farmaciei, Malko era deja pe trotuar.

Asma Halab avea un chip drăguţ, era foarte machiată, cu sprâncenele arcuite şi o privire fermă. Îl măsură pe Malko din cap până-n picioare, apoi îl întrebă în engleză:

— Cine sunteţi? Ce vreţi să vorbiţi cu mine?

Malko ocoli răspunsul la prima întrebare şi preciză:

— De fapt, cu soţul dumneavoastră vreau să vorbesc. Am o scrisoare pentru el. Este important.

— Nu e acasă. Îl puteţi vedea la birou, la centrul Gefinor.

— E mai simplu să v-o dau dumneavoastră, îi propuse Malko scoţând plicul din buzunar.

Asma Halab ezită câteva clipe, apoi întinse mâna.

— *Yallah!* Daţi-mi-o.

Malko îi întinse scrisoarea pregătită cu grijă, închisă cu un sigiliu de ceară roşie pe care îşi imprimase şevaliera. Cu gândul de a evita o posibilă indiscreţie. Dacă Asma Halab o deschidea, soţul ei ar fi aflat.

Femeia luă plicul, îl salută uşor din cap şi intră în farmacie.

Zarurile fuseseră aruncate.

Malko scrisese pe plic numărul său de mobil MTC Touch, imposibil de urmărit, primit de la CIA, precum şi un prenume: Max.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte reacţia colonelului Halab.

*

Într-o Toyota de culoare deschisă, Hussein şi Ali, cei doi membri ai Securităţii Hezbollah-ului însărcinaţi de Walid Jalloul cu urmărirea lui Malko, picoteau în faţa hotelului Four Seasons, lângă intrarea în parcarea dinspre port.

Imediat după ce sosiseră aflaseră prin intermediul unui informator al Hezbollah-ului care lucra la hotel că deja „clientul" lor ieşise, se întorsese, iar acum se pregătea din nou să plece deoarece ceruse să nu-i fie coborâtă în parcarea subterană maşina parcată sub copertină.

— *Yallah habibi!* exclamă Hussein. Uite-l.

Un bărbat blond tocmai ieşea pe uşa turnantă, apoi se îndreptă spre Mercedesul a cărui portieră era ţinută deschisă de unul dintre valeţi.

Cu părul vâlvoi, barba nerasă de trei zile şi ochii strălucitori, Hussein nu prea inspira respect, însă era un militant fidel, format în Iran, totalmente devotat Hezbollah-ului. Nu se despărţea niciodată de pistolul Glock 17, agăţat de curea pe sub cămaşă. Evident că nu-l folosea decât atunci când primea ordin. De data aceasta, nu exista niciun ordin.

Maşina lui Malko rula spre ieşirea dinspre nord-estul Beirut-ului. În automobilul libanezilor, şoferul dădu drumul aparatului de radio. O muzică sacadată îi făcu să se legene pe scaune. Merseră de-a lungul ţărmului unde se vedeau spărgându-se valurile enorme, un fenomen neobişnuit la Beirut. Buletinul meteorologic întrerupse muzica.

— A nins la Baabda! remarcă Hussein. Poftim, iese din Beirut.

De fapt, „clientul” lor intrase deja pe bulevardul Charles Helou, care ajungea la autostrada spre Tripoli. După zece kilometri, se angajă pe un drum care urca spre dreapta, pe povârnişul dealului Akwar.

Sediul noii ambasade americane. Americanii, traumatizaţi de explozia de acum douăzeci şi cinci de ani, construiseră pe povârnişul care se ridica deasupra mării un complex de clădiri protejate de plase întinse pe deasupra pistei pentru elicoptere, având ca principal scop oprirea eventualelor obuze.

Malko încetini şi ajunse la intrarea păzită de nişte soldaţi ghemuiţi în spatele sacilor de nisip şi al vehiculelor blindate Striker.

*

După vizita făcută colonelului Halab, începuse să tremure de frig, aşa că se întorsese la Four Seasons să-şi ia pardesiul Burberry.

Opri pe marginea drumului şi ieşi încet din maşină. Chiar dacă-l avertizase pe Mitt Rawley că urma să vină, soldaţii aveau obiceiul ca, la cel mai mic pericol, să tragă şi de-abia pe urmă să ceară explicaţii.

*

Biroul lui Mitt Rawley, şeful staţiei CIA, se afla chiar lângă pista elicopterelor, acolo unde un Blackhawk tocmai decola stârnind un vacarm infernal. Nici cu geamurile închise nu te puteai înţelege cu nimeni.

În fine, elicopterul coborî în picaj spre mare şi se făcu linişte.

Mitt Rawley îi întinse lui Malko o cană de cafea.

— Deci? Vizita la Robert Correll...

— Am profitat de ea, îl anunţă Malko înainte de a-i prezenta un raport complet, inclusiv vizita la colonelul Halab.

— Am întrebat dacă avem informaţii despre acest colonel Ramdane Halab, spuse americanul. Aştept răspunsul.

— Ce crezi despre ideea lui Robert Correll?

— *Great*![15] exclamă Mitt Rawley, dar există şi multe necunoscute. În primul rând, după câte-mi spui, acest colonel sirian s-a pensionat, are bani şi o nevastă încântătoare. De ce s-ar amesteca în povestea noastră?

— De frică! zise Malko. Îl cred pe Robert Correll. Dacă Mavros Nilatis, libanezul care l-a sponsorizat pe Ghazi Canaan, descoperă că Ramdane Halab este cel care i-a sustras milioanele de dolari, îl face bucăţi. În Liban, majoritatea reglărilor de conturi au ca obiect banii.

— O să creadă că-l duci cu preşul.

— Copia ordinului de virament dovedeşte opusul, îl corectă Malko. O să vedem. Dacă nu reacţionează, avem timp să găsim un plan B. Şi poate că Ramdane Halab mai are încă ambiţie. Dacă participă la o lovitură de stat organizată de noi şi avem sorţi de izbândă, poate obţine o mulţime de avantaje.

— Există prea mulţi de „dacă”, remarcă şeful staţiei. Însă e vorba de o lovitură cu bătaie lungă. Mai există totuşi o problemă importantă: chiar dacă

15 Minunată!

e dispus să colaboreze, crezi că are puterea să ne ajute într-adevăr?

— E prea devreme ca să ştim asta, recunoscu Malko. Să sperăm. Dar pun pariu că Robert Correll nu mi-a spus totul. El trebuie să ştie dacă Halab ne *poate* ajuta.

— Să te-audă Dumnezeu! oftă americanul.

Se auzi o bătaie în uşă. Secretara intră, puse pe birou o foaie de hârtie, apoi ieşi. Mitt Rawley o citi şi ridică ochii.

— Pe drumul spre ambasadă ai fost urmărit! îl anunţă el grav. Doi bărbaţi într-o Toyota albă. Postul de gardă nu i-a putut lua numărul. Ştii despre cine e vorba?

— N-am nicio idee, recunoscu Malko.

— E supărător, spuse Mitt Rawley. Vrei să vorbesc cu prietenul nostru, generalul Ashraf Rifi, şeful FSI? El are posibilitatea să te protejeze.

— Nu, mulţumesc, refuză Malko. N-am chef să se intereseze prea mult de mine.

— Eşti înarmat?

— Da. Robert Correll mi-a făcut un cadou.

Îi spuse povestea Glock-ului 27 şi a „protecţiei” invizibile. Americanul clătină din cap.

— Trebuie să aibă o legătură cu Siguranţa Generală, care este subordonată Hezbollah-ului. Te poate ajuta, dar e bine să fii prudent. Nu prea îmi place filajul ăsta.

— Deocamdată, aştept răspunsul colonelului Halab. Am luat legătura cu Farah Nassar, prietena lui Zenad Henniye, dar nu am obţinut mare lucru.

Malko trecu din nou de barajul soldaţilor şi se îndreptă spre Beirut. Autostrada către Tripoli era

blocată în celălalt sens. Toată lumea se ducea spre Jounieh, Byblos şi celelalte localităţi unde locuiau majoritatea creştinilor din Beirut. În zece minute, ajunse în centrul oraşului. Ocoli Piaţa Martirilor, apoi auzi soneria telefonului mobil.

O voce caldă de femeie gânguri:

— Dragă domnule, nu m-aţi mai sunat pentru inel...

Farah Nassar nu era degeaba libaneză...

— Încă nu m-am hotărât, mărturisi Malko, dar nu v-am uitat...

— Sunt la magazin, de ce nu veniţi să discutăm? Vă tratez cu o cafea.

Avea ocazia să-şi continue ancheta legată de execuţia lui Hussein al-Fahrahidi, colonelul din Mukhabarat-ul sirian „abordat" de CIA. Fiind prietena lui Zenad Henniye, Farah Nassar ştia cu siguranţă de existenţa lui.

— Vin cu plăcere, spuse Malko, dar sunt încă departe!

*

De data aceasta, Farah Nassar era îmbrăcată cu pantaloni roşii de piele, mulaţi pe fesele apetisante, şi cu o bluză opacă, pe sub care se ghiceau sânii voluminoşi. Malko îi sărută mâna, lucru care păru s-o emoţioneze în mod deosebit, după care tânăra vânzătoare veni la el cu un platou cu inele.

În timp ce Malko examina bijuteriile, Farah Nassar se aplecă peste umărul lui, impregnându-l cu o undă de parfum. Austriacul simţi greutatea sânului pe clavicula lui, iar asta îi procură o senzaţie agreabilă.

Amuzat, întrebă:

— Întotdeauna îi trataţi atât de bine pe clienţi?

Libaneza râse în hohote.

— Sunteţi un client important! Sunt nişte inele foarte frumoase.

Malko puse la loc inelul pe care-l ţinea în mână.

— Trebuie să mă mai gândesc, o anunţă el scuzându-se printr-un zâmbet.

— Daţi-mi voie să vă ofer un pahar ca să mă iertaţi.

Farah Nassar nu ezită decât câteva secunde.

— Nu peste mult timp trebuie să mă întâlnesc cu soţul meu la un cocteil. Putem merge alături, în galerie, la Costa şi Gambini.

Era o cafenea destul de elegantă, înainte de intrarea în Holiday Inn.

— O cafea albă[16], comandă Farah Nassar, iar Malko luă un espresso.

Femeia îi aruncă o privire lungă, plină de curiozitate.

— Locuiţi la Beirut?

— Nu, răspunse Malko, sunt în trecere, cu afaceri. Caut nişte investitori siguri.

Farah Nassar izbucni în râs.

— Aveţi dreptate, Liban-ul e cea mai sigură ţară din lume…

Nu toţi erau de aceeaşi părere…

Discutară de una, de alta. Farah Nassar părea destul de nedumerită. Malko decise să avanseze cu ancheta.

— Vreţi să luaţi mâine prânzul cu mine la Paul? întrebă el. În felul acesta, am putea discuta despre

16 Un decoct din flori de portocal, specialitate libaneză.

inel...

În faţa dezamăgirii ei evidente, adăugă imediat:

— La Paul! Ah, nu, tot Beirut-ul o să creadă că suntem amanţi, iar bărbatul meu o să mă omoare.

— Ar fi regretabil, recunoscu Malko. Atunci, unde?

Femeia se gândi câteva clipe, apoi propuse:

— La Vendôme, lângă Phoenicia, e mai discret, dar nu am prea mult timp la dispoziţie...

— La ora unu?

— Perfect, o să aduc inelul...

*

Hussein şi Ali, care se plimbau de colo colo prin faţa vitrinei de la Aishti, văzură cum cei doi se despărţiră.

— Dar o cunosc pe tipa asta! exclamă Hussein. Nu e nevasta lui Fuad Nassar?

Unul dintre binefăcătorii Hezbollah-ului.

— Ba da, confirmă Ali. Pare cam uşuratică. Se simte că vrea s-o facă cu individul ăsta.

Îl urmăriră pe Malko până la Four Seasons, apoi rămaseră de pază în faţa hotelului. Brusc, Hussein remarcă:

— Nu cred că e bine să menţionăm în raport că a agăţat-o pe această Farah Nassar. Dacă află soţul ei, o omoară... Noi avem sarcina să veghem asupra Partidului, nu să le dăm în vileag pe femeile de treabă pe care le mănâncă undeva.

— O să vedem, îl temperă Ali. Noi trebuie să ne facem treaba.

Sigur că era stânjenitor. Şi el ar fi vrut să treacă peste episodul cu Farah Nassar. Evident că întâlnirea cu agentul CIA pe care-l supravegheau

părea să fie particulară, însă lui Ali, un om foarte religios, i se părea legitimă denunţarea unei târfe.

Capitolul VI

Parcă erai în Bretania!

Dincolo de scheletul hotelului St-Georges, odinioară cel mai frumos din Orientul Mijlociu, distrus cu vreo treizeci de ani în urmă şi niciodată reconstruit din motive obscure legate de concurenţa imobiliară, valurile se spărgeau violent de ceea ce mai rămăsese din clubul nautic.

În faţă, cele două imobile serios afectate în timpul atentatului împotriva lui Rafie Hariri fuseseră renovate şi aveau acum faţade noi.

Malko se uita la televizor. Toate canalele de ştiri, în special Al Jazeera, transmiteau zilnic relatări despre luptele din Siria, reluând întruna cortegiile înmormântărilor la care participanţii îşi strigau furia urlând „Allahu Akbar”. ONG-urile anunţau un număr crescând de morţi de ambele părţi. Palatul lui Bashar al-Assad rămânea mut, în afara câtorva comentarii acerbe despre „teroriştii” care încercau să distrugă ţara.

În realitate, nu se ştia nimic precis despre situaţia reală. Doar că existau confruntări sporadice între forţele guvernamentale şi „armata siriană liberă”. Grupurile formate din dezertori şi din Fraţii Musulmani sirieni puseseră mâna pe arme. Nicio cifră nu era sigură. Mai multe incendii izbucneau în diferite oraşe şi se stingeau în câteva ore sau zile sub loviturile date de artileria armatei siriene. Pentru că nu existau lupte organizate, sateliţii NSA

erau orbi.

Evident că toată această agitaţie prelungită nu servea regimului lui Bashar al-Assad, însă poziţia lui era încă solidă şi nu avea de ce se teme de adversarii care încercau să-l răstoarne.

Nu semăna cu cazul Yemen-ului.

La Damasc, televiziunile arătau cum mulţimile calme agitau portretul lui Bashar al-Assad pe fondul obloanelor de fier ale magazinelor, vopsite în culorile drapelului sirian.

Ca şi cum totul ar fi avut loc în Libia, pe vremea colonelului Gaddafi, când se manifesta ataşamentul faţă de regim. Numai că aici existau puţine şanse ca ONU să vină şi să strivească blindatele siriene. Ruşii spuseseră „niet” o dată pentru totdeauna. Vetoul lor din Consiliul de Securitate era bătut în cuie.

Dacă americanii nu reuşeau să schimbe regimul din interior, situaţia se putea eterniza sau schimba în folosul lui Bashar. Deşi era mai timid decât tatăl său, care exterminase în două luni 20.000 de islamişti la Hama, în 1985, Bashar al-Assad putea încă lovi cu putere.

În mod curios, o parte a creştinilor din Liban, cu Samir Geagea în frunte, vocifera împotriva „atrocităţilor”, sprijinindu-i deschis pe Fraţii Musulmani. Din fericire, aceste proteste nu depăşeau stadiul verbal. Totuşi, erau prudenţi. Hezbollah-ul, foarte stânjenit, părea să trăiască pe o altă planetă... Pe scurt, toată lumea se făcea că nu vede, chiar şi cei care doreau o victorie a Fraţilor Musulmani din Siria. Poziţia anumitor creştini din Liban era destul de aberantă, cunoscându-se faptul că o victorie a islamiştilor ar fi avut ca rezultat

lichidarea lor în Siria.

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Linia fixă.

— M-aţi uitat? întrebă o voce aspră de femeie.

Farah Nassar.

Malko se uită la ceas. Unu fix.

— Deloc! se jură el. Am aşteptat un telefon important din Europa. Vin imediat!

Din fericire, Vendôme era la doi paşi de Four Seasons.

*

Farah Nassar, cu părul său negru ca pana corbului acoperit de un batic mov, stătea înghesuită pe o banchetă dintr-un capăt al restaurantului de la etajul al şaselea al hotelului Vendôme. Chipul ei degaja o anumită ostilitate. Privirea sa întunecată se fixă asupra lui Malko.

— În Liban, exclamă ea cu severitate, atunci când un bărbat are întâlnire cu o femeie ajunge cu un sfert de oră mai devreme, ca să fie sigur că n-o face să aştepte.

— Chiar dacă e vorba de o întâlnire de afaceri? întrebă perfid Malko.

Ceva mai calmă, Farah Nassar întinse mâna dreaptă peste masă.

— Poftim!

Inelul împodobit cu un smarald enorm strălucea pe degetul ei. *Chiar* voia să i-l vândă lui Malko. Era singurul motiv pentru care acceptase să ia masa cu el. Acesta îi prinse mâna, reţinând-o câteva clipe înainte de a-i da drumul.

— Aveţi nişte mâini superbe! remarcă el.

Din nou, privirea femeii se întunecă.

— Nu vă vând mâna! zise ea cu o oarecare răceală.

Totuşi, Farah Nassar era la fel de atrăgătoare ca bijuteria. Purta o bluză bej deschisă pe sub haina taiorului, care lăsa să se ghicească sutienul negru, o fustă destul de scurtă, ciorapi negri şi pantofi cu tocuri interminabile. Puterea ei de seducţie era pe măsura simţului comercial.

Malko hotărâse să se destindă puţin. Aşteptând răspunsul colonelului Halab, prezenţa acestei femei superbe îi permitea să îmbine utilul cu plăcutul.

Farah Nassar comandă o limbă-de-mare. Malko optă pentru o doradă.

— Eu nu prea mănânc la prânz, zise ea. Mi-e teamă să nu mă îngraş.

— Aveţi un corp minunat, o asigură Malko.

Văzu în sfârşit o strălucire de satisfacţie în ochii întunecaţi ai femeii.

— Sunteţi foarte galant! se sclifosi ea, aruncându-se apoi asupra farfurioarei cu fistic ca un tatu care înghite muşte.

— Cred că v-aţi simţi mai bine fără batic! remarcă Malko.

— Nu, şiiţii au un cod vestimentar diferit de creştini şi de sunniţi, îi explică ea. Baticul semnifică faptul că nu suntem disponibile şi că trebuie să ni se respecte pudoarea.

În realitate, exala sex prin toţi porii.

Bând în acelaşi timp o Coca-Cola „Zero”.

Restaurantul era aproape gol, iar masa se termină rapid. Afară, vremea era la fel de urâtă. La desert,

Farah Nassar spuse cu o voce mângâietoare:

— Dacă vă place inelul, sunt gata să vi-l ofer la un preţ convenabil…

Malko se gândi brusc la Zenad Henniye, libaneza asasinată în Bekaa împreună cu amantul ei. CIA bănuia că Farah Nassar era cea care o trădase. Totuşi, părea destul de departe de politică şi de rigoarea Hezbollah-ului.

Poate că CIA se înşela.

Smaraldul se legăna sub nasul lui. Îl privi, apoi se uită în ochii libanezei: nu de smarald avea el chef, ci de proprietara lui. Lui Malko îi veni o idee.

— Mai trebuie să-l văd, spuse el.

Farah Nassar tresări.

— Dar îl aveţi sub nas!

— Nu e bună lumina, îi explică Malko. Să mergem la mine, acolo e mai bine.

— La dumneavoastră!

— Da, la Four Seasons.

Femeia îi aruncă o privire de gheaţă.

— Dacă aveţi impresia că o să mă seduceţi în schimbul acestui inel, atunci vă spun pe loc „nu”. Nu sunt o târfa.

— Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva, o asigură austriacul cu o sinceritate evidentă. Femeile lipsite de scrupule nu mă atrag deloc…

Se lăsă tăcerea. Una interminabilă. Apoi, cu mâna aşezată pe masă, Farah Nassar exclamă:

— *Yallah!* Dar nu stau decât cinci minute, înainte de asta, trebuie să mă opresc la magazinul Aishti de la Phoenicia ca să iau o rochie. Care e numărul camerei?

— 1005, răspunse Malko.

Femeia se ridică, iar Malko ceru nota de plată. O privi cum urcă în lift: chiar voia să-i vândă inelul...

Jos, ceru un taxi: ploaia nu se oprise. Zâmbi în sinea lui. Farah Nassar nu voia cu niciun preţ să se compromită, chiar dacă asta însemna să vândă inelul. Nimeni n-o va vedea luând liftul de la Four Seasons împreună cu Malko.

*

Trecuseră deja douăzeci de minute, iar Malko începu să se întrebe dacă nu cumva Farah Nassar renunţase să-şi vândă smaraldul. Auzi însă soneria. Femeia stătea în cadrul uşii şi ţinea în mână o pungă mare.

O pungă de la magazinul Aishti.

— M-am lăsat tentată, exclamă ea veselă. Acum trebuie să cumpăraţi inelul, altfel rochia asta devine *foarte* scumpă.

— Despre ce e vorba? întrebă Malko.

— O rochie pentru cocteiluri. Foarte frumoasă.

— Arătaţi-mi-o.

Femeia se aplecă, desfăcu ambalajul de mătase şi scoase la iveală o rochie de muselină cu dantelă neagră.

— Minunată! fu de acord Malko. Mi-ar plăcea să vă îmbrăcaţi cu ea.

Femeia îl fixă cu privirea.

— Aţi înnebunit? N-o să mă dezbrac în faţa dumneavoastră! Nu sunteţi soţul meu.

— Doar clientul dumneavoastră, o corectă Malko. Faceţi-mi plăcerea. Păstraţi inelul şi îmbrăcaţi rochia. Baia e acolo.

Urmă o lungă, extrem de lungă ezitare. Malko simţea că Farah Nassar ardea de nerăbdare să încerce rochia. O dorinţă de femeie. Brusc, înşfacă punga şi se îndreptă spre baie. Când ieşi, Malko se uita pe fereastră la marea agitată.

Se întoarse şi i se tăie răsuflarea.

Era o rochie de târfa!

Un decolteu foarte adânc lăsa să se vadă sutienul, iar umerii erau goi. Partea de jos a rochiei de muselină neagră era aproape transparentă. Malko putea ghici marginea ciorapilor „stay-up” şi chiar triunghiul chiloţilor.

Farah Nassar făcu câţiva paşi spre el. Era un pic dezorientată. Se opriră la cinci centimetri unul de celălalt, învăluiţi într-un nor de Shalimar.

Malko avea gura uscată.

O cercetă cu privirea din cap până la pantofii cu toc şi probabil că expresia de pe faţa lui era extrem de elocventă pentru că femeia îl întrebă cu o voce nesigură:

— Ce s-a întâmplat? Ce aveţi?

Totul se declanşă în aceeaşi secundă, încetişor, Malko îşi trecu o mână în jurul mijlocului ei.

— Sunteţi o altă femeie! exclamă el. Atât de senzuală, încât îţi vine s-o violezi. V-aţi lăsat dublura în baie.

Deodată, Farah Nassr întrebă cu o voce spartă:

— Atunci, vreţi inelul meu?

— Nu, răspunse Malko sec. Vreau altceva.

— Ce?

— Pe dumneavoastră.

Părea că nu simţea deloc braţul care-i cuprinsese talia.

Era împietrită.

Malko o trase uşor spre el, lipind-o de pântecul lui. Acum nu mai putea să-i ignore intenţiile. Cu braţele atârnându-i de-a lungul corpului, se lăsase în voia lui.

— Nu vă împotriviţi, murmură Malko. Nu mai sunteţi Farah Nassar, ci dublura ei. N-o să ştie nimeni ce o să facă această dublură, nici măcar dumneavoastră înşivă.

Trăsăturile femeii încremeniseră. Privirile li se încrucişară, iar el îi puse mâna pe piept. Începu s-o mângâie uşor.

Se aştepta să se zbată, să se depărteze de el, însă privirea i se înceţoşă şi începu să respire repede, cu buzele întredeschise. Văzu prin muselină sfârcurile întărite şi asta îl excită şi mai tare. Femeia nu era totuşi cooperantă. Malko nu mai ezită. Ridicându-i rochia, îi atinse ciorapii, apoi pielea coapselor, urcă şi mai sus, până la proeminenţa sexului de sub chiloţii negri. Începu s-o maseze încet, tară să apese prea tare.

Farah Nassar avu un fel de tresărire, iar corpul ei se înmuie. Se sprijini de birou ca să nu cadă. Malko văzu cum închide ochii şi îşi muşcă buzele.

Îşi acceleră mângâierile, simţind cum clitorisul i se umflă sub dantela neagră.

Încurajat de pasivitatea ei, depărtă elasticul slipului şi atinse carnea delicată.

Trupul femeii începu să vibreze, apoi scoase un ţipăt ascuţit şi lăsă capul pe spate, sprijinindu-se cu ambele mâini de birou.

Malko nu mai pierdu timpul. Cât ai clipi, îşi eliberă erecţia pe care nu şi-o mai putea reţine, strecură un

genunchi între coapsele femeii şi le depărtă uşor, neîntâmpinând niciun fel de protest. Moale şi supusă. Simţind căldura sexului lipit de al ei, trupul i se înmuie şi mai mult.

Tresări însă violent atunci când Malko pătrunse în pântecul ei.

O privi pentru o clipă. Ai fi zis că îşi luase adio de la viaţă. Cu ochii închişi şi buzele pecetluite, tremura, înfigându-şi unghiile în biroul capitonat cu piele.

Apăsându-i umerii, Malko o întinse pe birou, apoi îi ridică de pe mochetă picioarele încălţate cu pantofii cu toc. Aşa cum le ţinea acum, îndoite, era şi mai excitantă. Malko se mişca într-un pântec tot mai umed. Farah Nassar păru zguduită de primul orgasm. Reacţionă chiar în momentul în care Malko se descărcă în pântecul ei. Nici lui nu-i venea să creadă că fusese atât de îndrăzneţ. Era evident că, atunci când acceptase să vină în camera lui, Farah Nassar nu avusese deloc intenţia să facă dragoste cu el, chiar dacă undeva, în mintea ei, existase şi o asemenea dorinţă.

Malko se retrase, iar femeia rămase inertă. Se ridică după câteva secunde nesfârşite parcă, cu privirea tulbure.

Malko îi zâmbi.

— Farah, de fiecare dată când o să îmbraci rochia asta, un bărbat o să vrea să te violeze.

Femeia nu răspunse. Apoi, brusc, se apropie de el şi îi strivi buzele cu gura. Urmă un sărut profund, violent, prelungit. Malko simţi cum pântecul femeii începe să vibreze, apoi Farah îi muşcă buzele.

Avusese un alt orgasm.

Împleticindu-se, femeia se îndreptă spre baie.

Când ieşi, era deja îmbrăcată cu taiorul. Fără să se uite la Malko, deschise uşa şi plecă.

Buimac, austriacul se lungi pe pat; nici prin cap nu-i trecuse că o să facă dragoste cu această femeie! în cele din urmă, CIA i-o oferise pe tavă…

Tresări: suna telefonul mobil.

Vocea şiitei era atât de schimbată, încât de-abia o recunoscu.

— Te urăsc! Nu vreau să te mai văd niciodată.

*

La ora cinci, ca de obicei, Bashir al-Jedide ieşi din sucursala Băncii Fransa de pe strada Hamra. Merse pe jos până la parcarea unde îşi lăsase maşina.

Locuia mult mai la sud, în cartierul Bir Hassan, fieful şiiţilor.

Parcurse vreo zece metri pe trotuarul aglomerat, apoi se opri ca să traverseze strada Roma. Mai multe maşini aşteptau la semafor, iar între ele se afla şi o motocicletă cu doi pasageri. Se făcu verde.

Maşinile demarară, dar motocicleta rămase în urmă, mergând pe lângă trotuar. Bashir al-Jedide începu să traverseze, dar motocicleta se opri în faţa lui. Mai avu timp să vadă casca închisă, apoi o mână înmănuşată scoase de sub bluzon un pistol automat cu ţeava foarte lungă şi subţire.

Pe urmă, nu mai văzu nimic. Două gloanţe îi străpunseră capul şi-l uciseră pe loc.

Motocicleta demară şi porni pe strada Roma, în timp ce Bashir al-Jedide se prăbuşi la pământ, jumătate pe trotuar, iar cealaltă jumătate pe şosea.

Oamenii veniră în fugă spre el. Pentru că nu auziseră împuşcăturile, credeau că i se făcuse rău. Un bărbat care-l întoarse cu faţa în sus îi descoperi chipul însângerat. Toată lumea rămase stană de piatră.

La Beirut, nu mai aveau loc asasinate comandate, iar acesta evoca amintiri extrem de neplăcute; tuturor le era teamă să nu înceapă din nou războiul civil. Tăcuţi, trecătorii se uitau la cadavrul lui Bashir al-Jedide, întrebându-se dacă acesta era începutul unui nou ciclu de violenţe. Sau poate altceva.

*

Vocea lui Mitt Rawley era calmă, însă tensionată.

— Vino până la mine, îi spuse el lui Malko. Am noutăţi. Ai citit ziarele?

— Nu.

— Ar trebui s-o faci. Cât mai repede.

Capitolul VII

— Citeşte! îi spuse Mitt Rawley lui Malko, întinzându-i cotidianul *Orient-Le Jour.*

O fotografie ocupa patru coloane: un bărbat prăbuşit la pământ, acoperit de un impermeabil. Titlul era explicit: „Asasinat comandat în Hamra. Un angajat al băncii ucis de necunoscuţi. Să fie oare un nou început?”

De mulţi ani nu mai avuseseră loc execuţii comandate ale unor oameni în general cu atitudini antisiriene, autorii nefiind niciodată arestaţi. Evident

că acest asasinat stârnea neliniște. Doi bărbaţi pe o motocicletă şi un pistol cu amortizor, asta nu era nicidecum o crimă pasională.

Malko puse ziarul pe biroul şefului staţiei.

— Ce înseamnă pentru voi acest asasinat? întrebă el.

Mitt Rawley se aşează alături de el la masa joasă, apoi declară:

— Prietenii noştri de la FSI ne-au dat câteva date. Victima se numeşte Bashir al-Jedide. Era directorul Centrului de Afaceri al sucursalei Băncii Fransa de pe strada Hamra. Un angajat al băncii fără istorie, cu o vechime de şapte ani. Un şiit, însă moderat. Asta nu-ţi spune nimic?

— Ba da, răspunse Malko imediat. Aceasta e sucursala care, acum şase ani, a efectuat operaţiunile de alimentare a contului lui Ghazi Canaan. Potrivit lui Robert Correll, după „sinuciderea” lui Canaan tot de aici au fost transferaţi banii rămaşi în contul colonelului Ramdane Halab.

Malko revăzu în minte ordinul de virament pe care i-l dăduse soţiei colonelului Halab. Purta două semnături şi ştampila băncii. A doua semnătură era probabil a lui Bashir al-Jedide…

— Colonelul Halab nu mi-a dat niciun semn de viaţă, remarcă el, însă mă tem că e responsabil de moartea acestui angajat al băncii. Ramdane Halab a vrut să facă curăţenie. Cred că un om ca el găseşte uşor la Beirut nişte asasini plătiţi.

— Fără nicio îndoială, confirmă Mitt Rawley.

Cei doi se priviră reciproc. Apoi americanul exclamă:

— Am intrat în zona de luptă! S-ar fi putut întâmpla ca tu să primeşti două gloanţe în cap...

Malko protestă.

— Colonelul Halab nu e nebun. El ştie că nu i-am dat decât o fotocopie şi că originalul rămâne o ameninţare la adresa lui.

Americanul clătină din cap.

— E totuşi un avertisment: încă nu s-a hotărât ce să facă. L-a eliminat pe acest om care putea fi un martor de înfruntat. Acum, o să te atace pe tine.

— Ar fi sinucidere curată.

— Nu şi pentru un sirian; ei cunosc o singură metodă: teroarea. Ramdane Halab nu e sigur dacă eşti un individ izolat ori dacă nu cumva totul face parte dintr-o conspiraţie, al cărei motiv nu-l cunoaşte. Crede, probabil, că nu e vorba decât de bani. Cineva vrea să-l jupoaie... în acest caz, încearcă să-şi descurajeze adversarii terorizându-i. În Siria, întotdeauna s-a procedat aşa.

Un înger trecu, înfăşurat într-un drapel sirian pătat de sânge.

Malko ştiuse încă de la început că n-o să fie uşor, însă nu era conştient de ferocitatea celui pe care voia să-l angajeze în cruciada americană.

— Ce facem? întrebă el.

— E alegerea ta. Dacă ţi se pare că e prea riscant, renunţăm. Dacă nu, pot să-ţi dau nişte „baby-sitters”.

Malko clătină din cap.

— Dacă acest angajat al băncii ar fi avut „baby-sitters”, nu l-ar fi ajutat cu nimic. Ştii bine că aici, în Liban, protecţia este întotdeauna relativă. Cei care vor *într-adevăr* să lichideze pe cineva utilizează

toate mijloacele posibile. Nici măcar Rafie Hariri n-a putut scăpa: era omul cel mai bine păzit din Liban. Mercedesul său costase 400.000 de dolari.

Garanţia împiedicării oricăror atentate posibile, înţesată de contramăsuri electronice.

Numai că nimic nu rezistă unei tone de explozibil militar…

— *Well,* zise şeful staţiei. Sunt de acord. Ce vrei să faci?

— Să continui, fără „baby-sitters”. Măcar câteva zile. Dacă nu primesc niciun răspuns, o să încerc să mă duc la biroul lui, la Centrul Gefinor.

— Fii extrem de prudent, îi recomandă şeful staţiei. Nimeni nu trebuie să ştie de legătura noastră cu Ramdane Halab. Dacă află sirienii că pune ceva la cale împreună cu noi, îl lichidează imediat. Însă noi ştim că eşti supravegheat, fără să-i cunoaştem pe cei care au comandat supravegherea. La Beirut, sirienii au agenţi *peste tot*, în toate serviciile secrete. N-ar trebui să se repete istoria lui Hussein al-Fahrahidi. Încă nu ştim cine l-a turnat.

— Mă ocup de asta, spuse Malko. Am revăzut-o pe Farah Nassar, dar încă n-am obţinut niciun rezultat…

În afară de o recreere erotică extrem de agreabilă.

— Este singura care ar putea eventual să ne lumineze, conchise Mitt Rawley. Era la curent cu viaţa personală a prietenei ei. Fii prudent şi cu ea.

— O să fiu, îl asigură Malko, însă atunci când te arunci într-un râu plin de crocodili ştii că eşti în pericol.

Şeful staţiei îl conduse până în hol. Ajungând pe autostrada spre Tripoli, Malko se uită în oglinda retrovizoare. Ultima dată când se dusese la

ambasada americană fusese urmărit. Oare erau oamenii lui Ramdane Halab sau alţii?

În Beirut existau atâtea clanuri şi atâţia indivizi înarmaţi, încât era greu să-ţi dai seama cu cine aveai de-a face.

*

Mobilul lui Malko îl anunţă că primise un SMS. Era un mesaj foarte scurt: „Atenţie, devine rău. R.C.”

Încercă imediat să-l sune pe Robert Correll, dar dădu peste robot.

Ploaia lovea geamurile. La Beirut, vremea rămânea la fel de urâtă. Se vedeau vârfurile înzăpezite ale masivului muntos care separa Beirut-ul de câmpia Bekaa.

Soneria îl făcu să tresară. Nu era decât şase dimineaţa.

Inima începu să-i bată mai repede, puse mâna pe Glockul 27, vârî un glonţ pe ţeavă, apoi îl strecură sub cămaşă, în manieră libaneză. Urmă un nou ţârâit şi se apropie de uşă. Nu reuşi să vadă nimic prin vizor. Descuie încet şi trase uşa spre el. Surpriza îl lăsă fără suflare: Farah Nassar stătea în faţa lui, cu chipul ascuns sub nişte ochelari negri, îmbrăcată cu un impermeabil verde, strâns pe trup.

Fără să rostească un cuvânt, intră în cameră, iar Malko închise uşa.

Femeia se întoarse şi-şi scoase ochelarii, îmbătrânise cu zece ani.

— N-am putut dormi, spuse ea cu o voce aspră. De ce te-ai culcat cu mine, ticălosule?

Întrebarea era atât de prostească, încât Malko nu

se putu abţine să nu schiţeze un zâmbet.

— Pentru că te doream, zise el.

Farah Nassar bătu în mochetă cu tocul pantofului.

— Minţi! Există în Beirut zeci de femei mai frumoase ca mine. Eşti un tip atrăgător, străin, poţi să agăţi pe cine vrei. De ce pe mine? Nu e o întâmplare. Te-a trimis soţul meu?

Lată o reacţie neaşteptată.

— Cu siguranţă nu, replică Malko. De ce vii să mă agresezi în camera mea la ora şase dimineaţa? Credeam că nu mai vrei să mă vezi.

Farah Nassar nu răspunse, apoi se aruncă pur şi simplu asupra lui Malko. Pântecul ei se lipi strâns de al lui. Îşi strivi gura de buzele lui şi-l sărută cu furie. Apoi spuse cu voce joasă:

— Am venit pentru că încă am impresia că eşti în pântecul meu. Bărbatul meu nu s-a culcat cu mine de un an. Are o secretară uzbecă şi cu ea îşi satisface poftele toată ziua. Ar vrea să divorţeze, dar nu are niciun motiv. N-am mai avut parte de un bărbat de câteva luni...

Malko începuse să înţeleagă.

— Nu m-a trimis soţul tău, doar hazardul, îmbunată brusc, Farah Nassar se lipi de el, strivindu-şi gura de gâtul lui.

— *Ayete!*

Cu mâinile îl cuprinse de talie. Sări însă ca muşcată de şarpe: degetele ei atinseseră patul Glock-ului 27!

Coborâtă brusc cu picioarele pe pământ, îl măsură pe Malko din cap până-n picioare.

— De ce eşti înarmat la ora asta, în camera ta? Cine eşti?

Femeia se uita la el tot mai bănuitoare.

— Eşti de la Mukhabarat? Un spion israelian? Ştii că soţul meu are legături cu Hezbollah-ul. De asta te-ai culcat cu mine... Vrei să te infiltrezi.

Obsesia libanezilor.

Femeia se ambala tot mai tare. Malko încercă s-o calmeze.

— Nu sunt spion israelian. Ţi-am spus deja, mă ocup de afaceri. Cu oameni periculoşi. Tocmai mă pregăteam să ies atunci când ai sunat la uşă. Nu din cauza ta eram înarmat.

Lui Farah Nassar îi dispăruse toată pasiunea. Spuse mârâind:

— Ai venit *dinadins* la magazin, sunt sigură de asta, iar eu, ca o proastă, am crezut că eşti un cumpărător real.

Nu era departe de adevăr.

Îşi puse ochelarii cu un gest repezit şi i se adresă lui Malko pe un ton răstit:

— O să mi-o plăteşti!

Uşa se trânti în urma ei. Era sfârşitul unei frumoase poveşti de dragoste, iar pentru Malko însemna ruinarea speranţelor de a descoperi *cine* îl trădase pe Hussein al-Fahrahidi.

*

— Ce târfa! Vine să şi-o tragă cu noaptea-n cap. O mănâncă rău...

Hussein, agentul Hezbollah-ului, care stătea de pază în faţa hotelului Four Seasons, se sui înapoi în maşină, sincer oripilat de presupusa imoralitate a lui Farah Nassar. Ali replică:

— *Ya habibi!*[17], dacă află bărbat-su, sigur o omoară.

— Şi cum crezi tu c-o să afle? întrebă Hussein.

— E obligatoriu să scriem în raport, zise Ali. Trebuie menţionaţi toţi oamenii cu care s-a întâlnit câinele ăsta de american.

Hussein clătină din cap.

— *Wahiet Allah!* Sunt un bun *mukhabarat,* nu un ticălos. Eu nu vreau să spun nimic. Americanul şi târfa asta nu fac altceva decât să şi-o tragă. Dacă punem asta în raport, o să afle şi soţul ei, care e prieten bun cu Walid. Nu e treaba noastră să dăm în gât femeile necredincioase. Chiar dacă şi pe mine mă şochează aşa ceva. Eu o să scriu raportul. Asta e, n-o să pomenesc nimic despre ei. *Tarb?*[18]

— *Tarb!* acceptă în silă Ali.

*

Timpul frumos reveni la Beirut pe neaşteptate. Malko îşi simţea faţa mângâiată de razele aproape calde ale soarelui hibernal. Se ducea să ia masa la „Marina”, un restaurant situat mai jos de hotelul Four Seasons, faţă în faţă cu zeci de iahturi luxoase. Femeile erau aproape la fel de elegante ca la Paul.

Se scurseseră două zile de la asasinarea angajatului Băncii Fransa, iar ziarele nu mai scriau nimic despre acest eveniment. Prin intermediul generalului Ashraf Rifl, CIA ştia că asasinii nu fuseseră identificaţi şi că nimeni nu-şi explica acest incident.

17 Prietene!
18 O.K.?

Cu siguranţă că era vorba de bani. O reglare de conturi care se terminase prost.

Nicio veste nici din partea lui Farah Nassar.

Malko achită nota de plată şi urcă pe scară pentru a ajunge la nivelul hotelului Four Seasons.

Avea de gând să mai aştepte douăzeci şi patru de ore înainte de a se duce la Centrul Gefinor pentru a-l aborda direct pe Ramdane Halab.

Holul de la Four Seasons era la fel de liniştit, contrastând cu roiurile de târfe superb ambalate de la Phoenicia. Bărbaţii din Golf veneau să se destindă la Beirut, având parte de o marfa perfect prezentată, hainele fiind oferite de amanţii anteriori.

Mai multe persoane aşteptau liftul. Malko urcă alături de un cuplu în vârstă şi de un bărbat singur, cu aer de businessman. Îndesat, cu umeri laţi, cravată, bucălat, păr negru ondulat.

Un libanez tipic.

Cuplul coborî la şase, iar la zece, etajul lui Malko, necunoscutul îi zâmbi amabil, invitându-l să iasă primul din lift. Malko dădu curs invitaţiei şi traversă culoarul, camera sa aflându-se în faţa ascensoarelor. În momentul în care introduse cartela magnetică în broască, simţi un obiect dur înfigându-se în gâtul lui, sub urechea dreaptă.

O voce aspră, cu un puternic accent libanez, exclamă în engleză:

— Deschide repede uşa, fiu de căţea, altfel te împuşc.

Capitolul VIII

Pulsul lui Malko o luă razna. Tonul vocii acestui

necunoscut nu îndemna la dialog. Întâlnise în viaţa lui aventuroasă destui asasini pentru a putea identifica *adevăratul* pericol. Simţea în ceafa răsuflarea precipitată a bărbatului cu pistolul.

Nu putea fi decât cel care urcase împreună cu el în lift. Împinse până la capăt cartela magnetică şi deschise uşa. Imediat, individul îl împinse în cameră cu un ghiont violent, închizând uşa cu o lovitură de picior, apoi urlă la Malko:

— Pune mâinile pe cap! *Kalb!*[19]

Malko se întoarse: într-adevăr, era omul din lift. Emana ură şi furie prin toţi porii.

Lipind pistolul de gâtul lui Malko, îl percheziţiona rapid, găsind Glock-ul 27 pe care-l aruncă pe pat.

Apoi îl împinse pe Malko într-un fotoliu din faţa lui. Îl fulgeră cu privirea sa plină de ură.

— Cine eşti? Pentru cine lucrezi? Dacă nu răspunzi în cinci secunde, îţi bag un glonţ în burtă ca să te ajut să-ţi aduci aminte.

Malko înţelese că nu era cazul să-l ducă cu zăhărelul pe acest individ care părea capabil să-şi pună ameninţarea în aplicare.

— Domnule colonel Halab, mă bucur că aţi venit să mă vedeţi.

Crezu că sirianul o să explodeze...

— *Kess Immak*[20]*.* O să vedem dacă o să mai fi la fel de bucuros cu un glonţ în burtă.

— Nu sunt duşmanul dumitale, îl asigură Malko, nu vreau să-ţi iau banii. Aş dori însă să fiu sigur că o să mă asculţi.

Colonelul Halab părea să nu fi auzit nimic.

---

19 Câine!
20 Pe mă-ta.

— Gunoiul ăla de Mavros te-a trimis, i-a fost frică să vină el însuşi. Dacă mă scoate din sărite, îl omor. Şi pe el, şi pe toată familia lui. Şi sunt mulţi.

— La fel ca pe Bashir al-Jedide, spuse calm Malko.

Trăsăturile colonelului sirian îngheţară, apoi, după o tăcere scurtă, exclamă:

— Ce tot spui acolo, *chasmout?*[21] Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba da, zise Malko. Bashir al-Jedide a contrasemnat ordinul de virament de 7.876.000 de dolari din contul lui Ghazi Canaan în contul dumitale. Ar fi putut depune mărturie.

În loc să răspundă, colonelul Halab întinse braţul. Malko se trezi cu ţeava pistolului la câţiva centimetri de faţa lui, ţintindu-i fruntea.

— Ascultă, *manioute*![22] strigă sirianul, n-am venit să stau la palavre cu un câine ca tine. Sunt aici ca să-i transmit un mesaj gunoiului ăsta de Mavros. Tu eşti mesajul, cu un încărcător în burtă. Ca să ştie ce li se întâmplă celor pe care mi-i trimite. Nu mi-e frică de miliţienii lui.

Malko văzu cum degetul arătător al sirianului se crispează pe trăgaci. Îl mai despărţeau câteva fracţiuni de secundă de eternitate.

Colonelul Ramdane Halab era un animal de pradă periculos, cu un creier puţin dezvoltat. La fel ca primii dinozauri.

— Nu-l cunosc pe prietenul dumitale Mavros, spuse el cu cea mai calmă voce posibilă. N-am venit să-ţi iau banii, ci să-ţi fac o ofertă. Fac parte din Central Intelligence Agency şi lucrez pentru

21 Codoşule.
22 Poponarule.

guvernul american.

Văzu cum indexul slăbeşte presiunea asupra trăgaciului.

Obţinuse o amânare, aşa că profită de ea.

— Poţi foarte bine să mă omori, recunoscu el, dar ar fi o greşeală. În spatele meu se află cele mai puternice agenţii federale americane, care mă vor răzbuna. Îi vor spune totul prietenului dumitale, Mavros Nilatis, şi multor altora... Cred că, dacă ar cunoaşte adevăratele dumitale legături cu generalul Ghazi Canaan, anumiţi sirieni din Mukhabarat n-ar prea avea chef să te lase în viaţă... Ai face mai bine să mă asculţi.

Tăcu, scăldat în sudoare. Frica.

În faţa lui, colonelul Halab părea descumpănit. Întrebă pe un ton mai puţin aspru:

— Despre ce vorbeşti, câine?

Cuvintele erau aceleaşi, însă îi lipsea entuziasmul.

— După ce te-ai asociat cu Ghazi Canaan, care a divizat Liban-ul, ai fost însărcinat de el să storci bani de la hoteluri, îi explică Malko. Adică să primeşti dijma lunară care intra direct în buzunarul lui. Ai fost avansat după ce ai „tratat” cu patronul de la Summerland, un şiit, care refuza să plătească. A fost găsit plutind în piscină, cu un glonţ în ceafa. Dintr-odată, Ghazi Canaan ţi-a acordat toată încrederea. Bineînţeles că Forţele de Securitate Interne au ştiut ce se întâmpla, dar erai un ofiţer sirian, adică de neatins...

— Nu-i adevărat! protestă fără convingere sirianul.

Malko respinse cu un gest sec obiecţia. Simţea că trece la conducere.

— Nu contează, n-am venit aici să te judec, ci să

te fac să înţelegi că nu ne jucăm. Ori cooperezi cu noi, ori o să ai mari probleme. Acum, dacă tot îţi mai vine să mă omori, fă-o, dar cred că n-ar fi deloc o idee bună…

Colonelul se retrase puţin, lăsând pistolul în jos.

— Ce doreşti? se răsti el. Informaţii?

Malko clătină încet din cap.

— Nu, lucruri concrete. Am vrea să găseşti un alt Ghazi Canaan.

— Ce?

Era clar că nu înţelegea.

— Generalul Ghazi Canaan voia să dea o lovitură de stat, explică Malko. Să-l înlocuiască pe Bashar al-Assad cu un guvern controlat de el, de pe urma căruia să obţină beneficii uriaşe. L-ai ajutat să facă asta finanţându-l. Din fericire pentru dumneata, sirienii n-au ştiut nimic despre rolul pe care l-ai jucat. În felul acesta, ai evitat soarta lui Ghazi Canaan. Astăzi, americanii vor şi ei să se debaraseze de Bashar al-Assad pentru a forma un guvern mai maleabil, punând capăt protestelor. Nu doresc căderea regimului alawit, ci o „ajustare” a lui care să-i permită să dureze. Şi să se evite haosul. Cunoşti deviza Fraţilor Musulmani: „Alawiţii la cimitir, creştinii la Beirut.” Casa Albă vrea să evite toate astea. Nu ţi se cere deci să lupţi împotriva propriei tabere, dimpotrivă.

Colonelul Halab părea lovit de trăsnet. Ţeava pistolului atârna neputincioasă. Întrebă neîncrezător:

— Vreţi să daţi o lovitură de stat în Siria?

— Cam aşa ceva, recunoscu Malko.

Sirianul clătină din cap vlăguit.

— Sunteţi nebuni de legat! Lui Ghazi Canaan i-au trebuit ani de zile pentru a-şi face loc în sistem. Avea susţinători locali în garda prezidenţială. Voi nu ştiţi nimic. Numai alawiţii ar putea face ceva, fideli din obligaţie faţă de Bashar al-Assad, ori nişte sunniţi care s-au îmbuibat de pe urma regimului.

— E adevărat, recunoscu Malko, dar uiţi un lucru: ambiţia şi atracţia câştigului. Ghazi Canaan era un om extrem de puternic şi de bogat atunci când a decis să fie Calif în locul Califului... Totul e să-l găsim la Damasc pe cel care poate pregăti operaţiunea. Prin urmare, în afară de tăcerea păstrată în legătură cu originea fondurilor care te-au ajutat să-ţi iei avânt, interesele dumitale vor fi la adăpost... De data asta, ai un aliat puternic: America...

Ramdane Halab scutură din nou din cap.

— Eşti nebun! repetă el. Siria e în plină criză şi toţi oamenii Mukhabarat-ului stau ca pe ghimpi. Sunt gata să-l lichideze pe primul care mişcă din urechi. Cred ce spui: n-ai venit să mă furi. Aşa că nici eu nu te omor. Acum, o să ne despărţim şi o să uităm unul de altul. Îţi doresc noroc în întreprinderea dumitale şi n-am să dezvălui nimănui nimic.

Se ridică şi îşi vârî pistolul în toc. Malko nu făcu nicio mişcare, însă spuse:

— Domnule colonel Halab, eu am înţeles, dar *dumneata* eşti cel care n-a înţeles. Nu ţi-am făcut o ofertă pe care s-o poţi refuza. Trebuie să accepţi să ne ajuţi. Altfel, viaţa dumitale s-a terminat... Dacă nu te omoară Mavros Nilatis, Forţele de Securitate Interne vor redeschide dosarul Summerland. Ştii desigur că generalul Ashraf Rifi nu i-a refuzat

niciodată pe americani şi că nu-i plac în special şiiţii. Ar fi păcat de încântătoarea dumitale soţie să fie nevoită să se recăsătorească...

— Câine! Codoşule!

Sirianul scoase din nou pistolul. De data aceasta, Malko nu mai simţi aceeaşi descărcare de adrenalină în vene. Colonelul Halab era un om violent, dar în niciun caz un sinucigaş...

De altfel, degetele lui se desfăcură rapid de pe patul pistolului. Sirianul îi aruncă o privire ostilă.

— Ai noroc, n-am de gând să te împuşc!

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Vocea lui Malko îl însoţi:

— Domnule colonel, ai douăzeci şi patru de ore la dispoziţie ca să te gândeşti. Dacă ne refuzi oferta, punem în aplicare planul B. Adică sfârşitul existenţei dumitale fericite.

Ultimul cuvânt coincise cu zgomotul uşii închise, însă Malko era sigur că sirianul auzise toată fraza.

De-acum, totul se baza pe ambiţia colonelului Ramdane Halab. Realizarea unei lovituri de stat cu sprijinul unui stat important era ceva năucitor, însă presupunea anumite riscuri.

Trebuia să-i dea vestea cea bună lui Mitt Rawley.

Chiar dacă nu era vorbă decât de o schiţă.

Partea mai uşoară fusese făcută.

Cu toată bunăvoinţa colonelului Halab, era posibil şi un eventual eşec al acestuia. Sistemul de securitate sirian era o maşinărie redutabilă de eliminare a opozanţilor şi nu ezita să ucidă.

*

— Să aşteptăm douăzeci şi patru de ore înainte de a-i preveni pe cei de la Langley, fu de părere Malko. E posibil ca Halab să dispară o vreme dacă-şi transferă banii în afara Liban-ului, dar cred că ţine la viaţa lui de aici.

— Crezi că mai are suficiente legături în Siria pentru a pune la cale afacerea asta? întrebă Mitt Rawley. E vorba doar de miezul puterii.

— Habar n-am, mărturisi Malko. Este părerea lui Robert Correll. Din păcate, nu avem alternativă...

Şeful staţiei oftă.

— E adevărat, multă vreme a fost curtat Assef Chawkat, cumnatul preşedintelui, care era mai apropiat de noi, dar însărcinatul cu afaceri a trebuit să bată în retragere: Chawkat este legat de restul familiei. Să sperăm că Robert Correll nu se înşală.

— N-avem timp de aşteptat, remarcă Malko. Dacă în douăzeci şi patru de ore Halab nu dă niciun semn de viaţă, se declanşează „Mânia lui Dumnezeu”.

— Asta n-o să ne rezolve problema, remarcă americanul cu tristeţe.

*

Farah Nassar scoase un ţipăt; iraniana care-i epila pântecul îi smulsese un fir de păr. Cosmeticiana se scuză imediat cu umilinţă. Farah Nassar închise din nou ochii şi se lăsă pradă unor gânduri supărătoare. Totul i se învălmăşea în cap.

Cine era de fapt bărbatul căruia i se dăruise fără să judece niciun pic, dominată de un impuls sexual? N-o tulbura faptul că-şi înşelase soţul infidel şi absent, ci mai curând personalitatea acestui amant.

Se întreba dacă nu cumva se îndrăgostise de el. Îşi dădea însă seama că plutea pe un ocean de pericole. Soţul ei nu-şi dorea nimic altceva decât să scape de ea. Şi pe urmă, îi era frică; Liban-ul o învăţase să se teamă. Un bărbat care se plimbă cu un pistol asupra lui nu e niciodată inofensiv. Îşi spărgea capul să înţeleagă cum putea afla mai multe despre el.

Discret.

Nu era deloc un lucru uşor...

Nimeni nu trebuia să ştie că fusese amantul ei.

Era tot mai convinsă că avea de-a face cu un spion israelian. Dacă se afla ceva despre ei, era pierdută. Soţul ei ar profita de situaţie şi ar alunga-o.

Nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut: să-şi dovedească fidelitatea faţă de Hezbollah.

*

Timpul trecuse repede. Douăzeci şi patru de ore de tăcere şi odihnă. Farah Nassar nu mai dăduse niciun semn de viaţă. În ce o privea pe Tamara Terzian, părea total acaparată de amantul ei mustăcios.

Malko se uită la ceas: ora unsprezece.

Trecuseră douăzeci şi cinci de ore de când îi comunicase ultimatumul lui Ramdane Halab. Se hotărâse să-i acorde o marjă de câteva ore, adică până la sfârşitul zilei.

Soneria telefonului îi provocă o formidabilă descărcare de adrenalină în artere.

Din păcate, nu era decât o voce feminină timidă.

— Domnule Linge, m-a trimis doamna Farah.

M-a rugat să vin să vă mai arăt o dată inelul cu smarald care v-a plăcut. Pot să urc?

Malko se abţinu să nu izbucnească în râs. Farah Nassar nu avea de gând să renunţe...

— Bineînţeles! exclamă el.

Deschise uşa şi o văzu pe vânzătoarea magazinului ieşind din lift. Înfăşurată într-un impermeabil bej, foarte machiată, cu o gură mare şi roşie şi gene interminabile.

Malko o ajută să-şi scoată haina, descoperindu-i silueta zveltă îmbrăcată într-o rochie de lână verde care se mula pe formele perfecte, în special pe fesele uimitoare pe care Malko nu le remarcase la magazin. Avea o scuză: stătuse mereu cu faţa spre el.

Femeia întinse mâna dreaptă, cu unghii lungi şi roşii, şi-i arătă smaraldul strălucitor.

— Nu vreţi să vă hotărâţi? întrebă ea.

— Cred că e puţin cam scump pentru mine! mărturisi Malko. Trebuie să-i cer scuze doamnei Farah.

Vânzătoarea nu insistă. Lăsă mâna în jos şi oftă.

— Atunci, am venit degeaba!

Cu toate acestea, nu părea deloc dezamăgită.

După câteva secunde, femeia îşi îmbrăcă impermeabilul, scoase din geantă o carte de vizită şi i-o întinse lui Malko.

— Dacă vă răzgândiţi, daţi-mi un telefon.

O conduse până la uşă, apoi cercetă cartea de vizită. Deasupra numerelor comerciale era scris şi un număr de mobil: (03) 634752.

Nu era imprimat, ci adăugat de mână. Sub el, un

nume: Naeh Jna.

Ciudată vizită.

*

Malko se pregătea să iasă când un angajat de la recepţie veni grăbit spre el, cu un plic în mână.

— E pentru dumneavoastră, spuse el.

Malko deschise plicul. Un dreptunghi alb pe care era trecut un singur rând: „Societatea FDR. Centrul GEFINOR. Etajul şaisprezece. Peste trei ore”.

Colonelul Halab se decisese să accepte oferta făcută de CIA. Sau să o refuze în mod brutal.

Capitolul IX

Malko se târa pe îngusta stradă Clémenceau printre maşinile care mergeau bară la bară. Zări în sfârşit faţada de sticlă ultramodernă a Centrului Gefinor. O clădire de birouri luxoase. Aruncă un ochi în oglinda retrovizoare. Un Mercedes, apoi un 4X4. Greu de zis dacă era urmărit.

În plus, nu avea unde să parcheze.

Din fericire, observă imediat înainte de clădire intrarea într-o parcare subterană. Se angajă pe rampă, iar bariera coborî imediat în spatele lui. Dacă cei care-l urmăreau se găseau la vreo patru-cinci maşini mai în urmă, le-ar fi fost imposibil să-şi dea seama încotro o apucase, iar Centrul Gefinor cuprindea zeci de firme.

Avu noroc şi se strecură pe locul unei maşini care tocmai pleca. Două minute mai târziu, se urcă într-un lift şi apăsă pe butonul etajului şaisprezece.

Ieşi pe culoarul cu nenumărate uşi, îl parcurse rapid şi nu văzu nicio plăcuţă pe care să scrie Societatea FDR. Nedumerit, se întoarse spre lift şi aproape că se lovi de Ramdane Halab care cobora scara, îmbrăcat în jeanşi şi pulover. Sirianul îi zise:

— Vino.

Porni pe culoarul din dreapta. Malko îl urmă, remarcând umflătura de sub pulover, care lăsa să se ghicească pistolul. Sirianul introduse cheia în broasca unei uşi cu geam, apoi cei doi bărbaţi intrară într-un birou mic şi pustiu care dădea în spatele clădirii. După ce închise uşa cu grijă, Ramdane Halab se întoarse spre Malko.

— Birourile mele sunt deasupra, dar nu vreau să fii văzut. Aici e o anexă.

Se sprijini de biroul plin de praf şi exclamă:

— M-am informat în legătură cu dumneata. Ştiu că faci într-adevăr parte din CIA. Asta schimbă totul. N-am nimic împotriva americanilor, chiar dacă proiectul ăsta mi se pare complet nebunesc.

— De ce? întrebă Malko.

Sirianul clătină din cap.

— Deoarece clanul Assad este extrem de unit, de la văduva lui Hafez al-Assad, şefa familiei, până la verii Makhlouf, care se ocupă de afaceri şi finanţează miliţiile regimului. Astea funcţionează la întâmplare. Nu există niciun comandament central, doar Comitetul Militar Baasist, condus de preşedinte.

— Nu comandă Bashar?

Ramdane Halab zâmbi batjocoritor.

— Bashar e un molâu. Nu ia nicio decizie de unul singur. Nu e deloc făcut pentru jobul ăsta.

Omul forte este Maher, fratele lui, şeful Brigăzii a Patra, el conduce represiunea, iar cea mai dură e văduva lui Hafez al-Assad. Ei au decis să facă tot posibilul, inclusiv să-şi lichideze adversarii. Nu ştiu ce anume i-ar putea determina să renunţe la scopul propus.

— Crezi că există cineva care ar accepta să treacă în tabăra adversă? insistă Malko. Să joace împotriva lui Bashar?

— Să joci împotriva lui Bashar nu e o problemă, replică sirianul. Nimeni nu e ataşat de el. Însă le e frică de schimbare şi nu au încredere unul în celălalt. Ceea ce caută prietenii dumitale americani este imposibil de atins. E ca şi cum ai încerca să ataci o haită de şacali. Ăştia mai întâi omoară şi pe urmă stau să se gândească.

— În concluzie, refuzi să te implici în această operaţiune? conchise Malko.

Ramdane Halab îi aruncă o privire de gheaţă.

— Dacă aş putea, aş refuza. Dar ştii bine că nu pot să fac asta.

— Atunci?

— O să mă duc la Damasc. Am un prieten vechi care a fost şeful Mukhabarat-ului armatei şi cu care mă întâlnesc regulat. Îi aduc Viagra de la Beirut pentru că n-o poate cumpăra de acolo. Deci, vizita mea n-o să surprindă pe nimeni; e unul dintre puţinii oameni în care am încredere. Numai lui îi poate veni o idee potrivită.

— De ce?

Sirianul zâmbi răutăcios.

— Fiica lui locuieşte aici, la Beirut. E dansatoare orientală. De altfel, una foarte bună, pentru că-i

place ce face. Asta îl înnebuneşte pe taică-su, dar n-are cum s-o împiedice. El ştie că, dacă mă supără, fata lui ar putea suporta consecinţele, şi ţine mult la ea.

Îşi enunţase ameninţarea pe un ton calm, lucru care o făcea şi mai periculoasă. Aici se trăia într-o altă lume. Una a violenţei absolute. Malko nu făcu niciun comentariu. Nu putea să-şi aleagă aliaţii.

— Când te duci la Damasc?

— Mâine, şi o să stau două zile. Nu încerca să iei legătura cu mine. O să te sun eu la întoarcere.

Malko îşi ascunse uşurarea: colonelul Halab era un om pragmatic.

— Ai luat o decizie corectă, spuse el.

Sirianul îi aruncă o privire încărcată de ură.

— Nu-ţi face iluzii! exclamă el. Dacă aş putea să-ţi trag un glonţ în cap, fără riscuri, aş face-o imediat. N-o să fim niciodată prieteni, dar o să încerc să ajut la realizarea acestui proiect în care eu nu cred. Nu e nevoie să-ţi mai spun că ştiu care sunt riscurile mele, dar asta nu e problema ta.

Se îndreptă spre uşă. Întrevederea se încheiase. Cei doi bărbaţi se despărţiră pe palier. Ramdane Halab urcă scara, iar Malko luă liftul.

Ieşi pe strada Clémenceau şi parcurse vreo cinci sute de metri, moment în care observă o Toyota albă cu doi bărbaţi în ea. Semăna cu cea reperată cu câteva zile în urmă de puşcaşii marini de la ambasada americană. Văzu în oglinda retrovizoare că maşina rămânea în spatele lui. Urmăritorii n-aveau cum să ştie că fusese la Centrul Gefinor.

*

Mitt Rawley nu se entuziasmă prea tare la auzul celor povestite de Malko.

— Sper că Ramdane Halab nu încearcă să câştige timp, remarcă el. E capabil să ia legătura cu Mavros Nilatis, să-i mărturisească adevărul cu riscul de a trebui să-i înapoieze o parte din bani şi pe urmă să-ţi tragă un glonţ în cap.

— Nimic nu-i exclus, recunoscu Malko. Însă trebuie să urmărim pista asta, să vedem unde ne duce. Oricum, alta n-avem. Ştii cumva ce se mai întâmplă în Siria?

Americanul se strâmbă.

— Parţial. Nimic extraordinar. Cam peste tot există focare de infecţie, chiar dacă regimul controlează încă marile oraşe. Lira siriană a pierdut 50 din valoare în două luni. Negustorii sunniţi rămân liniştiţi deocamdată, însă tuturor le e frică.

— Apropo, încă mai sunt urmărit, spuse Malko. Aş vrea să ştiu de cine.

— O să-l întreb pe Ashraf Rifi, promise şeful staţiei. E suficient de viclean ca să acţioneze discret. Chiar dacă nu se poate opune pe faţă. Aici, serviciile sunt independente şi, mai mult decât atât, se detestă reciproc... Fii *foarte* prudent. O dată cu vizitele tale anterioare în Liban ţi-ai atras destui duşmani care nu vor nimic altceva decât să se răzbune.

— Îi urmăriţi pe sirienii din Beirut?

— Nu, e prea greu. O face FSI în locul nostru.

— Atunci, să aşteptăm întoarcerea colonelului Halab de la Damasc, conchise Malko.

*

Ramdane Halab se uită la soţia lui, minunat de frumoasă în rochia ei de seară din tul şi machiată precum Regina din Saba, şi-i tresări inima: la cel mai mic pas greşit, o va pierde, şi pe ea, şi multe alte lucruri.

— Eşti gata? întrebă femeia. O să întârziem.

Se duceau la nunta fiicei unui mare negustor sunnit din Damasc, un importator de zahăr, putred de bogat, care organizase petrecerea la „Music-Hall”, un restaurant-sală de spectacole din Beirut.

— N-o să stăm prea mult, o avertiză Ramdane Halab. Mâine dimineaţă plec la Damasc.

Asma Halab nu întrebă ce treabă avea acolo. Din primele zile ale căsniciei lor, soţul ei o anunţase că n-o să-i vorbească *niciodată* despre afaceri. Trebuia să se mulţumească cu un cârd AMEX fără limită de cheltuieli şi să fie o soţie fidelă.

Ajunseră la maşină. Mercedesul 500 aştepta în parcarea imobilului, iar şoferul se grăbi să le deschidă portiera.

În maşină, Ramdane Halab puse mâna pe coapsa soţiei sale.

— Eşti minunată, *ayete.*

Femeia îşi sprijini capul de umărul lui.

— Sunt atât de fericită. Viaţa e frumoasă.

*

Malko se îndrepta spre lift atunci când zări în micul hol de la Four Seasons o siluetă familiară. Naeh Jna, vânzătoarea lui Farah Nassar, care se afla

în compania unui tânăr îmbrăcat într-o *dishdasha* albă. Îl văzu şi ea pe Malko şi se ridică imediat. Ţinuta ei era mult mai modestă. Bluză albastru-închis şi jeanşi muiaţi care l-ar fi făcut chiar şi pe un pederast să saliveze. Se opri: femeia se apropie de el, arborând un zâmbet timid.

— Nu mă aşteptam să vă văd, spuse ea, sunt cu un client...

— Sper să cumpere o mulţime de lucruri, zise gentil Malko.

Femeia surâse.

— Deocamdată, pe mine ar vrea să mă cumpere! Mi-a propus să ne uităm la bijuterii în apartamentul lui.

Malko zâmbi în sinea lui şi se gândi la patroană, care nu ezitase să vină la el.

— Mult noroc! îi ură el.

Naeh Jna se întoarse la bărbatul îmbrăcat în *dishdasha* care se uita bănuitor la Malko.

Austriacul se afla din nou în şomaj tehnic... Urcă în camera lui şi încercă s-o sune pe Tamara Terzian, dar degeaba. Apoi, pe prietena lui, tânăra saudită. Un servitor îi spuse că era plecată în Arabia Saudită şi îi dădu numărul de telefon de acolo.

Tocmai se pregătea să-l sune pe vechiul lui amic, generalul Murad Trabulsi, când începu să ţârâie telefonul fix.

— Sunt eu, Naeh, spuse o voce timidă. Am terminat de vorbit cu clientul. N-a cumpărat nimic...

— Asta înseamnă că ţi-ai păstrat virtutea nepătată, conchise Malko.

Femeia oftă.

— Îi detest pe arabii din Golf, tratează femeile ca

pe animale...

— Şi dumneata eşti arabă, remarcă Malko.

— Eu sunt şiită, protestă ea. Şiiţii şi creştinii se înţeleg bine.

Malko îşi dădu seama că Naeh n-avea de gând să termine curând convorbirea.

— Ai timp să bem ceva? întrebă el.

— Da, dar unde? în niciun caz în hotel.

— Ştii unde e Marina?

— Sigur că da.

— Atunci, ne întâlnim acolo.

Femeia acceptase fără să facă nazuri. Brusc, se întrebă dacă această întâlnire fusese într-adevăr întâmplătoare.

*

Cerul se mai limpezise şi o vagă rază de soare lumina iahturile din port. La mesele din jur, familiile libaneze se îmbuibau cu diverse gustări. Naeh Jna comandă suc de grepfrut.

— Patroana dumitale nu e dezamăgită că nu mi-a vândut inelul? o întrebă Malko.

Femeia schiţă un zâmbet.

— Oh, se pricepe la afaceri. Face tot ce-i stă-n puteri ca să vândă.

Malko preferă să nu-i spună până unde ajunsese cu devotamentul comercial.

Naeh se uită la ceas.

— Trebuie să mă întorc la magazin, spuse ea, să pun bijuteriile în seif.

Privirea ei se încrucişă o fracţiune de secundă cu cea a lui Malko, iar acesta se întrebă dacă nu cumva

lăsa să-i scape o ocazie.

— Vrei să luăm cina împreună? întrebă el. Sunt singur la Beirut.

— Da, ştiu şi eu... De ce nu!?

Tânăra şiită părea deopotrivă interesată şi intimidată.

— În seara asta?

— Nu, sunt ocupată.

— Atunci, mâine.

Păru să reflecteze, însă Malko simţi că era hotărâtă să accepte.

— De acord, spuse ea, dar nu prea devreme, trebuie să închid magazinul. La nouă. Locuiesc destul de departe, lângă Pasajul Muzeului, în cartierul Badaro.

Un cartier şiit elegant, aproape de ambasada Franţei şi de hipodrom.

— Nicio problemă, o asigură Malko.

— Puteţi veni să mă luaţi de acasă? întrebă cu sfială Naeh Jna. Nu am maşină.

— Bineînţeles.

— Stau cu părinţii mei pe strada Ibrahim Medavar, la numărul 12. Vă aştept în faţa casei. La ora nouă. Acum, trebuie să plec.

Îi întinse mâna cu unghii roşii şi moale de parcă n-ar fi avut oase.

Malko o privi cum îşi legăna fesele în timp ce cobora scara ce ducea la nivelul străzii. Dominat de un instinct primar. Naeh Jna părea în acelaşi timp îndrăzneaţă, timidă şi independentă. Pentru o şiită, era un lucru destul de rar. Nu protestase atunci când o invitase la cină.

*

Walid Jalloul, responsabilul cu contraspionajul în cadrul Hezbollah-ului, se uita atent la rapoartele echipei însărcinate cu urmărirea lui Malko Linge, agent CIA.

Nu avea de ce să se lege…

Îţi venea să crezi că omul ăsta venise la Beirut doar ca turist…

Nedumerit, puse documentele pe birou. După ştiinţa lui, un individ ca Malko Linge nu venise în Liban ca să numere cedrii. Totuşi, trebuia să fie ceva la mijloc. Ori îi păcălise pe urmăritori, ori aştepta altceva.

Dar ce?

Era treaba lui să descopere.

Se întrebă cum să facă să „sonorizeze” camera lui Malko de la Four Seasons. Numai echipa tehnică îi putea da un răspuns.

*

Aşezat la volanul maşinii sale Honda, Ramdane Halab trecu rapid de postul de frontieră libanez, aflat după satul al-Mansour, unde aşteptau zeci de camioane, apoi îşi continuă drumul spre postul de control sirian, intrând pe banda rezervată conaţionalilor săi. Avusese grijă să-şi reînnoiască paşaportul sirian. În faţa lui nu erau decât trei maşini, aşa că în zece minute trecu de barieră şi intră pe teritoriul sirian.

Şoseaua urca spre Damasc traversând un peisaj dezolant: dealuri golaşe cu urme de zăpadă, singura

formă de „vegetaţie” constând în înflorirea exagerată a portretelor lui Hafez al-Assad şi mai ales ale fiului acestuia, Bashar, plantate pe versanţi pentru a încadra drumul.

Unele erau distruse, smulse de intemperii sau udate de ploi.

După o jumătate de oră, apărură primele case din Damasc, care, din cauza şirurilor de blocuri păduchioase, părea un oraş din Uniunea Sovietică.

Încă douăzeci de minute şi Ramdane Halab parcă în faţa hotelului Carlton, încredinţându-i maşina unui valet.

Se sui apoi în primul taxi care aştepta la rând şi îi dădu şoferului o adresă din cartierul Mazze. Era mai prudent să lase maşina acolo. În felul acesta, nu ştia nimeni unde se ducea.

Şoferul se întoarse spre el, numai zâmbet.

— Allah v-a trimis! De două zile n-am mai avut niciun client...

— Merge prost? întrebă Ramdane Halab.

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră, exclamă şoferul, arătându-i şoseaua pustie. Lumea nu mai iese din casă. Negustorii nu vând mai nimic... Nu mai există turişti.

Într-adevăr, în jur nu se vedeau decât obloane de fier vopsite în culorile drapelului sirian.

— Oraşul e sigur? mai întrebă Ramdane Halab.

Şoferul se întoarse din nou şi zise cu voce joasă:

— Ieri a avut loc o explozie în faţă la Idarat al-Amm al-Amm. O groază de morţi. O maşină-capcană. Lumea nu mai iese seara, restaurantele sunt goale. Allah să ne aibă în pază! conchise el, oprind în faţa vilei mari a lui Hamad Charabe.

Ramdane Halab apăsă butonul soneriei şi imediat fostul şef al Mukhabarat-ului deschise uşa, întâmpinându-l cu braţele deschise.

— *Ya habibi!*

Cei doi se îmbrăţişară, apoi Ramdane Halab scoase din bagaj un pachet pe care i-l întinse gazdei.

— Nu te-am uitat!

Hamad Charabe scoase un strigăt de bucurie şi îl mai îmbrăţişă o dată.

— Cât îţi datorez?

Ramdane Halab respinse întrebarea cu un gest condescendent.

— Să-ţi fie de bine. Sper că n-o să te facă să explodezi.

— Nu-ţi fie teamă, îl linişti sirianul, vârând în buzunar cutia de Viagra, o am pe una nesătulă, un adevărat vulcan. Aşa că înţelegi... Ce zici, mâncăm de prânz? La Elissar e deschis. Nu trebuie să ne depărtăm prea mult de centru. Acum două zile, s-a tras la Douma. Din fericire, *Shabiha* lui Makhlouf a făcut curăţenie. *Yallah,* mă duc să scot maşina.

Ramdane Halab remarcă un Kalaşnikov aşezat pe podeaua din faţă. Gazda sa îşi îndesă la curea un pistol şi îl sfătui:

— În torpedou este un revolver. Ia-l. Nu se ştie niciodată.

Într-adevăr, străzile neobişnuit de pustii erau neliniştitoare. Ramdane Halab se bucură când ajunseră la Elissar, unul dintre cele mai în vogă restaurante din Damasc. Era aproape gol, iar şeful de sală îi primi de parcă Profetul însuşi ar fi venit în vizită. Îi instală într-un separeu şi le aduse imediat

două narghilele.

Ambianţa era lugubră, în pofida muzicii şi a clienţilor care vorbeau în şoaptă. Se simţea că oraşul se afla sub presiune.

Aşteptându-şi şaşlâcurile, cei doi comandară arac şi începură să discute.

Chiar dacă nu se mai ocupa de afaceri, Hamad Charabe era unul dintre oamenii extrem de bine informaţi din Damasc.

— Care sunt ultimele noutăţi? întrebă ceva mai târziu Ramdane Halab. Nu mă refer la cele din ziare.

Capitolul X

— Îl cunoşti pe Ahmed al-Khini? întrebă Hamad Charabe trăgând din narghilea.

— Tipul ăla din garda prezidenţială?

— Da. Acum e numărul 2, dar asta n-are nicio importanţă. Dacă pun mâna pe el Fraţii Musulmani, îl fac bucăţi. Deocamdată, se distrează: se culcă cu nevasta ministrului agriculturii...

— E frumoasă? întrebă lacom Ramdane Halab.

— Are un fund magnific şi se pare că ştie să se servească de el...

— Şi bărbatul ei?

Hamad Charabe izbucni într-un hohot de râs obscen.

— Ca toţi încornoraţii, el nu ştie nimic! Şi, oricum, n-ar îndrăzni să-l atace pe Ahmed al-Khini care are la dispoziţie o mulţime de asasini ca să-l lichideze. Aici, nimeni nu dă doi bani pe agricultură... De altfel, sunt prudenţi, nu se întâlnesc decât la Beirut, la hotelul Movempick. Acolo pot să-şi facă de cap.

Ramdane Halab nici nu crâcni; îl cunoştea bine pe directorul de la Movempick, care-i dădea pe vremuri, în fiecare lună, un teanc gros de dolari.

— În afară de asta? întrebă el.

— Nu mare lucru. Mulţi şi-au trimis familiile în străinătate. Nimeni nu ştie ce o să se întâmple. Maher se zbate în van cu Brigada a Patra, nu reuşeşte să înăbuşe revolta.

Oftă din rărunchi.

— Ah, dacă ar mai trăi Hafez, totul s-ar fi terminat demult. Îţi aduci aminte de 1985?

— Eram foarte tânăr...

— Şi eu, dar mi s-a povestit. În două luni, Hafez a lichidat 20.000 de Fraţi Musulmani dotaţi cu arme grele. Din fericire, ruşii i-au vândut muniţie la un preţ mai mic.

Coborî vocea.

— Şeful nostru ăl mare e o cârpă... Maher şi Assef Chawkat fac toată treaba.

Li se aduseră şaşlâcurile, iar lirismul lui Charabe fu întrerupt.

După masă, fumară narghilea. Hamad Charabe era vizibil măcinat de gânduri negre.

— Mă întreb cum o se termine toate astea! exclamă el. Deocamdată, ceilalţi nu sunt suficient de puternici pentru a se confrunta cu Brigada a Patra. Dar se apropie de oraşe. Mi s-a spus că trupele au făcut manevre pe Djebelul alawit, deasupra oraşului Lattaquie. Pentru a construi eventual o redută lângă mare.

— Şi flota rusească? adăugă colonelul Halab.

Hamad Charabe îl aprobă.

— Ruşii ne susţin pentru că nu vor să-şi piardă

baza din Tartous. Sunt gata să ne ajute şi financiar. Dar dacă are loc refugiul în Djebelul alawit, atunci asta înseamnă o dezbinare a ţării, sfârşitul Siriei.

Ramdane Halab trase din narghilea. Cunoştea Djebelul alawit, o regiune muntoasă lipită de mare şi de portul Lattaquie, aproape de necucerit. Doar câteva drumuri de munte înguste duceau acolo, fiind uşor de apărat. O reţea de cazemate consolida apărarea acestei redute, făcând-o inexpugnabilă. În ce privea banii şi armele, existau ruşii. De altfel, de multă vreme, negustorii sirieni făceau afaceri în Irak, Liban sau Turcia. Câştigaseră atâţia bani, încât erau capabili să rămână mult timp pe poziţii.

— Bashar e tot la Damasc? întrebă el.

— Da, dar nu l-a văzut nimeni. Se spune că ar putea fi tentat să se refugieze acolo pentru a evita o împresurare.

— Amicul tău din garda prezidenţială ar putea fi la curent...

— Probabil, dar n-o să mişte un deget. Îi e prea frică. Toată familia Assad e cu nervii întinşi la maximum, pândind şi cea mai mică tentativă de trădare. Se părea că, din raţiuni de securitate, anumiţi oameni din SVR-ul rus dublează posturile din Mukhabarat. Şi ei vor să salveze regimul, iar occidentalii n-au decât să danseze din buric, ruşii nu-şi vor lua mâna de pe noi.

— Şi americanii?

— Observă. Nici ei nu vor să se care, dar sunt timizi...

Hamad Charabe privi marea sală care se golise.

— Vino, să mergem.

Pe drumul spre casă, nu întâlniseră decât două

maşini. Străzile erau pustii.

Această situaţie îl îngrijora pe Hamad Charabe. Cunoscuse Damascul în postura de oraş extrem de viu.

În momentul când ieşiră din maşină, auziră în depărtare o rafală de mitralieră. Asta amintea de Beirut-ul din timpul războiului civil.

Dar aici erau în Siria, o ţară care, de patruzeci de ani, era administrată de familia al-Assad, de când Hafez al-Assad fusese numit preşedinte în 1971.

*

Nu erau decât două persoane la Ghrabi, marele cofetar din Damasc. Ramdane Halab avu timp să aleagă în linişte. Era cea mai bună cofetărie din Orientul Mijlociu, iar soţiei sale îi plăceau dulciurile la nebunie. Alese caise confiate, un rahat care ţi se topea în gură, şi plăti cu lire libaneze.

De la ultima lui călătorie aici, moneda se depreciase cu 50. În centru, era ceva mai multă animaţie pe străzile străbătute de poliţişti îmbrăcaţi în canadiene negre de piele.

Totuşi, ambianţa nu mai era deloc aceeaşi.

Coborî pe imensul bulevard Hafez al-Assad pentru a ajunge la ieşirea din oraş. Nu aducea cu el decât o singură informaţie, însă una care ar fi putut permite descâlcirea iţelor.

În trei ore, avea să fie la Beirut.

*

O dată în plus, Malko trecu de punctul de control

al ambasadei americane din Beirut. Un Blackhawk zbură mugind pe deasupra capului său şi se îndreptă spre Cipru. Lăsă maşina în parcare şi ajunse pe jos la clădirea în care se aflau birourile CIA.

Mitt Rawley îl întâmpină cu o expresie de îngrijorare întipărită pe faţă.

— FSI s-a interesat în legătură cu urmăritorii tăi, îl anunţă el. E vorba de Hezbollah. I-au identificat pe cei doi bărbaţi care nu te slăbesc. Sunt doi asasini, specializaţi în lichidări.

Malko simţi un frison rece pe şira spinării. Până acum, încercaseră să-l omoare de mai multe ori la Beirut, iar modalităţile puteau fi ori foarte sofisticate, ori foarte brutale.

— Crezi că e legat de afacerea noastră? întrebă el.

Mitt Rawley ridică din sprâncene.

— Asta ar însemna că e deja deconspirată. Sau că Ramdane Halab a vorbit.

— Supravegherea a început înainte să mă întâlnesc cu el, accentuă Malko. Numai dacă nu se leagă cumva de Farah Nassar. Eu, unul, nu cred.

— Prin urmare, conchise şeful staţiei, pur şi simplu Siguranţa Generală te-a reperat şi a încredinţat urmărirea ta Hezbollah-ului. Ei vor să rămână neutri; te supraveghează numai cu titlu preventiv.

— Poate că până la urmă se plictisesc, speră Malko. În orice caz, nu văd ce am putea face noi.

— Crezi că ţi-au interceptat contactele cu Ramdane Halab?

— Nu putem fi siguri de nimic, afirmă Malko, dar nu cred. E prea prudent şi nu ne-am întâlnit decât de două ori. Nimeni nu m-a urmărit în interiorul

Centrului Gefinor.

— Trebuie să fim vigilenţi, îi aminti Mitt Rawley. Nu uita că Hezbollah-ul este aliatul Siriei. Dacă află ceva, toarnă tot.

— O să încerc să fac în aşa fel încât să nu afle nimic! promise Malko. Aştept veşti de la Halab. Habar n-am dacă s-a întors la Damasc. El trebuie să mă sune pe mine.

Ieşind din ambasadă, nu-şi mai zări urmăritorii. Le reperă maşina ceva mai departe, pe autostrada Tripoli-Beirut. Se simţea destins: pur şi simplu se întorcea la Four Seasons.

*

Walid Jalloul, şeful contraspionajului intern din cadrul Hezbollah-ului, îi spuse colaboratorului său:

— Vreau lista tuturor societăţilor care au biroul în Centrul Gefinor şi numele proprietarilor.

— O să dureze ceva, obiectă agentul Hezbollah-ului.

— N-are importanţă, vreau lista, insistă Walid Jalloul.

Ceva îi spunea că vizita agentului CIA la Centrul Gefinor ascundea un anumit lucru. Poate va găsi un nume pentru a afla cu cine se întâlnise Malko Linge.

Trebuia să fi venit la Beirut pentru un motiv anume. Un agent de talia lui nu se deplasa doar ca să facă turism.

*

Malko tocmai parca maşina atunci când mobilul

începu să sune. Un număr necunoscut, însă îşi dădu seama imediat că era vocea lui Ramdane Halab.

— Ştii unde e hotelul Movempick? întrebă sirianul.

— Da.

— Te duci acolo diseară la şase, la camera 325. Iei liftul până la patru, apoi urci pe jos un etaj. O să-ţi deschid eu.

Hotelul Movempick se afla pe Cornişă, în Raouche, deasupra mării. Recepţia era la parter, iar camerele mai jos.

Malko îşi spuse că era o zi fastă: întoarcerea lui Ramdane Halab şi cina cu Naeh Jna.

Capitolul XI

Holul hotelului Movempick, luminat de o lustră splendidă, avea dimensiuni modeste, fiind ocupat de clienţii instalaţi în fotolii sau pe taburetele capitonate.

Malko trecu prin faţa lor şi ajunse la lifturi. Coborî la etajul patru şi urcă pe jos un nivel, oprindu-se în faţa camerei 325.

Culoarul era pustiu, iar din interior nu se auzea niciun sunet. Se pregăti să apese pe butonul soneriei, însă uşa se deschise fără zgomot.

Ramdane Halab avea o barbă nerasă de trei zile, care-i dădea un aer de islamist. Era îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni negri. Când se întoarse spre cameră, Malko zări patul pistolului vârât la curea, în spate. Echipamentul standard al unui libanez.

Cei doi se aşezară de o parte şi de alta a unei mese joase din sufrageria ale cărei ferestre dădeau spre piscină şi spre mare.

— Te-a văzut cineva? îl întrebă sirianul.

— Cei de la recepţie, dar nu m-a întrebat nimeni nimic. Un hotel nu e cel mai discret loc din lume.

Sirianul schiţă un zâmbet.

— Ăsta este. Aparţine unor sirieni. Apartamentul îmi stă permanent la dispoziţie. Chiar dacă ai fost urmărit, nu au de unde să ştie la cine ai venit. Ai coborât la patru?

— Da. Care e rezultatul călătoriei la Damasc?

— O să fii dezamăgit, spuse sirianul. N-am mare lucru de relatat.

Malko nu se impacientă.

— Ştii bine că n-ai mijloacele necesare pentru a mă dezamăgi, accentuă el.

Nu mai adăugă şi „în caz contrar”, era de la sine înţeles.

Ramdane Halab nu încercă să-l înfrunte.

— Totuşi, am găsit ceva, zise el. Un om care face parte din primul Cerc şi care vine regulat la Beirut.

— Un alawit?

— Da.

— Ce post ocupă?

— Este numărul 2 în garda prezidenţială. El veghează asupra securităţii lui Bashar şi organizează toate deplasările acestuia.

— Are posibilitatea să pună la cale o lovitură de stat?

— Nu, afirmă sigur de el sirianul, dar îţi poate furniza informaţii preţioase.

— La ce te referi?

— Eu nu ştiu ce anume cauţi.

— Cum îl cheamă?

— Ahmed al-Khini.

— Şi de ce m-ar ajuta tocmai pe mine?

— N-o s-o facă spontan, însă e amantul soţiei ministrului agriculturii, un alawit şi el, apropiat de Bashar. Dacă acesta ar afla, l-ar lichida cu ajutorul uneia dintre miliţiile lui Makhlouf. E o chestiune de onoare.

— Nu văd legătura.

— Cel puţin de două ori pe lună, soţia ministrului agriculturii vine la cumpărături în Beirut. Trage întotdeauna la hotelul Bristol, camera 1502. Acolo se întâlneşte cu Ahmed al-Khini, care locuieşte în altă parte. Nimeni nu e la curent cu asta, în afară, desigur, de directorul de la Bristol, care nu dezvăluie nimic. Dacă reuşeşti să obţii probe *palpabile* despre această legătură, Ahmed al-Khini o să-ţi mănânce din palmă. Ministrul agriculturii este un bărbat foarte gelos şi orgolios. Asta-i tot. Exploatează această informaţie.

Malko clătină din cap.

— Asta-i tot ce ai aflat la Damasc?

— Da, iar în plus am avut o senzaţie dezagreabilă, admise sirianul. Peste tot în ţară se dau lupte. Brigada a Patra nu reuşeşte să zdrobească opozanţii. Damascul e un oraş mort. Anumite suburbii sunt ocupate în câteva ore de armata siriană liberă. Deocamdată, regimul controlează oraşul, dar există zvonuri legate de o eventuală repliere în zona muntoasă alawită. Asta ar însemna sfârşitul Siriei.

— Cu Bashar al-Assad cu tot?

— Cu siguranţă. N-o să plece din ţară. Acolo, cu sprijinul ruşilor şi accesul la mare, ar putea rezista multă vreme.

— Când s-ar putea întâmpla aşa ceva?

Sirianul ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie nimic. Poate că niciodată, poate că foarte repede. În orice caz, regimul n-o să dea înapoi. Ori câştigă, ori totul se termină într-o baie de sânge. Pentru liniştirea opozanţilor ar fi nevoie de un şoc psihologic şi de câteva concesii pe care Bashar nu le va face niciodată. Este un om slab şi-i e frică să nu se aleagă praful de tot, dacă dă înapoi cât de puţin.

Se ridică şi spuse:

— Poftim, ai acum la ce să lucrezi. Dacă pot, o să te mai ajut.

— Mai vreau ceva, insistă Malko: lista membrilor Comitetului Militar Baasist. Sunt singurii care au o putere de decizie reală. Poţi face asta.

Se înfruntară din priviri, apoi sirianul se mai destinse puţin.

— O să văd. Nu e ceva imposibil. Însă e vorba de unul dintre secretele bine păzite ale ţării. Aceşti membri sunt cooptaţi şi nu se reunesc public niciodată. Au mijloace sigure pentru a-şi transmite ordinele care sunt întotdeauna executate.

— Assef Chawkat face parte dintre ei?

— Nu ştiu, pentru că nu e în relaţii bune cu Maher, care e sigur unul dintre membri.

O speranţă se nărui. În ochii americanilor, cumnatul lui Bashar al-Assad era cel mai accesibil din punctul de vedere al raţiunii. Îmbrăcându-şi haina, Ramdane Halab spuse:

— Fii *foarte* prudent. Cei bănuiţi că acţionează împotriva preşedintelui sunt imediat eliminaţi. Am destule legături ca să ştiu asta. Asta e, acum, du-te.

Deschisese deja uşa.

Malko nu protestă; după câteva minute, urcă la nivelul holului, apoi ajunse la maşină. Porni imediat pe şoseaua care ducea spre est.

În fine, toate astea îi dădeau lui Mitt Rawley apă la moară. Chiar dacă debitul era destul de mic.

Malko se trezi rapid în mijlocul circulaţiei demente de pe bulevardul Charles Helou şi realiză că nu va ajunge la timp pe dealul Akwar. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să contramandeze întâlnirea; Mitt Rawley păru dezamăgit:

— Vin mâine să luăm micul dejun împreună, propuse el. Am o întâlnire prin apropiere.

Malko făcu cale-ntoarsă şi se îndreptă spre Beirut pe o arteră mai puţin circulată.

Avea suficient timp ca să se ducă după Naeh Jna.

*

Ramdane Halab se uita la soţia lui care se îndopa cu fructele confiate aduse de la Damasc.

Pe moment, îndepărtase pericolul de a fi denunţat, însă ştia că CIA nu se va mulţumi doar cu atât. Nu-i trecea deloc prin cap ce altceva putea să mai facă. Călătoria în Siria îi lăsase un gust amar: regimul se clătina, însă poate că lui i se va oferi ocazia să-şi amelioreze situaţia.

Dacă reuşea într-adevăr să-i ajute pe americani, era posibil să obţină un profit important. Cu riscul vieţii însă, căci dacă sirienii prindeau de veste, era un om mort.

Se gândi la un prieten vechi, Jamil Sayed, fostul şef al Siguranţei Generale, care fusese închis patru ani pentru complicitate la asasinarea lui Rafie Hariri.

Era încă un apropiat al regimului sirian şi poate că deţinea anumite informaţii: împărţindu-şi viaţa între casa de lângă Zahle, în Bekaa, şi apartamentul din faţa hotelului Summerland, îşi vedea de treaba lui după ieşirea din închisoare, dar avea încă influenţă şi se ducea frecvent la Damasc.

Poate că-i venea lui vreo idee legată de „identificarea" omului capabil să-l înlocuiască pe Bashar al-Assad.

Se duse în birou, îl sună pe Jamil Sayed şi dădu peste o femeie care-i spuse că plecase în Bekaa pentru o săptămână.

*

După ce ocoli hipodromul, Malko o luă pe strada Muzeului, coborând spre sud. Strada Ibrahim Medawar trebuia să fie prima la stânga. Coti şi farurile luminară o siluetă care stătea pe trotuar ceva mai departe.

Opri şi aruncă un ochi în oglinda retrovizoare. Toyota albă, care nu-l slăbea niciun pic, tocmai cotea şi ea pe strada Ibrahim Medawar!

Prin urmare, ştiau că fusese la hotelul Movempick. Însă, pentru că nu-l urmăriseră şi înăuntru, nu aveau de unde să afle cu cine se întâlnise, numai că acest joc de-a v-aţi ascunselea risca să se termine prost.

Portiera care se deschise îl făcu să tresară, întoarse capul zâmbind, aşteptându-se s-o vadă pe Naeh Jna, dar inima-i sări din loc. Farah Nassar se urcă lângă el!

Femeia exclamă:

— Dă-i drumul! Nu sta aici!

Vocea ei era ciudat de seacă şi, brusc, Malko zări îndreptat spre el micul revolver cu două ţevi din mâna ei dreaptă.

Demară de pe trotuar pradă unor sentimente amestecate. Deci, Naeh Jna îl trădase. La capătul străzii, Farah Nassar spuse răstit:

— Ia-o la dreapta.

Coti pe strada Badaro şi coborâră spre sud. Întoarse capul spre femeia de alături şi văzu că era înfăşurată într-un impermeabil şi purta un batic pe cap.

— Ce faci cu arma asta? N-am de gând să te violez.

— Ca să faci ce-ţi spun.

— Adică?

— Ştiu cine eşti şi o să mărturiseşti.

— Ce crezi că sunt?

— Un spion israelian. Ai încercat să mă „racolezi” ca să te apropii de Hezbollah. Ticăloşii ăştia de evrei fac asta tot timpul.

— E o prostie, protestă Malko, nu sunt spion israelian.

— O să vedem! zise sec Farah Nassar. Mergi pe lângă pădurea de pini şi continuă drumul spre sud.

Malko se supuse.

— Unde mergem? întrebă el.

— Într-un loc sigur, unde miliţiile te vor face să mărturiseşti, răspunse ea. Pe urmă o să ajungi la Generală. Împreună cu mărturisirile.

Malko nu răspunse. Era o adevărată nebunie. Simţea cum patul Glockului îi strivea spinarea, însă ar fi fost necesară o răsucire ca să pună mâna pe el. Ca şi cum Farah Nassar i-ar fi citit gândurile, îi

înfipse ţeava revolverului în coaste şi-l ameninţă:

— Dacă încerci să iei arma, te omor pe loc...

— Eşti pe cale să faci o mare prostie! o avertiză Malko.

Femeia nu răspunse, mulţumindu-se să-i dea indicaţii scurte. Ajunseră în suburbia sudică, un labirint pe care-l cunoştea bine. Trecură de Bir Flassan, înfundându-se în Hezbollahland. În faţa spitalului Al-Rasoul al-Azar, Farah ordonă:

— Ia-o la stânga.

O stradă îngustă care pătrundea în cartierul şiit.

Înaintară pe ea vreo douăsprezece minute şi intrară într-o altă lume. Aici, toate femeile purtau *abaya* neagră.

Erau acasă la şiiţii puri şi duri. Malko îşi muncea creierul cu disperare. Farah Nassar părea convinsă şi extrem de hotărâtă.

— Intră în curtea de-acolo, din stânga, porunci ea.

Malko pătrunse într-o curticică înconjurată de ateliere şi opri în faţa unui zid. Imediat, câteva siluete se iviră din întuneric. Un bărbat deschise violent portiera, îl apucă de umăr şi-l trase jos.

Alţi doi se aruncară asupra lui, îl percheziţionară şi îi reţinură pistolul.

Apoi îl împinseră spre un fel de atelier şi închiseră porţile. Cu braţul răsucit la spate, Malko fu obligat să se aşeze pe un scaun de fier de care-l legară cu nişte cabluri electrice subţiri.

Farah Nassar apăru şi ea şi se postă în faţa lui cu o expresie severă întipărită pe faţă.

— Aici n-o să vină nimeni să te ajute, zise ea. Ai face mai bine să vorbeşti.

— N-am nimic de spus, o asigură Malko.

Şiita ridică din umeri şi strigă spre un tânăr bărbos îmbrăcat în albastru:

— *Yallah!* Hassan, fă-l să scuipe tot ce ştie.

Femeia se aşează pe o banchetă dărăpănată din fundul atelierului, îşi încrucişă picioarele acoperite de ciorapi negri şi îşi aprinse o ţigară.

Malko nu vedea nicio ieşire.

Farah Nassar îl privea cu o ură nedisimulată, îl bănuia evident c-o sedusese din interes profesional, şi era de înţeles.

Un huruit îl făcu pe Malko să întoarcă privirea. Inima i-o luă razna.

Hassan, un individ înalt şi sfrijit, cu nas proeminent şi barba zburlită, băgase în priză o maşină de găurit şi-i dăduse drumul. Se apropie de Malko cu o expresie lacomă pe chip, trase o băncuţă de lemn şi se aşeză pe ea în faţa lui.

Îndreptă maşina de găurit spre picioarele lui şi spuse într-o engleză stricată:

— O să ne spui tot, evreu împuţit, altfel o să-ţi dau găuri până când o să vorbeşti.

Malko simţi că-i îngheaţă sângele-n vine. Era metoda obişnuită a interogatoriilor Hezbollah-ului: găuri în tibiile sau în genunchii torturaţilor până când mărturiseau. Hassan apucă bormaşina şi apropie burghiul de genunchiul stâng al lui Malko.

— *Bismallah Al Rahir Al Rahman*[23], psalmodie el. Spune-ne adevărul.

Capitolul XII

Hussein, bărbatul care conducea Toyota albă, mai

23 În numele lui Allah Atotputernicul şi Milostivul.

merse câţiva metri pe strada îngustă, apoi opri foarte aproape de un zid.

— De ce l-o fi adus aici? îl întrebă el pe Ali.

Atelierul unde-l târâseră pe agentul CIA era unul dintre centrele de interogatoriu ale Hezbollah-ului, unde erau „trataţi” membrii bănuiţi de trădare sau druzii despre care se credea că erau agenţi israelieni. Rareori ieşeau de aici pe picioare. Pe urmă, trădătorii erau îngropaţi discret pe şantiere şi se turnau deasupra lor tone de ciment.

— Păi, ca să-l facă să vorbească! replică Ali, care n-avea prea multă imaginaţie.

Hussein clătină din cap.

— Avem datoria să-l urmărim pe tipul ăsta. Dacă Siguranţa ar fi vrut să-l tortureze, ni s-ar fi spus şi l-am fi ridicat demult.

Ali nu răspunse.

Hussein nu era deloc liniştit. Scoase mobilul de la curea.

— O să cer indicaţii. Se petrece ceva bizar.

— Ştiu ei ce fac, obiectă Ali.

Hussein nu-l ascultă. Peste două minute îl avea la celălalt capăt al firului pe Walid Jalloul, omul care-l însărcinase cu urmărirea lui Malko Linge. Îi explică situaţia.

— Nu sunt la curent, răspunse Walid Jalloul. Te sun eu peste trei minute.

Îi telefonă imediat omului de legătură de la ambasada siriană din Beirut, şeful Mukhabarat-ului. Acesta ordonase de la Damasc să fie supravegheat agentul Malko Linge. Îi povesti ce se întâmplase.

Celălalt nici măcar nu-l lăsă să termine.

— O să-l tortureze! exclamă el. Eşti nebun? Este

agent american. Vrei ca mâine dimineaţă să avem în cârcă tot CIA-ul? Damascul n-a cerut să ne atingem de el. Doar să ştim ce face la Beirut. Opreşte imediat totul.

*

Hussein tresări auzind vociferările şefului serviciului de contraspionaj.

— Pune imediat capăt tâmpeniilor astea! urlă Walid Jalloul. Tu eşti responsabil. Dacă se atinge cineva de un fir de păr din capul lui, o să ai probleme.

— Lasă-ţi deschis mobilul, îi strigă Hussein lui Ali înainte de a sări din maşină, rupând-o la fugă.

Doi agenţi ai Hezbollah-ului încercară să-l oprească atunci când intră în curte, însă scăpă de ei numaidecât. Cu telefonul mobil în mână, se năpusti spre atelier şi deschise larg uşa.

Fotografie scena: bărbosul aşezat în faţa lui Malko, pregătit să-i găurească genunchiul stâng cu bormaşina.

— Opriţi-vă! ţipă el.

Omul cu bormaşina înţepeni pe loc, văzând pistolul de la centura nou-venitului. Ceilalţi rămaseră şi ei stană de piatră.

— Cine e şeful aici?

Se ridică un tinerel bărbos cu un aer timid.

— Eu sunt.

Hussein îi întinse mobilul.

— Poftim, e Walid!

Vocea lui Walid se auzea până departe, aşa că fu nevoit să ţină telefonul la distanţă. Sensul cuvintelor

era extrem de limpede. Trebuiau să înceteze imediat interogatoriul prizonierului şi să-l elibereze prezentându-i scuze.

Torţionarul aştepta cu bormaşina în aer. Farah Nassar sărise de pe canapea şi observa scena vizibil furioasă.

Îl apostrofa pe responsabil.

— Ce se-ntâmplă?

— Şeful zice că trebuie oprită acţiunea, îi răspunse sec acesta.

Femeia explodă.

— Ce! Să-i dăm drumul ticălosului ăsta? Dă-mi telefonul.

Primi aparatul şi se repezi imediat asupra lui Walid Jalloul.

— E un spion israelian! urlă ea în arabă. Sunt sigură. M-a abordat ca să intre în mişcare şi să-i informeze pe nenorociţii lui de evrei.

Răbdător, şeful contraspionajului o lăsă să răcnească în voie. Uşurat, Malko observa scena, însă nu se simţea deloc la adăpost. Dialogul se desfăşura în arabă, aşa că nu putea înţelege nimic.

Brusc, înnebunită de furie, Farah Nassar aruncă mobilul pe jos şi se îndreptă cu paşi mari spre ieşirea din atelier.

Uşa se trânti în urma ei.

Un agent al Hezbollah-ului îl dezlegă pe Malko. Decepţionat, Hussein aşează bormaşina pe un banc de lucru. Îi plăcea să interogheze oamenii. Era mai distractiv să găureşti un trup uman decât un perete. La urma urmei, se simţea atotputernic.

Şeful culese de pe jos telefonul mobil, rosti câteva cuvinte, apoi se apropie de Malko şi-i întinse

aparatul.

— *Sidi*[24], şeful vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Malko auzi o voce surdă care vorbea în engleză cu un puternic accent străin. Un bărbat care se prezentă drept „Habib” şi adăugă imediat:

— Sunt responsabilul securităţii Hezbollah-ului. Vă prezint scuzele mele: aţi fost arestat ca urmare a unei confuzii de persoane. Nu avem absolut nimic să vă reproşăm. Sunteţi liber.

Închise, nelăsându-i timp lui Malko să pună vreo întrebare.

Acesta nu mai avea decât o singură dorinţă: să scape de coşmar. În curte, găsi lângă maşina sa un alt membru al Hezbollah-ului, care-i spuse politicos:

— Vă conduc până la bulevardul Camille Chamoun.

Malko se aşează la volan ca un automat. Din fericire, avea un ghid: singur, n-ar mai fi ieşit niciodată din acest labirint. Îşi recăpătă răsuflarea numai după ce descoperi luminile marelui bulevard. Maşina din faţa lui se întoarse în Hezbollahland, iar el o apucă pe şoseaua dinspre nord. Era încă şocat.

Nu-i mai era foame, aşa că parcă sub copertina de la Four Seasons. Ajuns în cameră, se uită la pantaloni. Materialul sfâşiat de bormaşină îi amintea de faptul că nu fusese un vis, ci mai curând un coşmar...

Nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplase. Cine-l salvase. De ce fusese Farah Nassar atât de dezlănţuită, folosind-o pe Naeh Jna ca momeală pentru a-l atrage într-un loc pustiu.

24 Domnule.

În orice caz, fusese salvat prin intervenţia unui şef al Hezbollah-ului. Asta o să-l intereseze în primul rând pe Mitt Rawley.

*

— Bărbatul care s-a prezentat sub numele de „Habib trebuie să fie Walid Jalloul, responsabilul contraspionajului din cadrul Hezbollah-ului. E un indiciu interesant. Hezbollah-ul nu vrea să se pună rău cu noi. Îşi păzeşte viitorul. În orice caz, conchise şeful staţiei CIA, ei nu ştiu ce faci tu la Beirut. Asta-i important.

— Ai contacte cu Walid Jalloul?

— Episodice. Vorbim uneori. Chiar dacă ne urăşte, Hezbollah-ul ne tratează cu multă prudenţă. Să trecem acum la adevăratul subiect. Ce crezi despre informaţiile comunicate de colonelul Halab?

— Sunt sigur că sunt exacte, răspunse Malko. Acum trebuie să vedem cum le putem exploata.

— Oare acest Ahmed al-Khini ne-ar putea ajuta?

— N-o să ştim decât după ce vorbim cu el, remarcă Malko. Fiind numărul 2 în garda prezidenţială, ştie o mulţime de lucruri. Măcar ne poate ajuta să-l găsim pe cel pe care-l căutăm.

— Trebuie motivat.

Malko îşi reţinu un zâmbet.

— Evident. N-o să vorbească decât strâns cu uşa. Ţie îţi revine sarcina asta…

Mitt Rawley reflectă câteva clipe.

— Aş putea aduce o echipă de la TD din Cipru şi s-o instalez la Movempick ca să aranjeze apartamentul care ne interesează. Evident, e o

treabă în manieră rusească... Asta mă cam indispune.

— Nu avem de ales, îl asigură Malko. Dacă nu-l strângem cu uşa, n-o să vorbească... Potrivit lui Ramdane Halab, soţia ministrului agriculturii vine aici vinerea viitoare şi stă două zile. Poţi face pregătirile până atunci?

— Da, dar numai dacă apartamentul este gol. E nevoie de trei ore pentru instalarea unui dispozitiv audiovizual. Pe urmă, sculele sunt uşor de recuperat.

— Atunci, dă-i drumul! îl sfătui Malko. Altfel, o să pierdem o mulţime de timp. Trebuie acţionat câtă vreme se află la Beirut. La Damasc, ar fi prea periculos pentru el. Trebuie să facem rost de fotografiile celor două personaje.

— În cazul lui Ahmed al-Khini ar trebui să avem aşa ceva, însă cu femeia o să fie mai greu.

— Faci ce poţi. Vreo veste din Siria?

— Sateliţii spun că au loc mişcări de trupe spre Lattaquie. Situaţia este mai confuză în ce priveşte focarele insurecţionale. În orice caz, regimul se luptă cu spatele la zid. N-o să cedeze nimic. Atunci, aşteptăm ziua de vineri.

Malko se găsi din nou în situaţia de a rămâne inactiv.

Ieşind din ambasada americană, se uită în oglinda retrovizoare. I se păru că urmăritorii săi dispăruseră. Ar fi vrut să vorbească cu Farah Nassar, dar era prea dificil.

În schimb, Naeh Jna îi datora nişte explicaţii.

*

Aşezată în faţa lui Walid Jalloul, Farah Nassar era supusă unui veritabil interogatoriu şi părea gata-gata să explodeze. Era cu atât mai stânjenită cu cât nu-i putea spune tot adevărul celui care era prieten intim cu soţul ei.

— Ce te-a făcut să crezi că e un spion israelian? întrebă Walid Jalloul.

— Când a venit în magazinul meu, vânzătoarea a remarcat că era înarmat. E un lucru rar întâlnit în cazul străinilor. Apoi, mi-am dat seama că se interesează mult de mine.

— Eşti o femeie foarte frumoasă, remarcă Walid Jalloul.

Farah Nassar respinse complimentul cu un gest sec.

— Există zeci de femei mai tinere şi mai frumoase ca mine la Beirut. De ce să fie interesat neapărat de mine?

Amuzat, libanezul făcu un gest de neputinţă.

— Eu cred totuşi că motivul e unul personal. Oricum, pot să te asigur: îl cunoaştem bine pe omul ăsta. E un agent CIA şi chiar dacă le-a făcut cândva servicii israelienilor, acum nu mai lucrează cu ei. Prin urmare, uită întâmplarea asta. Dacă ar fi fost interogat, am fi avut probleme mari. Deocamdată, am căzut la pace cu americanii.

Se ridică, marcând astfel sfârşitul întrevederii. Farah Nassar îi strânse moale mâna şi se întoarse la maşină, pradă unor sentimente confuze.

Mai întâi, furia de a fi fost contrazisă! Şi pe urmă, ceva mai profund începu să curgă prin venele ei, ca mierea. Acest agent american o agăţase pentru ea

însăşi. Dintr-odată, nu mai regretă că făcuse dragoste cu el.

Doar că nu ştia cum să reînnoade legătura... Mai ales după tot ce-i făcuse.

*

Trecând prin faţa magazinului lui Farah Nassar, lui Malko i se păru că era gol. Nu se zărea nici măcar vânzătoarea. Când apăsă butonul soneriei, Naeh Jna apăru din spate, oprindu-se brusc atunci când îl recunoscu pe Malko. Acesta crezu că nici măcar n-o să-i deschidă.

În fine, femeia se decise, iar el intră în magazin arborând un zâmbet liniştitor.

— Aseară mi-ai tras clapa, spuse el, nu e prea frumos din partea ta.

Văzu cum Naeh Jna rămâne stană de piatră, privirea ei exprimând uimirea.

— Nu v-aţi întâlnit cu doamna Farah? întrebă ea cu timiditate.

— Cu *tine* aveam întâlnire, remarcă Malko.

Naeh Jna se scuză printr-un surâs.

— Am vrut să-i fac un serviciu pentru că mi-a explicat că voia să vă vadă, dar trebuia să rămână o surpriză. N-am putut s-o refuz.

Era limpede că nu cunoştea adevăratul motiv, crezând că era vorba de o simplă poveste sentimentală.

— Îmi datorezi o cină, spuse Malko.

Femeia clătină din cap.

— Cam greu. Dacă ies cu dumneavoastră, doamna Farah o să mă facă să regret.

— Dar nu eşti obligată să-i spui…

Asta era culmea: Naeh Jna credea că exista o legătură amoroasă între Malko şi Farah Nassar.

Se auzi soneria: sosise un client.

— Trebuie să vă las, spuse agitată Naeh Jna.

Malko nu insistă. Idila cu încântătoarea vânzătoare rămânea pe mai târziu.

*

Elie Khoury, un fost membru al Forţelor Libaneze, reconvertit în postura de „corespondent” pentru CIA, îşi instală taraba cu fructe la intrarea în hotelul Bristol din Hamra. Printre portocale se afla un excelent aparat de fotografiat digital.

Staţia CIA din Beirut îi dăduse o comandă care-i putea aduce 500 de dolari. Fotografiile unei femei care, între orele unsprezece şi unu, urma să sosească la hotel cu un Mercedes înmatriculat în Siria.

Minaretele începuseră deja să împrăştie strigătele de chemare la rugăciune atunci când zări un Mercedes negru cu geamuri fumurii care încetini. Maşina trecu pe lângă el şi se opri în faţa intrării hotelului. Văzu de departe o femeie solidă, cu profil imperial, care dispăru în clădire în timp ce şoferul deschidea portbagajul pentru a scoate bagajele.

Nu avu timp să facă fotografii, însă maşina rămase în faţa hotelului Bristol: prin urmare, femeia urma să iasă în curând. Îşi împinse taraba încă vreo câţiva metri, întinse o prelată peste ea, ca şi cum s-ar fi pregătit să se ducă în moschee să se roage, şi îşi recuperă motocicleta lăsată în parcarea de la

Mövempick.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte.

*

Mobilul lui Malko îi semnaliză primirea unui SMS. Foarte scurt: femeia a sosit.

Ramdane Halab nu spusese prostii. Putea urmări desfăşurarea evenimentelor din apartament deoarece dispozitivul instalat de TD filma în timp real. Era suficient să se ducă la ambasadă pentru a vedea pe viu zbenguielile cuplului în apartamentul de la Bristol.

Exista şi o problemă: nimeni nu avea o fotografie a lui Ahmed al-Khini, care nu ieşise niciodată în compania amantei sale. Era nevoie deci de o improvizaţie pentru a-l contacta înainte să se întoarcă la Damasc. Cu probe care să-l „motiveze” să coopereze cu CIA.

*

Mitt Rawley instalase un mic monitor în biroul lui. Imaginea alb-negru nu era grozavă, dar se putea distinge o femeie aşezată într-un fotoliu, care se pregătea să fumeze. Avea o siluetă frumoasă, un piept voluminos şi picioare lungi.

Auziră soneria, iar femeia se ridică să deschidă. Văzură un bărbat mai scund decât ea, robust, care o luă imediat în braţe. Se sărutară prelung şi începură să flirteze aşa cum erau, în picioare. Ea îi scoase haina.

Puţin câte puţin, se apropiară de pat. Când bărbatul îi ridică fusta, Mitt Rawley, stânjenit, întoarse privirea de la ecran. Cei doi îşi scoaseră febril hainele. Când femeia rămase doar în sutien şi pantofii cu toc, bărbatul o aşeză în patru labe pe pat şi o asaltă din spate. Se auzi un ţipăt scurt, urmat de onomatopee în arabă, apoi se dezlănţuiră până când se prăbuşiră pe pat încă împreunaţi.

Mitt Rawley şi Malko tocmai asistaseră la adulterul soţiei ministrului agriculturii sirian cu numărul 2 din garda prezidenţială a lui Bashar al-Assad.

Malko trase o concluzie la rece.

— Cu imaginile astea, spuse el, omul nostru va trebui să se arate înţelegător.

Nu mai rămânea decât să se treacă la atac, un lucru însă ceva mai delicat. Nu ştiau nici cum venise de la Damasc, nici unde locuia la Beirut.

Capitolul XIII

Instalat într-un fotoliu din holul hotelului Bristol, Malko citea *L'Orient Le Jour.* Îşi pusese telefonul mobil pe masă, iar în buzunar avea DVD-ul înregistrat în ajun de camerele montate de CIA. Mobilul începu să sune. Era Mitt Rawley.

— E pe cale să termine, zise sobru şeful staţiei CIA, care urmărea din biroul său zbenguielile ilegitimului cuplu sirian. O să coboare în curând.

Cei doi se întâlniseră din nou şi fuseseră filmaţi de CIA.

Malko se întoarse spre lifturi. Încă nu-l văzuse în carne şi oase pe omul pe care trebuia să-l recruteze în contul Agenţiei. Pe strada vecină staţiona o

maşină cu număr de înmatriculare local, condusă de unul dintre agenţii staţiei, un libanez.

Cinci minute mai târziu, uşa unuia dintre lifturi se deschise şi apăru un individ cu mustaţă şi umeri laţi, îmbrăcat cu o geacă albastră de piele şi jeanşi. Avea faţa pătrată şi o atitudine hotărâtă. Trecu prin faţa lui Malko cu paşi grăbiţi şi ieşi: era Ahmed al-Khini, numărul 2 din garda prezidenţială a lui Bashar al-Assad.

Malko puse mâna pe mobil şi spuse repede:

— Iese!

— *Roger,* răspunse o voce în engleză, cu un puternic accent libanez, îl văd.

Malko îşi termină cafeaua, apoi se duse la Mercedes.

„Corespondentul” libanez al CIA îl sună în momentul în care cotea în direcţia Minet El Hosn.

— Iese din oraş şi se îndreaptă spre autostrada Tripoli. Cred că se întoarce direct la Damasc. Circulaţia e groaznică. Încercaţi să ne prindeţi din urmă.

O belea neaşteptată!

Malko ajunse la bulevardul Charles Helou şi începu să se strecoare printre maşini, ieşind pe autostrada spre Tripoli. Maşinile circulau pur şi simplu bară la bară. După douăzeci de minute, vocea „corespondentului” îl făcu să tresară.

— Se îndreaptă spre Baabda, probabil că se duce la ambasada Siriei. Asta vă permite să vă apropiaţi.

După trei kilometri, Malko părăsi bulevardul Charles Helou şi coti la stânga pe o ramificaţie ce ducea la Baabda, unde se aflau Preşedinţia şi Ministerul Apărării.

Iar circulaţia devenea tot mai imposibilă! Lucrări de reparaţii peste tot, devieri, niciun fel de semnalizare. Uneori, maşinile rulau pe o singură bandă.

Malko stătea ca pe ace. Risca să nu mai pună niciodată mâna pe Ahmed al-Khini…

Cinci minute mai târziu, vocea „corespondentului” îi mai domoli bătăile inimii.

— O ia pe panta care duce la ambasada Siriei. Cred că o să stea o vreme acolo. Veniţi cât mai repede posibil. Mergeţi ca şi cum v-aţi duce la Ministerul Apărării: chiar înainte e un rond. Ocoliţi şi luaţi-o pe străduţa care coboară mai jos de minister. O să vedeţi apoi ambasada, o clădire albă nou-nouţă. Eu parchez ceva mai departe.

Malko strânse din dinţi, jonglând cu lucrările de reparaţii, cu şoseaua desfundată şi cu hoardele de camioane şi automobile. Numai sirianul să nu se grăbească să plece!

După o jumătate de oră, zări giganticul monument Arman de la intrarea în Ministerul Apărării, un amalgam de vehicule blindate, tunuri şi diverse arme, care avea douăzeci de metri înălţime şi simboliza sfârşitul războiului civil libanez.

În fiecare moment se aştepta să audă vocea „corespondentului libanez anunţându-l că Ahmed al-Khini plecase.

În sfârşit, ocoli rondul şi zări mai jos o clădire albă cu trei etaje, presărată cu ferestruici dreptunghiulare, pe care flutura drapelul sirian.

Doi soldaţi libanezi stăteau de pază la intrarea pe drumul care ducea la ambasadă.

Malko trecu prin faţa lor şi, după o sută de metri,

observă maşina cu numere libaneze ale staţiei! îşi continuă drumul, făcu cale-ntoarsă şi parcă în spatele ei. „Corespondentul” veni imediat la el.

— Iată numărul BMW-ului gri, spuse el. De aici, urmăriţi ieşirea din ambasadă. Nu există decât un singur traseu pentru a ajunge la şoseaua care duce la Aaley şi la frontiera siriană. Vreţi să mai rămân?

— Nu, nu e nevoie, spuse Malko.

Trebuia să găsească acum o modalitate de a-l intercepta pe Ahmed al-Khini înainte de graniţă şi să înceapă negocierile dându-i DVD-ul care dovedea legătura lui cu nevasta ministrului agriculturii.

Ascuns parţial în spatele unei barăci, nu scăpa din ochi cele două santinele care păzeau drumul spre ambasada Siriei.

*

BMW-ul gri trecu prin faţa celor doi soldaţi libanezi şi coti la dreapta. Malko aşteptase o oră. Demară şi el imediat şi-l regăsi pe Ahmed al-Khini blocat într-un ambuteiaj la vreo cinci sute de metri depărtare.

Breteaua spre drumul principal care traversa muntele era înţesată de lucrări, găuri în asfalt şi zigzaguri printre bălţoace, circulaţia fiind redusă adesea la o singură bandă. BMW-ul se afla la două sau trei maşini în faţa lui Malko. Circulaţia se mai degajă înainte de Aaley. Un drum de munte sinuos şi aglomerat, numeroase sate de traversat, multe camioane: era singura şosea spre Siria pornind din Beirut.

Ahmed al-Khini nu mergea repede, iar lui Malko îi venea uşor să-l urmărească. Însă, cu cât avansau

mai mult, cu atât devenea mai dificilă abordarea sirianului. Doar dacă nu-l depăşea, aplicându-i o lovitură gen coadă de peşte. O metodă deloc indicată: Ahmed al-Khini era cu siguranţă înarmat, iar primul său reflex ar fi să se apere…

Ajunseră la pasul Hammana, care domina Bekaa. Înfipt pe marginea drumului, în faţa unui câmp de zăpadă ce evoca mai curând sporturile de iarnă decât Liban-ul, un panou verde indica: „Chtaura 14 km”.

Încetini: un punct de control al armatei libaneze filtra vag vehiculele înainte de interminabila coborâre spre Bekaa.

Din nou, se trezi în spatele BMW-ului gri. Serpentinele erau înţesate de camioane care înaintau foarte încet pentru a nu aluneca pe pantă. Aici nu exista o bandă de rezervă. În cazul în care pierdeai controlul asupra maşinii te aştepta prăpastia.

Malko îşi muncea mintea degeaba, nu găsea nicio soluţie pentru a-l intercepta pe sirian înainte de frontieră. După Chtaura, urma un drum plat, aproape rectiliniu, până la graniţă.

Se afla acum în spatele BMW-ului blocat de un camion încărcat cu lemne care cobora panta cu vreo douăzeci de kilometri pe oră. În faţă se vedea un şir interminabil de maşini care se duceau spre Beirut. Drumul cotea fără oprire, iar pe anumite porţiuni de-abia puteai să depăşeşti.

Deodată, Malko văzu cum BMW-ul iese brusc din rând şi depăşeşte camionul încărcat cu lemne!

Asumându-şi riscuri inutile, Ahmed al-Khini trecu pe lângă vehicul şi evită un alt camion care venea

din sens opus, apoi dispăru din raza vizuală a lui Malko!

Acesta vru să facă acelaşi lucru, însă era curată sinucidere! Fu nevoit să stea ca pe ghimpi în spatele camionului enorm.

BMW-ul gri dispăruse.

Trebui să mai aştepte câteva minute înainte de a profita de o scurtă linie dreaptă şi de a depăşi camionul.

Bineînţeles că BMW-ul nu se mai vedea pe ultimele serpentine din depărtare. Probabil că ajunsese la Chtaura.

Descurajat, Malko îşi spuse că, ajungând jos, nu mai avea altceva de făcut decât să se întoarcă.

Dumnezeu ştie când va mai veni Ahmed al-Khini la Beirut!

Dintr-odată, zări pe dreapta o benzinărie LAYOUN în spatele unei clădiri în construcţie. Mai multe maşini stăteau la coadă să alimenteze. A doua din rând era BMW-ul gri!

Frână atât de brusc, încât auzi în spatele lui un scrâşnet violent de pneuri: cât pe-aci să provoace o ciocnire. La limită, reuşi să iasă din rând înainte de benzinărie şi să parcheze lângă pompele rezervate TIR-urilor. BMW-ul înaintă şi băiatul de la pompă începu să-i facă plinul. Deşi scumpă chiar şi în Liban, în Siria benzina era şi mai costisitoare.

Malko coborî din maşină.

Ahmed al-Khini rămăsese la volan, supraveghind alimentarea, aşa că nu văzu că Malko se apropia de el din dreapta.

Acesta puse mâna pe clanţa portierei. Dacă era blocată, o încurcase.

*

Înălţând ochii rugători spre cer, trase de portieră.

Aceasta se deschise.

Ahmed al-Khini întoarse capul, la început uimit, apoi furios, şi-i strigă lui Malko câteva cuvinte în arabă. Acesta se aşează pe scaunul de lângă el şi întrebă:

— Vorbiţi engleza?

— Cine eşti? întrebă sirianul, mai curând furios decât speriat.

Malko zări un pistol automat strecurat între consola centrală şi scaunul şoferului. În acel moment, terminând alimentarea, băiatul de la pompă se apropie să încaseze banii. Ahmed al-Khini îi întinse un teanc de bancnote, fără să-şi dea seama că Malko, profitând de neatenţia lui, înhăţase pistolul.

Sirianul se reîntoarse spre el, realiză că era tot acolo şi urlă:

— Ieşi!

Cum Malko nu se mişca, întinse mâna spre armă, dar îşi dădu seama că dispăruse... Malko îndreptă spre el propriul său pistol şi-i porunci:

— Demarează!

În spatele lor începu un concert de claxoane: blocaseră pompa.

Cu un gest furios, sirianul fixă schimbătorul de viteze la diviziunea „drive” şi ţâşni practic din benzinărie. După douăzeci de metri, se opri pe marginea drumului şi-i aruncă lui Malko o privire mânioasă.

— Cine eşti? Ce vrei de la mine? repetă el.

Nu era momentul să umble cu subterfugii.

— Nimic altceva decât să-ţi vorbesc, îl asigură Malko.

Sirianului îi ieşiră ochii din cap.

— Despre ce? mugi el.

— Despre legătura dumitale cu Wafa al-Zawr, răspunse el calm. Femeia cu care te-ai întâlnit la Bristol de două ori.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! replică sirianul uşor descumpănit. Coboară din maşină. Sunt diplomat şi pot cere să fii arestat.

Deloc impresionat, Malko scoase din buzunar DVD-ul cu isprăvile sexuale ale celor doi amanţi şi i-l întinse lui Ahmed al-Khini.

— Aţi fost filmaţi în apartamentul de la Bristol, spuse el cu o voce monotonă. Iată dovada. Cred că dacă soţul Wafei află, o să te omoare…

De data asta, Ahmed al-Khini nu mai strigă. Avea suficientă experienţă ca să ştie când era minţit şi când nu.

— Cine eşti? Pentru cine lucrezi? întrebă el pe un ton mai calm. Vrei bani?

Malko clătină din cap.

În niciun caz, însă te-aş putea ajuta să câştigi dumneata.

Acum, sirianul nu mai înţelegea nimic. Malko decise să-l lămurească.

Fac parte din Central Intelligence Agency, spuse el. Încercăm să-l protejăm pe preşedintele Bashar al-Assad, care se află într-o postură destul de dificilă… Avem nevoie de dumneata.

— De mine? Ca să fac ce?

— E un pic mai complicat, zise Malko. Mai întâi, trebuie să mă asigur de „fidelitatea dumitale. În curând, ajungi la Damasc. Ai putea vorbi despre întâlnirea noastră cu superiorii dumitale ori cu preşedintele. Cu siguranţă că ai fi recompensat, asta în situaţia în care nu s-ar hotărî eliminarea dumitale. Între timp, la prima indiscreţie, acest DVD va ajunge în mâinile mai multor persoane, printre care şi soţul Wafei Zawr. Am trimis deja câteva exemplare la Damasc, prin valiza diplomatică. Acum eşti dispus să mă asculţi?

— N-am timp, trebuie să ajung la Damasc într-o oră.

— Conversaţia noastră e mai importantă. Eşti de acord să ne ajuţi?

— Cum?

— Avem nevoie de informaţii exacte. Dumneata ni le poţi furniza.

Sirianul părea nervos.

— Preşedintele mă aşteaptă la palat, nu pot întârzia.

— Foarte bine, spuse Malko. Când ne putem revedea? În Liban, evident.

Bărbatul reflectă câteva clipe.

— Mă întorc peste trei zile pentru o reuniune, însă n-o să am prea mult timp la dispoziţie.

— Foarte bine, acceptă Malko. Eu stau la Four Seasons, camera 3015. Iată şi numărul de mobil.

Sirianul aprobă din cap.

— Aşa rămâne.

Pusese deja mâna pe schimbătorul de viteze. Răzgândindu-se, îi întinse DVD-ul lui Malko.

— Ia-l, nu vreau să-l duc cu mine.

— Nu vrei să verifici dacă ce ţi-am spus e adevărat?

— Nu. Te cred. Dacă e găsit asupra mea, acest DVD poate avea efectul unei bombe. Agenţii Mukhabarat-ului sunt foarte bănuitori şi am destui duşmani.

Porni motorul.

Malko înţelese că nu avea de ales. Recuperă DVD-ul, puse la loc pistolul sirianului şi coborî din maşină.

Ahmed al-Khini demară în trombă în direcţia Chtaura. Lui Malko nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la Beirut şi să se roage. Dacă numărul 2 din garda prezidenţială nu se mai întorcea în Liban, el i-ar fi putut face mult rău, dar asta n-ar fi ajutat la realizarea proiectului său.

După ce ajunse la Chtaura, întoarse în faţa unui portret al lui Hassan Nasrallah care-i zâmbea de pe marginea drumului.

*

Malko era la capătul puterilor. Şoseaua îngustă care traversa muntele solicita o atenţie permanentă, iar coborârea finală spre Beirut era un coşmar, o magmă de vehicule care înaintau la pas. Când intră în sfârşit pe bulevardul Charles Helou, avu impresia că tocmai încheiase cursa de douăzeci şi patru de ore de la Le Mans. Avea un chef nebun să-şi spele creierul. Nu cunoştea decât un sigur mijloc: o recreere sexuală. Asta-l făcu să se gândească la Naeh Jna.

Se uită la ceas: ora şase. Probabil că încă mai era la magazin. Fu cât pe-aci să-i telefoneze, dar se

răzgândi.

Mai bine se ducea direct acolo.

Se făcuse aproape ora şapte atunci când parcă maşina pe strada Verdun, în faţă la Holiday Inn. Bijuteriile străluceau în vitrina magazinului Nassar. Sună la uşă şi un paznic îi deschise imediat. Naeh Jna era acolo, ocupată cu o clientă.

Malko se aşeză cuminte în faţa unei vitrine cu ceasuri de mână cât nişte deşteptătoare. După cinci minute, clienta plecă.

Malko se întoarse şi se apropie de tânăra vânzătoare care părea să nu se simtă în largul ei. Lăsă ochii în jos şi spuse cu o voce nesigură:

— Trebuie să închidem.

— Perfect, zise Malko, înseamnă că avem timp să bem un pahar alături.

— Nu, nu, protestă femeia. Nu se poate.

— OK, spuse Malko fără să insiste. Te aştept în maşină. Am parcat chiar în faţă.

*

Se scurseră douăzeci de minute, apoi o văzu pe Naeh Jna care ieşea din galeria Holiday Inn. Ezită câteva secunde, apoi traversă în direcţia Mercedes-ului lui Malko.

Aşezându-se lângă el, atitudinea ei rămase la fel de defensivă.

— Ce doriţi? întrebă ea. Nu prea am timp, trebuie să mă duc acasă.

— Îmi datorezi o explicaţie, spuse Malko. În seara aceea n-ai avut chef să cinezi cu mine. Nu te-a interesat decât să-i faci un serviciu patroanei.

Naeh Jna se tulbură şi spuse cu o voce nesigură:

— Am crezut că ieşiţi în oraş cu ea.

— Nu-i adevărat, o asigură Malko. A vrut să se întâlnească cu mine dintr-un cu totul alt motiv. Dimpotrivă, pe tine doream să te văd.

Simţi că Naeh Jna se destindea imperceptibil. Totuşi, clătină din cap.

— Acum trebuie să vă las.

— Te conduc, zise Malko, cunosc drumul.

Femeia nu protestă. Începură să coboare pe strada Verdun, cotind apoi pe bulevardul Saeb Salam, traversând Beirut-ul de la est la vest. Încă era aglomeraţie. Naeh Jna se uita drept înainte.

— Ce-ai zice să cinăm împreună mâine seară? îi propuse Malko.

Femeia întoarse spre el o faţă cu trăsături crispate.

— Aş vrea, dar asta n-ar ajuta la nimic.

— Adică?

— Ştiu ce vreţi de la mine, doar că eu n-am mai făcut niciodată dragoste până acum şi nici n-o să fac decât cu bărbatul care mă va lua de soţie. Altfel, n-o să-mi găsesc niciodată un soţ.

— Mi-ai spus că ai un prieten, remarcă Malko.

Femeia păru uşor încurcată, apoi mărturisi.

— Da, dar nu mă culc cu el.

Asta scotea la iveală şi alte posibilităţi. Pentru că multe femei orientale erau constrânse de această cutumă culturală bazată pe virginitate, Naeh se putea servi foarte bine de fesele ei, care lansau o chemare mută spre o „ultimă instanţă”.

— Totuşi, am putea cina împreună, insistă Malko.

Simţi cum Naeh Jna se destinde brusc, ca şi cum

ar fi scăpat de un secret stânjenitor.

— Ne vedem dacă o să fiu liberă, spuse ea, dar nu trebuie să-i spuneţi nimic doamnei Farah.

— Se-nţelege de la sine, o asigură Malko.

Trecură pe lângă hipodrom. Malko coti la dreapta, pe strada Muzeului, iar tânăra libaneză exclamă:

— Opriţi aici, mai departe merg pe jos.

Era un drum lateral întunecat de-a lungul hipodromului. Malko se supuse şi se întoarse spre Naeh Jna. Brusc, aceasta făcu un gest neaşteptat.

Îşi puse mâna stângă pe el, cam la nivelul sexului. Cu mâna dreaptă, cât ai clipi din ochi, îl eliberă.

Fără să scoată un cuvânt.

Simţind gura femeii în jurul sexului, Malko începu să plutească printre nori. Totul era extrem de neaşteptat. Aplecată asupra lui, Naeh Jna îi demonstra că nu era complet inocentă. Fără o vorbă, fără vreun gest inutil.

Mai treceau pe lângă ei maşini, însă asta nu părea s-o deranjeze.

Ceea ce făcea îi arăta lui Malko că nu-i era totuşi indiferent şi că, scăpată de sub tutela lui Farah Nassar, îşi dădea frâu liber sentimentelor.

Deodată, Malko simţi cum se descarcă şi, instinctiv, apăsă cu mâna ceafa femeii care îl lăsă să-şi dea drumul în gura ei fără să se retragă niciun pic.

O tânără bine crescută.

După ce se ridică, spuse simplu:

— Trebuie să plec.

Era din nou foarte dreaptă. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ne vedem mâine? întrebă Malko.

— Vă sun eu, răspunse ea deschizând portiera.

Adăugă în grabă:

— Mă bucur că v-am revăzut.

*

Se scurseră două zile, dar Naeh Jna nu-i telefonă lui Malko. Acesta încă nu reluase legătura cu colonelul Ramdane Halab. Teoretic, Ahmed al-Khini ar fi trebuit să sosească la Beirut a doua zi. Ştirile din Siria erau la fel de confuze: un război civil latent, atentate nerevendicate, morţi şi comunicate mincinoase şi de-o parte, şi de alta.

Malko parcă maşina în faţa cafenelei Mandaloun, un local modern din Ashrafieh unde îi dăduse întâlnire Mitt Rawley.

Americanul era deja acolo, în faţa unui pahar de scotch, pregătindu-se să fumeze. La Beirut mai exista încă această libertate.

— Ar trebui să ajungem totuşi la un rezultat, începu Mitt Rawley. Tocmai m-am întors din Cipru, unde m-am întâlnit cu Tamir Pardo. Israelienii afirmă că au informaţii potrivit cărora Bashar şi amicii săi sunt pregătiţi să se retragă în munţii alawiţi, lângă Lattaquie.

— Şi să abandoneze Damascul? se miră Malko.

— Da, iar asta ar însemna sfârşitul Siriei şi ascensiunea unui regim islamist în cea mai mare parte a ţării. Prin urmare, eliminarea creştinilor şi o ameninţare suplimentară pentru Israel. M-a întrebat în ce punct ne aflăm.

— E o misiune aproape imposibilă, ştii bine, replică Malko. Dacă Ahmed al-Khini cooperează, aş

putea face un pas înainte. Dar n-ar fi decât prima treaptă dintr-o scară foarte lungă. Nu avem cum să avansăm atâta timp cât nu am identificat persoana capabilă să-l înlocuiască *oficial* pe Bashar al-Assad şi să fie acceptată de sunniţi. Pe urmă, va trebui s-o convingem...

Uşa se deschise şi în cafenea intră un cuplu. Un mustăcios corpolent şi satisfăcut de propria persoană, urmat de o siluetă zveltă care se dezbrăcă de impermeabil: Tamara Terzian. Îl zări pe Malko şi veni imediat la masa lui.

— Fii cuminte! murmură ea, sărutându-l cast pe obraz sub privirea bănuitoare a amantului. Tony te detestă.

Se dezlipi de el atingându-i braţul astfel încât să-şi dea seama că nu poartă sutien... Se ridică cu un zâmbet complice şi se întoarse la mustăcios.

— Cine e? întrebă Mitt Rawley.

Malko n-avu timp să-i răspundă: mobilul îl anunţă că primise un SMS. Citindu-l, inima începu să-i bată mai repede: *Sunt la Beirut. Te aştept la Bristol, acelaşi apartament, în seara asta la şapte.*

Capitolul XIV

Malko traversă holul hotelului Bristol fără să privească spre recepţie şi se făcu nevăzut în primul lift liber. Apăsă butonul etajului cincisprezece.

Culoarul era pustiu. Sună la apartamentul 1502. Era ora şapte fix. Uşa se deschise aproape imediat şi fu întâmpinat de bărbatul căruia îi dăduse DVD-ul compromiţător pe drumul spre Bekaa, Ahmed al-Khini. Fără un cuvânt, numărul 2 din garda

prezidenţială a lui Bashar al-Assad îl conduse până la canapeaua din faţa unei mese joase, apoi îşi aprinse o ţigară, scrutându-l îndelung pe Malko.

Nu era chiar o privire încărcată de gentileţe.

— Vezi, am venit, spuse sirianul cu o voce calmă.

— N-aveam nicio îndoială în privinţa asta, replică Malko.

Impasibil, Ahmed al-Khini spuse dintr-odată:

— Nu numai din cauza şantajului cu care m-ai ameninţat. Îi sunt fidel familiei al-Assad. Sigur că exercită o putere absolută, însă, graţie lor, Siria a rămas o ţară unită, iar noi, alawiţii, am scăpat de soarta creştinilor din alte ţări ale regiunii.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Malko.

Sirianul se întoarse spre el.

— La asta: suntem într-o situaţie dificilă. Toată familia Assad face front comun, surdă la orice fel de negociere. Personal, cred că e o atitudine periculoasă, chiar dacă, în viitorul apropiat, nu ne temem de nimic. Dacă mi-ai fi propus să-l asasinez pe Bashar al-Assad, n-aş fi venit la întâlnire, cu orice risc. M-am informat: ştiu că americanii nu vor căderea regimului alawit, ci doar înlocuirea conducerii şi numirea unui preşedinte de tranziţie pentru a realiza câteva reforme şi pentru a linişti opinia publică internaţională. Îl cunoşti pe Mohamed Makhlouf?

— Nu, mărturisi Malko.

— Este adevăratul şef al Mukhabarat-ului. Un om din umbră, membru al Comitetului Militar Baasist. Întotdeauna a vegheat asupra dinastiei al-Assad şi se bucură de încrederea ei. Am luat ieri masa cu el. Mi-a mărturisit că e cu moralul la pământ, că a

încercat să discute cu Bashar şi cu fratele lui, Maher, şeful Brigăzii a Patra, vârful de lance militar al regimului, însă n-a fost posibil. Uniţi şi izolaţi în acelaşi timp, se bazează pe forţa lor pentru a strivi insurecţia. Numai că e foarte dificil: de-abia stingi un incendiu, că altul izbucneşte în altă parte. În plus, saudiţii şi Qatarul le dau apă la moară: ne urăsc.

Malko asculta: până aici, Ahmed al-Khini nu-l „aburise". Îi puse întrebarea care-i stătea pe limbă:

— Crezi că Mohamed Makhlouf va coopera cu noi? Ca să salveze regimul.

Ahmed al-Khini clătină din cap.

— Habar n-am, dar are puterea în mână ca membru al Comitetului Militar Baasist. Şeful are o încredere absolută în el. În rest, bineînţeles că n-am discutat nimic despre subiectul nostru. Totuşi, cred că va privi cu ochi buni îndepărtarea lui Bashar şi a lui Maher şi aducerea pe orbită a fostului vicepreşedinte care va fi acceptat de opoziţie. Numai că trebuie acţionat rapid. Deocamdată, majoritatea populaţiei sunnite nu şi-a schimbat poziţia. Îl susţine încă pe Bashar al-Assad, dar situaţia asta n-o să dureze prea mult... în ce-l priveşte pe Mohamed Makhlouf, dacă Fraţii pun mâna pe putere, îl taie-n bucăţi şi-l dau la câini.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, exclamă Malko, de ce să nu-l contactezi chiar dumneata pentru a încerca să-l convingi?

Ahmed al-Khini nici nu clipi.

— La Damasc, zise el, e imposibil. Agenţii Mukhabarat-ului supraveghează *totul:* Chiar şi pe cei mai fideli oameni ai regimului. În ochii lor, numai clanul Assad are dreptul să gândească, şi o face şi

pentru restul populaţiei. Nu sunt suficient de intim cu Mohamed Makhlouf pentru o asemenea abordare. Trebuie „negociat” aici, la Beirut.

Malko era mai curând neîncrezător.

— Vorbeşti de contactarea lui la Beirut. Dar cum?

Ahmed al-Khini se încordă imperceptibil.

— O să-ţi spun atunci când îţi vei lua angajamentul să nu utilizezi documentele pe care le ai. Nu e vorba de un şantaj, dar asta-i tot ce pot să-ţi dau.

— Trebuie să mă consult şi cu alţii, zise Malko.

Ahmed al-Khini clătină din cap.

— Nu, trebuie să iei decizia asta acum. Eu mi-am asumat deja riscuri enorme venind la întâlnirea asta. Sirienii au sigur câţiva turnători în hotel. Nu intenţionez deloc să ne revedem.

Malko îl fixă cu privirea, iar sirianul i-o susţinu: nu glumea deloc. Pentru a-l obliga pe Malko să ia o decizie, adăugă:

— În orice caz, nu trebuie să pierdem timpul. Familia Assad e la capătul răbdării. Bashar l-a readus la Palat pe bătrânul Ali Douba, unul dintre consilierii tatălui său, un om de peste şaptezeci şi cinci de ani care s-a retras în satul lui. Toată lumea acţionează contra cronometru.

Se uită la ceas şi spuse:

— Trebuie să plec.

Malko înţelese că nu mai avea rost să tragă de timp.

— Foarte bine, zise el, dă-mi această informaţie şi ai cuvântul meu de onoare că acest DVD va rămâne doar în posesia noastră.

Ahmed al-Khini îl privi intens şi vorbi precipitat:

— Mohamed Makhlouf va veni la Beirut vinerea viitoare pentru a participa la nunta fiului său, care locuieşte aici. Nu părăseşte Siria decât rareori. Petrecerea va avea loc la „Music-Hall”, pe care a închiriat-o, şi sunt câteva sute de invitaţi. Timpul ne presează.

— Cum ai obţinut informaţia asta?

— M-a invitat şi pe mine, dar n-o să vin. Atenţie însă, o să aibă după el o sumedenie de agenţi şi nu va fi deloc uşor să-l abordezi. Nu uita că este unul dintre cei mai importanţi oameni din Siria.

— Asta-i tot? întrebă Malko. N-ai idee cum aş putea lua legătura cu el?

— Nu, admise sirianul, dar eşti un profesionist, o să găseşti o modalitate. Asta-i tot. Acum, te rog să pleci. Cred că n-o să ne mai vedem. Apropo, am pus capăt relaţiei cu Wafa.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se aflară faţă-n faţă câteva clipe, apoi Ahmed al-Khini deschise uşa şi Malko ieşi pe culoar.

Ajungând la Mercedes, îşi spuse că operaţiunea Mohamed Makhlouf semăna cu o armă încărcată cu un singur glonţ. Dacă rata, nu exista o a doua şansă. Îl sună pe Mitt Rawley şi îl anunţă că sosea. Avea nevoie de sprijinul logistic al Agenţiei.

*

— Doar o singură persoană ne poate ajuta, spuse Mitt Rawley. Generalul Murad Trabulsi. Ai numărul lui de mobil?

— Bineînţeles, răspunse Malko. Îl cunoaşte pe Mohamed Makhlouf?

— Nu ştiu, dar ne poate da un sfat.

Malko nu ezită şi-l sună imediat pe generalul Trabulsi.

— Dragul meu prieten, te-ai întors la Beirut, exclamă libanezul recunoscând vocea lui Malko.

— Evident. Aş avea nevoie de un sfat.

Generalul pufni în maniera lui obişnuită.

— Un sfat. Cu plăcere. Vrei să bem o cafea la barul hotelului Vendôme pe la ora şase?

— Bucuros, fu de acord Malko.

*

Malko se îndrepta spre Beirut atunci când sună telefonul mobil. Niciun număr afişat, însă recunoscu imediat vocea lui Robert Correll.

— Am lipsit câteva zile, zise acesta. Dacă vrei să reluăm discuţia, sunt disponibil.

— Nu sunt prea departe, îl anunţă Malko.

Acum?

— Nicio problemă.

După douăzeci de minute, urca drumul abrupt care ducea la Anjaltoun. Ca şi data trecută, uşa casei se deschise înainte să apese pe butonul soneriei. Robert Correll purta aceiaşi ochelari cu lentile fumurii şi un mic zâmbet amical îi lumina faţa.

— Vremea nu e deloc grozavă, remarcă el.

La fel ca toţi englezii, putea vorbi la nesfârşit despre vreme. În casă, exclamă:

— Ia loc, o să fac o cafea.

Când se întoarse, Malko era aşezat în faţa marelui cămin: casa enormă nu prea era încălzită, îşi bău

cafeaua cu plăcere, iar Robert Correll întrebă:

— Deci, colonelul Halab s-a arătat înţelegător? Malko rezumă situaţia în câteva cuvinte, sfârşind cu „convertirea” lui Ahmed al-Khini şi cu sugestia sa de a intra în legătură cu Mohamed Makhlouf.

— Îl cunoşti? întrebă el.

— Nu personal, dar ştiu că are multă putere. Fratele lui, Râmi, a făcut avere din afaceri. Trebuie să fii foarte atent dacă-l abordezi. N-o să accepte niciodată asasinarea lui Bashar. Trebuie să-i prezinţi situaţia sub forma unei salvări a sistemului alawit: opinia publică internaţională are nevoie de un ţap ispăşitor. Ar fi bine să-i promiţi că Bashar al-Assad va fi expediat în ţara aleasă de el, împreună cu familia, şi că asta va fi probabil suficient pentru a-i linişti pe opozanţii din Siria. Plus câteva reforme cosmetice.

— Şi unde ai vrea să-l trimitem? întrebă Malko.

Robert Correll râse sec.

În infern! Ştii bine că e imposibil să-l păzeşti. N-o să vrea să se ducă în Rusia, englezii n-o să-l accepte, iar iranienii nici atât. Cu toate astea, problema e uşor de rezolvat. I se anunţă transferul în reduta alawită care domină Lattaquie şi faptul că o să ajungă acolo cu un elicopter. Amicii noştri din Tel Aviv ştiu foarte bine cum să procedeze în astfel de cazuri...

Malko îl asculta pironit în fotoliu. Asta era „politica reală ’, fără pic de sentiment. E întotdeauna impresionant să auzi cum se programează moartea unui om. Chiar dacă avea mâinile pătate de sânge până la umeri.

Robert Correll continuă:

— Ai uitat de Assef Chawkat. Îl detestă pe Bashar, dar ştii care e porecla lui la Damasc: „Bărbatul cu trei boaşe”. N-are frică de nimic. La început, n-a avut niciun fel de viitor, ieşise la 26 de ani din şcoala militară ca simplu locotenent. Fiind inteligent şi cultivat, Hafez al-Assad l-a remarcat. Brusc, a întâlnit-o pe fiica acestuia, care s-a îndrăgostit nebuneşte de el. A răpit-o! Au plecat apoi să trăiască în Turcia şi în Dubai. Se credea că n-o să se mai întoarcă niciodată la Damasc… Poate doar tăiat în bucăţi, însă soţia lui şi-a convins tatăl să-i dea o şansă. S-a întors în Siria şi a fost numit la conducerea comandourilor. Sarcina lui consta în căutarea într-un mediu ostil, la Homs sau la Hama, a responsabililor Fraţilor Musulmani cu scopul de a-i lichida… Pe urmă, Hafez al-Assad i-a dat o listă cu opozanţii care trăiau în Europa, ideea fiind să-i lichideze şi pe aceştia. Assef Chawkat s-a achitat perfect de această sarcină şi, dintr-odată, a fost numit de preşedinte şeful Mukhabarat-ului al-Ascariya, cel mai puternic dintre toate. Din motive familiale obscure, a fost apoi dat jos… Dar e tot acolo. Dacă adulmecă manevra, o să facă tot ce poate pentru a-i lua locul lui Bashar. În ochii islamiştilor şi ai opiniei publice internaţionale, asta ar fi varianta cea mai rea: e cel mai feroce din familie… Ar fi trebuit să lucreze pentru Fraţi.

— În concluzie, zise Malko, trebuie să-l împiedicăm să strice totul.

— E relativ uşor, îl asigură Robert Correll, are încă legături cu americanii. E suficient să fie convocat şi să ajungă la urechile preşedinţiei că a vrut să trădeze. Se va face apoi curăţenie, ştiu ei cum.

Malko mai bău puţin din cafeaua prea tare şi cam amară. Drumul Damascului n-avea să fie pavat cu roze...

*

Tocmai intra în Beirut atunci când primi un SMS: „Puteţi trece pe la butic. Sunt acolo până la şapte.”

Era ceva neaşteptat. Malko nu mai primise nicio veste de la Farah Nassar de când fusese „răpit” pentru a fi torturat de amicii ei din Hezbollah. Şi nici nu mai spera să primească...

Prins în trafic, se gândea ce comportament să adopte. Brusc, îi reveniră în memorie vorbele lui Robert Correll despre rolul lui Assef Chawkat, cumnatul lui Bashar al-Assad.

Şi despre eventuala lui neutralizare, care l-ar fi făcut să pară un trădător.

Prin intermediul lui Farah Nassar avea un oarecare acces la Ftezbollah şi, în consecinţă, la sirieni. Poate că asta reprezenta o posibilitate de a „lăsa să se scurgă” câteva informaţii compromiţătoare.

În orice caz, era nedumerit de schimbarea de atitudine a lui Farah Nassar care, după ce încercase să-i găurească genunchii, îl invita acum la magazin.

Avea destul timp să se ducă la ea înainte de întâlnirea cu Murad Trabulsi.

*

Prin geamul uşii o zări pe Farah Nassar care-i arăta unei cliente câteva bijuterii. După toate aparenţele, era singură în magazin, nu se vedea

niciun paznic. Sună, femeia îşi ridică ochii şi declanşă imediat sistemul de deschidere a uşii.

În timp ce ea îşi termina prezentarea, Malko se cufundă în contemplarea vitrinelor. Nu dură mult: Farah îşi expedie rapid clienta, apoi se întoarse spre el.

— Mă bucur că aţi venit, spuse ea pe un ton monden.

Ca şi cum s-ar fi despărţit în ajun cu o îmbrăţişare... înainte ca Malko să răspundă, femeia se îndreptă spre uşă şi fixă pe geam, cu o ventuză, cartonul pe care scria în arabă şi engleză „închis provizoriu”. Puse zăvorul şi se întoarse spre Malko zâmbind.

— Acum suntem liniştiţi. Veniţi.

O urmă în spatele magazinului, într-o cămăruţă înţesată de cutii de carton, unde nu era loc pentru mai mult de două persoane. Imposibil de zărit de pe stradă. Sprijinită de o măsuţă, se uita la Malko. Era la fel de provocatoare ca întotdeauna: purta o bluză verde, fustă scurtă şi dreaptă, ciorapi negri şi pantofi cu tocuri interminabile.

Fără să mai vorbim de norul de Shalimar.

Privirile li se încrucişară, iar cea a femeii era indescifrabilă.

— Trebuia să vă vorbesc, spuse ea.

— Despre ce? întrebă Malko.

— Mai întâi, vă datorez nişte scuze. Am crezut sincer că sunteţi un spion israelian şi că vă bateţi joc de mine. Acum ştiu că m-am înşelat şi vreau să vă cer scuze.

Dialogul era un pic ireal din cauza pronumelui de politeţe folosit în faţa unui bărbat cu care se

culcase. De altfel, întreaga ei atitudine era ambiguă. Dacă vorbele îi erau temperate, corpul ei părea să se ofere, cu pântecul împins înainte.

Aşa cum stătea sprijinită de masă, pe sub fusta mulată pe coapsele pline i se ghiceau picioarele uşor desfăcute. Pieptul părea şi mai voluminos.

— Vă accept scuzele, spuse Malko. Oricine se poate înşela...

— Dar, zise Farah Nassar, mai e ceva: m-a vizitat ieri Mahmud Chamar. Este şeful Mukhabarat-ului din ambasadă. A primit ordine de la Ali Mamluk, din Damasc. A auzit vorbindu-se despre ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea. M-a felicitat pentru vigilenţa mea faţă de spionii israelieni. Şi el mi-a confirmat faptul că tu nu eşti unul dintre ei şi că lucrezi pentru americani.

Începuse din nou să-l tutuiască.

— Şi asta te-a liniştit? întrebă Malko.

— Ştiam deja. Mi-a mai zis că Damascul vrea să afle ce faci la Beirut.

Malko simţi un frison neplăcut de-a lungul şirei spinării.

— De asta mi-ai trimis SMS-ul? întrebă el.

Privirea femeii se întunecă.

— Nu, am vrut să te previn.

— Mulţumesc, zise Malko.

— Stai puţin! exclamă Farah Nassar. Nu e tot. Ştia că sunt amanta ta şi că, dacă nu aflu ce faci, o să-i spună soţului meu.

Aceleaşi vechi metode...

— Încerca şi el marea cu degetul...

— Nu, zise Farah Nassar. Trebuie să-ţi spun ceva. Am avut o prietenă bună, o chema Zenad Henniye,

o şiită ca mine, îndrăgostită de un sirian din Mukhabarat-ul al-Ascariya. Venea des la Beirut s-o vadă. La Damasc nu se putea, era însurat. Fără să mă gândesc că o să-i fac vreun rău, am vorbit despre ea cu responsabilul Hezbollah-ului, Walid Jalloul, cel care a intervenit pentru tine. Şi-a notat numele ei şi pe cel al amantului. Pe urmă, nu m-am mai gândit la asta. Într-o zi, am auzit la radio că maşina celor doi amanţi fusese mitraliată lângă frontiera siriană. Nimeni nu mi-a spus niciodată nimic, dar eu cred că sunt indirect responsabilă de moartea lor. Am fost imprudentă şi acum îmi pare rău.

Malko obţinuse răspunsul la întrebarea pusă de Mitt Rawley în legătură cu asasinarea celor doi. Alertat de denunţul involuntar al lui Farah Nassar, Mukhabarat-ul sirian făcuse o anchetă şi descoperise manevra Agenţiei, care-l racolase pe Hussein al-Fahrahidi.

Malko zâmbi în sinea lui. Tocmai el, care se gândise s-o folosească pe Farah Nassar ca să „aburească” Hezbollah-ul, se confrunta acum cu o situaţie similară.

Trebuia să-şi joace cartea cu multă abilitate.

— Mulţumesc, replică el, spune-le amicilor tăi sirieni că n-o să ne mai vedem.

Porni către ieşirea din încăpere. Imediat, Farah Nassar îl opri cu o voce răguşită:

— Stai! Dar eu vreau să ne vedem!

Zbură de pe masă şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui Malko. Îi simţea pântecul lipit de al său. Cu gura lipită de urechea lui, Farah îi şopti:

— Mângâie-mă.

Lui Malko îi veni uşor să-şi strecoare mâna pe sub fusta scurtă, de-a lungul coapselor, şi să-i găsească sexul. Farah Nassar închise ochii şi începu să respire repede. Cu o mână îi eliberă sexul şi se porni să-l masturbeze lent.

— Intră în mine, îi cern ea cu o voce slabă.

Îl ghidă ea însăşi şi scoase un suspin prelung când Malko o pătrunse.

Fără un cuvânt, făcură dragoste într-un ritm lent. Până când ţipară amândoi aproape în acelaşi timp.

Farah Nassar îşi lăsă capul pe spate şi exclamă:

— Ce bine el Nu mai puteam…

Malko se retrase cu blândeţe. Imediat, femeia îl lipi de perete cu o luminiţă jucăuşă în ochi.

— Aşteaptă! zise ea. O să mă port ca o târfă. Se aşează în genunchi şi cuprinse între buzele ei sexul lui Malko pentru a-i reda vigoarea dispărută.

Asta da împăcare!

O mică idee îşi făcu loc în mintea lui Malko. Poate că prin intermediul lui Farah Nassar reuşea să „aburească” Mukhabarat-ul sirian.

Capitolul XV

Malko era deja în barul de la Vendôme atunci când ajunse acolo şi generalul Murad Trabulsi, înotând într-o canadiană din piele uzată. La fel de jovial ca întotdeauna, îşi aprinse o ţigară şi se uită răutăcios la Malko.

— Aşa, care e problema de astăzi?

— Siria.

Murad Trabulsi izbucni în râsul lui bubuitor, îndoindu-se de la mijloc.

— E o *mare* problemă... La noi, lumea e foarte prudentă. Sirienii simt duri şi au supravieţuit trecând prin multe. Sunt de temut. Vrei să te duci la Damasc?

— Nu, răspunse Malko, atmosfera e prea încărcată. Îl cunoşti pe un anume Mohamed Makhlouf?

Un nou hohot de râs.

— Nu mi-e prieten, dar ne-am întâlnit. E un om extrem de puternic. Şi foarte dur.

— Joacă un rol important?

— Vital, dragul meu prieten. Coordonează toate activităţile Mukhabarat-ului şi preşedintele are încredere în el. Şi pe urmă, graţie fratelui său, Râmi, care se ocupă de afaceri, nu duce lipsă de bani... De ce mă întrebi toate astea?

— Urmează să vină la Beirut la nunta fiului său. Trebuie să mă întâlnesc cu el.

Murad Trabulsi se lăsă pe spate, râzând în gura mare.

— Dar, dragă prietene, n-o să ajungi niciodată la el! Când se duce undeva, are în jurul lui vreo opt sau zece gărzi de corp. Dacă nu te cunosc, trag... De ce vrei să te întâlneşti cu el?

— Ca să-i transmit un mesaj. Vital.

Murad Trabulsi făcu un gest de apărare.

— Nu-mi spune nimic. Nu vreau să ştiu nimic... E foarte periculos. Cu sirienii trebuie să fii foarte prudent. Când sunt la o reuniune sau la o masă, dacă cineva începe să-i vorbească de rău pe sirieni, eu plec. Nu vreau să fiu considerat un duşman.

Malko se aplecă peste masă.

— Murad, trebuie să vorbesc cu el.

Libanezul îşi aprinse a cincisprezecea ţigară pe ziua aceea şi clătină din cap.

— Dragul meu prieten, nici în ruptul capului nu-ţi va adresa vreun cuvânt la nunta asta. E prea multă lume de faţă. Tot Beirut-ul ştie că lucrezi pentru CIA. Îl lichidează imediat după ce ajunge la Damasc. (Pufni în râs.) Poate chiar pe drumul către Damasc…

Râdea, însă Malko ştia că vorbea serios.

— Murad, insistă el. Am nevoie de tine. Dă-mi o idee. Agenţia este gata să investească mult şi nu ca să-i întindă o capcană…

Urmă o tăcere lungă. Murad Trabulsi trăgea din ţigară.

— Dragul meu, zise el într-un final, ştii că sunt prietenul tău, dar am *şi eu* o familie. Nu-mi surâde deloc ideea să-mi găsesc nevasta şi cei trei copii cu gâturile tăiate când mă întorc de la birou.

— Nu-i întind niciun fel de capcană, repetă Malko. Dimpotrivă.

Murad Trabulsi anulă obiecţia cu un gest al mâinii.

— Capcană sau nu, pentru ei tu eşti diavolul, iar cu diavolul nu se stă de vorbă. În acest moment, sunt foarte nervoşi. Iar nervozitatea îi face şi mai periculoşi. E imposibil.

Malko rămase tăcut. Nu avea cum să-i forţeze mâna. Era gata să renunţe, dar Murad Trabulsi continuă:

— Fiul meu vrea să cumpere un teren în Brummana, să construiască o vilă. Ţine mult la proiectul ăsta, însă îi lipsesc 300.000 de dolari.

Malko nu stătu pe gânduri.

— Dacă reuşeşti să pui la cale o întâlnire, e ca şi cum i-ai avea.

— Dacă ceva nu merge bine, îmi risc viaţa, oftă ofiţerul libanez. Dar îmi iubesc fiul.

— Ce propui? întrebă Malko plin de speranţă.

— S-ar putea să am o idee. Mi-e uşor să fac în aşa fel încât să fiu invitat la nuntă. Mohamed Makhlouf mă cunoaşte. Am avut câteva întâlniri profesionale şi fac parte din universul lui. Faptul de a mă duce la ceremonie şi de a-i transmite cele cuvenite va fi considerat un gest amical din partea mea. Noi, arabii, suntem foarte sensibili la manifestările de respect. De pildă, condoleanţele. Să-ţi spun o istorie care o să te facă să râzi. După ce a murit Ghazi Canaan, l-am sunat imediat pe secretarul lui ca să-mi prezint condoleanţele şi să-i spun tot binele pe care-l gândeam despre pramatia asta... întotdeauna am procedat aşa cu oamenii importanţi... Aşa că am vorbit destul demult. Am fost uimit când am remarcat că secretarul nu spunea nimic. Atunci, l-am întrebat: „Mă auziţi?" Mi-a răspuns prin trei cuvinte: *„Kalb wa mate."*[25] *O*r, lucrase câţiva ani cu Canaan, care-l considera un membru al familiei. Însă în Siria trebuie să fii foarte prudent.

— Care e planul tău? întrebă Malko. Era limpede că stătea ca pe jar.

— La ceremonie, aş putea să discut câteva clipe cu Mohamed Makhlouf fără să-i trezesc bănuielile. O simplă manifestare de respect. Vom fi singuri. În acel moment, îi pot transmite mesajul tău. Bineînţeles, fără să-i spun despre ce este vorba. Mă cunoaşte: n-o să-mi pună întrebări, va spune da sau nu.

— Şi dacă zice „da"? Se întoarce a doua zi la

25 A murit un câine.

Damasc.

Murad Trabulsi zâmbi subtil şi se aplecă spre el.

— Dragul meu prieten, fiul lui Mohamed Makhlouf este medic la spitalul Hôtel Dieu. (Pufni în râs.) Otorinolaringologie, la fel ca Bashar. Mohamed Makhlouf nu vine niciodată la Beirut fără să se ducă să-l vadă; dacă acceptă să vorbească cu tine, asta se va întâmpla acolo. Are încredere în fiul lui. E vorba de familie.

Îşi aprinse şi ultima ţigară din pachet şi se lăsă pe spate, urmărind o brunetă splendidă care tocmai intrase în bar. Înaltă, sexy, cu buzele tratate cu botox, se îndreptă spre un separeu ocupat de un domn care i-ar fi putut fi bunic. Femeia îşi scoase mantoul, iar Malko fu impresionat de cele două obuze triunghiulare care serveau pe post de sâni. Murad Trabulsi îl smulse din reverie.

— O să-ţi comunic adresa notarului din Brummana. Actele trebuie semnate rapid.

Văzu privirea lui Malko şi se aplecă spre el.

— Dragul meu prieten, nu ştiu ce vrei să-i spui lui Mohamed Makhlouf. În cazul improbabil în care asta i-ar provoca anumite neplăceri, aş fi un om mort. Măcar fiul meu să se aleagă cu ceva.

Se uită la ceas.

— Trebuie să plec, sunt pe cale să mă mut. Îţi trimit un SMS pentru notar…

Îmbrăcă vechea haină de piele, strivi mucul de ţigară în scrumieră şi se depărtă.

În momentul în care ceru nota de plată, mobilul lui Malko îl anunţă că primise un SMS. Unul laconic şi precis: „Gefinor. Acelaşi loc. Mâine la zece.”

Ramdane Halab scosese din nou capul la

suprafaţă. Măcar de i-ar da o veste bună!

*

Ieşind din hotelul Four Seasons, Malko decise să nu-şi asume niciun risc. Avea impresia că Hezbollah-ul îl mai slăbise cu urmărirea, însă ceea ce-i spusese Farah Nassar despre sirieni nu părea deloc liniştitor. În loc să meargă spre Hamra pentru a ajunge la Centrul Gefinor, o luă în direcţia Ashrafieh.

După un sfert de oră, ajunse la centrul comercial ABC. Intră în parcare şi ieşi apoi la nivelul zero, adică al străzii, aruncându-se imediat în primul taxi din rând.

Pentru că staţionarea era interzisă în jurul centrului comercial, nu risca să fie urmărit.

După ce ajunse la Centrul Gefinor, traversă liniştit holul şi luă liftul.

Ramdane Halab îl aştepta pe palierul etajului şaisprezece şi îl conduse în biroul unde se întâlniseră prima dată. Tras la faţă, cu pungi sub ochi, colonelul părea foarte nervos. De-abia intrară, că exclamă:

— Am primit ieri o vizită dubioasă.

— Mukhabarat-ul? întrebă Malko oarecum neliniştit.

— Nu, ticălosul ăla de Mavros Nilatis în persoană. A început prin a-mi pune o mulţime de întrebări despre moartea lui Bashir al-Jedide, funcţionarul de la Fransa Bank. Bineînţeles că i-am răspuns că nu sunt la curent. Atunci, a aruncat cărţile pe masă. A făcut o anchetă şi a descoperit că acest Bashir al-Jedide administra atât contul lui, cât şi pe cel al lui

Ghazi Canaan. Mi-a spus că era convins că l-am furat. Eu cred că nişte oameni de la Fransa au vorbit. Mavros are şi el o bancă, prin urmare şi acces la informaţii. A înţeles ce se întâmplase, dar fără să aibă vreo dovadă, şi mi-a zis că nu e bine să furi de la un prieten.

— Te-a ameninţat?

— Nu. Doar că după o oră am primit la birou vizita şefului miliţiilor, Samir, un uriaş de o sută cincizeci de kilograme. Un asasin care a exterminat deja mai multe familii din nord, în timpul războiului dintre creştini. A fost foarte amabil. Nu voia decât adresa mea pentru a-i trimite soţiei nişte dulciuri.

Malko rămase mut. Sirianul continuă.

— Asta vrea să însemne că, înainte să mă omoare pe mine, îmi vor ucide nevasta şi cei doi copii. Dacă mă lichidează de la început, nu-şi mai recuperează banii.

Un înger trecu, plin de cucernicie. Ramdane Halab nu părea să glumească.

— Asta e, conchise el. Ori înapoiez banii, ori suntem cu toţii morţi.

Era neplăcut, evident.

— Cât timp ai la dispoziţie? întrebă Malko.

— Cel mult o săptămână. Câteva zile în plus dacă încep să plătesc.

— Vrei să plăteşti?

— Nu, exclamă sirianul.

— Bine, zise Malko. O să văd ce pot face... N-o să te abandonez.

Ramdane Halab nu părea convins. Se uită la ceas şi se ridică. Cu umerii căzuţi, ieşi din cameră fără să-i strângă mâna lui Malko.

După ce părăsi Centrul Gefinor, austriacul avea moralul la pământ. În stadiul actual, era imposibil să-l abandoneze pe Ramdane Halab. Asta ar fi declanşat prea multe catastrofe.

Prin urmare, trebuia să-l ajute. Dar cum?

Mavros Nilatis era un tip feroce şi nu vorbea ca să se afle-n treabă. Probabil că urma să fie extrem de brutal.

Capitolul XVI

Elicopterul Blackhawk survola valurile calme ale Mediteranei, menţinându-se la nouă metri altitudine. Malko se uita cum se măresc coastele Ciprului. După câteva minute, aterizară pe aeroportul din Limassol. Erau aşteptaţi de obişnuitul Chevrolet negru. Ajunseră foarte repede la ambasada americană.

Gordon Cunningham, responsabilul CIA pentru Orientul Mijlociu, îi întâmpină în holul ambasadei şi îi anunţă:

— Prietenul nostru tocmai a sosit.

Coborâră la subsol, unde Tamir Pardo, noul şef al Mossad-ului, răsfoia nişte dosare.

Avea o mină obosită, cu cearcăne mari sub ochi.

— Gordon mi-a relatat că aţi făcut progrese! îi spuse el lui Malko. E o veste bună, pentru că în Siria situaţia s-a înrăutăţit.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Malko.

— Pe plan extern, ruşii au impus un blocaj, iar Bashar al-Assad nu are de ce să se teamă de o intervenţie străină. Însă pe plan intern situaţia e mai puţin strălucită. Alawiţii şi anumiţi sunniţi fac corp comun, dar nu ştiu cum să reacţioneze. Datorită

puterii lor armate, au pus lucrurile la punct în Homs, la fel şi în Adlib, în nord, dar insurecţia continuă în anumite focare foarte mobile. Agenţilor Mukhabarat-ului le vine greu să le înăbuşe. Deocamdată, încă mai ţine. Dar dacă Bashar încearcă să dea înapoi, îl lichidează, iar puterea va fi preluată de indivizi duri precum fratele lui, Maher. Şi atunci nu se va mai putea face nimic. Sau se retrag în zona muntoasă alawită şi asta va însemna divizarea Siriei, cea mai mare parte a ţării ajungând în mâinile Fraţilor Musulmani. Pentru noi, asta ar fi o catastrofa.

— Sunt ajutaţi din exterior?

— Nu cine ştie ce. Saudiţii le dau bani, însă nu reuşesc să treacă armele prin Irak, ci prin regiunea Tripoli. Kurzii sirieni stau liniştiţi din cauza intervenţiei lui Barzani, şeful kurzilor irakieni, care le-a dat ordin să rămână neutri. Numai că totul este extrem de delicat. Acum, spuneţi-mi unde vă aflaţi.

— Îl cunoaşteţi pe un anume Mohamed Makhlouf? întrebă Malko.

— Da, bineînţeles, este adevăratul şef al Mukhabarat-ului. Ali Mamluk i se supune. E un om foarte puternic, care nu va face nimic pentru căderea regimului; în plus, nu poate fi contactat la Damasc.

— Consideraţi că ar putea găsi un înlocuitor pentru Bashar care să fie acceptat de sunniţi?

Israelianul clătină din cap.

— Sunniţii îl urăsc, dar, pe plan internaţional, asta ar calma spiritele. Oficial, Mohamed Makhlouf n-a fost niciodată în prima linie. Ar putea trece drept un moderat. O dată cu eliminarea lui Bashar, s-ar diminua presiunea. Evident că mai rămâne să fie

convins... Dar, în primul rând, cum aveţi de gând să luaţi legătura cu el?

— Vine la Beirut câteva zile, la nunta fiului său, explică Malko. Poate găsesc un mijloc de a-i transmite un mesaj.

— Şi ce aveţi de gând să-i „vindeţi”? întrebă israelianul.

— Am o idee, replică Malko. Trebuie să-i prezentăm planul nostru ca fiind o modalitate de a salva regimul lui Bashar al-Assad, într-un fel împotriva voinţei lui. Din câte ştiu, Mohamed Makhlouf nu e strâns legat de persoana lui Bashar al-Assad. Dacă-i propunem o soluţie onorabilă pentru el, s-ar putea să accepte...

Tamir Pardo îi aruncă o privire îngheţată.

— Ce vreţi să faceţi *în realitate* cu Bashar al-Assad?

Nu era venit cu pluta...

— Cred că nu poate rămâne în peisaj, recunoscu Malko.

— Ştiţi cum să procedaţi?

— Nu. Cred că vom avea nevoie de sfaturile şi de ajutorul dumneavoastră.

Israelianul nu se clinti.

— Am putea aranja ceva, dar nu trebuie să vindem pielea ursului din pădure... Dacă reuşiţi să vă întâlniţi cu Mohamed Makhlouf şi acceptă în principiu operaţiunea, atunci intrăm în detalii.

Un înger trecu. Eliminarea fizică a preşedintelui sirian nu era chiar un detaliu.

Malko se întoarse spre Gordon Cunningham.

— Dacă ajungem în stadiul de decizie, continuă el, cred că Mohamed Makhlouf nu va mişca un deget

fără să primească asigurarea că Administraţia americană îşi asumă proiectul.

Responsabilul CIA pentru Orientul Mijlociu fu de acord.

— Absolut. Cred că pot aranja asta. Sunt gata să mă întâlnesc cu el şi să-i ofer asigurările necesare. Din păcate, deocamdată totul este prematur. Încercaţi să-l abordaţi şi ţineţi-mă la curent. Altceva?

— Da, zise Malko. Două lucruri: mai întâi, serviciile de informaţii siriene se interesează de mine.

Relată confidenţele făcute de Farah Nassar, într-o tăcere totală.

Apoi Malko conchise:

— Am o idee, dar e greu de pus în aplicare.

— Spune! exclamă Mitt Rawley.

— Ar trebui ca serviciile siriene să creadă că pregătim o operaţiune împreună cu Assef Chawkat.

Astfel încât să îndreptăm bănuielile asupra lui, iar eu să ies basma curată...

Nimeni nu aplaudă, dar simţi că era pe drumul cel bun. Gordon Cunningham remarcă gânditor:

— E o idee excelentă pe care ar trebui măcar s-o încercăm. Cred că, împreună cu şeful staţiei din Damasc, am putea aranja câteva întâlniri „compromiţătoare” cu Assef Chawkat. Dacă, în acelaşi timp, Malko ar reuşi să răspândească unele detalii, sirienii fiind cam paranoici, ar trebui să fie de-ajuns.

— Oare Assef Chawkat nu se va apăra?

Tamir Pardo zâmbi.

— E ca în Mafia. Nimeni nu e prevenit. Într-o zi, va primi o invitaţie la masă la Bashar şi nu se va mai întoarce de acolo.

— Dar e cumnatul lui, remarcă Malko.

Un nou zâmbet al israelianului.

— În cazul ăsta, în ochii lui Bashar tot un trădător va fi. În Siria, nimeni nu-i are la inimă. Amintiţi-vă de Adolf Hitler: în martie 1945, la Berlin, a pus să fie împuşcat generalul Fegelein, deşi era căsătorit cu sora Evei Braun, amanta şi viitoarea lui soţie. E aceeaşi mentalitate: avem de-a face cu oameni care stau cu spatele la zid. Alawiţii ştiu că, dacă pierd, vor fi masacraţi. Trăiesc un final de domnie.

Întors spre Malko, adăugă:

— Daţi-i drumul, dar fiţi prudent. Când trec la eliminări, sirienii sunt foarte meticuloşi…

Israelianul se uită la ceas şi se ridică.

— Trebuie să vă părăsesc. Am o zi grea.

Era mereu copleşit de griji. După ce părăsi încăperea, Malko se întoarse spre cei doi americani.

— Mai am două probleme despre care n-am vrut să vorbesc în faţa prietenului nostru. Prima se referă la Murad Trabulsi, care cere o compensaţie pentru riscurile asumate o dată cu demersul său.

— Ce anume? întrebă Mitt Rawley.

Malko îi explică proiectele imobiliare ale generalului libanez. Mitt Rawley schimbă o privire cu Gordon Cunningham şi spuse:

— Nu cred că o să fie vreo problemă. Avem un buget important pentru această operaţiune.

— În cazul acesta, conchise Malko, o să-ţi comunic datele notarului ales de Murad.

— Şi cealaltă problemă? întrebă Mitt Rawley.

— E ceva mai delicată, recunoscu Malko.

Le relată întâlnirea cu Ramdane Elalab, iar de data aceasta chipurile americanilor se posomorâră.

Gordon Cunningham luă cuvântul.

— Nu putem interveni direct în afacerea asta. E vorba de neutralizarea unui om de afaceri libanez. E o chestiune delicată.

— Delicat va fi *şi* dacă familia lui Ramdane Halab dispare de pe faţa pământului. În plus, se poate întoarce împotriva noastră şi nu e deloc momentul potrivit.

— De ce nu-i ceri un sfat lui Robert Correll? sugeră Mitt Rawley. Are încă idei bune şi o mai mare libertate de acţiune ca noi. Dacă trebuie făcută o investiţie, bineînţeles că noi o vom suporta.

Eterna CYA[26]...

Malko nu insistă. Urcând la parter, Gordon Cunningham îi sugeră:

— Rămâneţi aici la cină, încercaţi ceva nou faţă de Beirut. Au un bucătar excelent.

*

La ora nouă dimineaţa, de-abia întors din Cipru, Malko îl sună pe Robert Correll, cerându-i o întrevedere.

— Vino chiar acum dacă poţi, spuse „pensionarul” serviciilor de informaţii.

O oră mai târziu, Malko îşi parca Mercedesul în faţa enormului imobil de piatră. Uşa se deschise imediat şi fu întâmpinat de un Robert Correll zâmbitor, îmbrăcat în pulover şi pantaloni din catifea reiată.

Părea mereu în afara timpului.

Afabil, îl conduse pe Malko în bucătăria ceva mai

26 Cover Your Ass – asigurarea spatelui.

încălzită şi îi oferi o cafea.

— Ai probleme? întrebă el cu o voce egală.

— Eu, nu, preciză Malko, însă Ramdane Halab are.

Îi povesti brusca revenire a lui Mavros Nilatis ca urmare a eliminării brutale a funcţionarului de la Banca Fransa.

Robert Correll clătină din cap zâmbind uşor.

— Amicul nostru Halab a vrut să fie prea prudent... E sirian, nu libanez, altfel ar fi ştiut că aici oamenii au un al şaselea simţ pentru depistarea escrocheriilor.

— Ce sfat îmi dai? întrebă Malko.

Robert luă o înghiţitură din cafeaua neagră ca infernul.

— Mavros Nilatis este un om periculos, spuse el. A strâns o avere considerabilă din afaceri imobiliare şi a fost foarte activ în timpul războiului civil, neezitând să pună şi el umărul. Are la dispoziţie o mică miliţie devotată şi periculoasă. Prin urmare, situaţia nu trebuie scăpată din mână.

— Adică?

— Trebuie să se teamă, să înţeleagă că are de-a face cu ceva mai puternic decât el. Nu e doar un nebun furios, ci un individ pragmatic. Dacă i se pare că ar putea avea mari probleme în cazul în care va continua să-şi ceară drepturile, atunci o să renunţe. Nu banii îl interesează cu adevărat, ci e agasat de ideea că cineva şi-a bătut joc de el. Dă-mi douăzeci şi patru de ore. Te sun imediat ce-mi vine o idee rezonabilă.

Întorcându-se la Beirut, Malko era mai puţin îngrijorat. Robert Correll părea un om serios. Amânarea impusă de el îi permitea să-i ameţească

puţin pe sirieni. Pentru asta, trebuia să ia legătura cu apetisanta Farah Nassar.

*

Assef Chawkat ieşi din casă şi se uită în jur. Strada Abbas Mansour al-Aqqab era pustie, iar ceaţa uşoară o făcea şi mai întunecată. Lungă de aproximativ cincizeci de metri, adăpostea casele mai multor demnitari ai regimului sirian, precum şi reşedinţa însărcinatului cu afaceri american, Jim Colton.

Aceasta se afla la trei case de a lui, lângă ambasada Egiptului.

Evident că staţionarea era interzisă şi că strada era păzită la ambele capete, existând şi câteva camere în infraroşu.

Distanţa era mare faţă de tulburările din anumite suburbii.

Sirianul parcurse rapid cei câţiva metri care-l despărţeau de casa americanului, apoi se postă în faţa camerei de luat vederi şi apăsă butonul soneriei.

După câteva clipe, poarta se deschise automat şi bărbatul începu să urce peronul la capătul căruia îl aştepta un individ zâmbitor.

Jim Colton, numărul 2 din ambasada americană la Damasc, îi trimisese ceva mai devreme un mesaj prin care-i transmitea că dorea să stea de vorbă cu el. Nu se întâlneau prima dată. Pe vremea când Assef Chawkat fusese şeful Mukhabarat-ului, îl vedea des pe acest diplomat. Fiind cultivat, inteligent şi neînduplecat, americanii îl considerau un interlocutor autentic.

Cei doi bărbaţi se instalară în living-room, iar americanul îi turnă un pahar de Chivas Regal.

Sirienii erau morţi după whisky.

— Ce doriţi să ştiţi? întrebă Assef Chawkat.

Jim Colton făcu un gest evaziv.

— Mi se cer mereu informaţii despre ceea ce se întâmplă în realitate în Siria. Eu nu prea ies, aşa că n-aş vrea să spun prea multe prostii... Ce părere aveţi despre situaţia actuală?

— E sub control, îl asigură Assef Chawkat, chiar dacă mai există câteva focare de rezistenţă. Fraţii Musulmani au manipulat o mulţime de oameni şi au determinat dezertarea unor soldaţi. Din fericire, nu au arme grele şi li s-au tăiat legăturile cu exteriorul. Iar populaţia i-a rămas fidelă preşedintelui. Siria e stabilă şi se poate trăi în ea.

Îşi recită poezia cuminte, pe un ton uniform, fiind aproape sigur că încăperea era înţesată de microfoanele instalate de agenţii Mukhabarat-ului.

După un sfert de oră, se uită la ceas şi se scuză.

— Trebuie să mă duc la o serată, aşa că vă părăsesc. Sper că v-am fost util...

Americanul îl asigură de asta şi îl conduse până la uşă.

Întorcându-se acasă, Assef Chawkat se întreba de ce îi ceruse însărcinatul cu afaceri această întrevedere. Nu-i spusese nimic din ceea ce nu ştia deja... Or, Jim Colton nu era omul care să vorbească doar ca să se afle-n treabă. Prin urmare, era ceva la mijloc. Deocamdată, nu reuşea să înţeleagă, dar decise să fie cu ochii-n patru. În vremuri tulburi ca acestea, membrii clanului alawit se uitau chiorâş unul la altul. Fiecare îşi vedea de treabă în colţul lui.

Hotărî să fie vigilent.

*

Recunoscându-i vocea, femeia scoase un ţipăt.

— Ah, sunt atât de bucuroasă că m-ai sunat!

— Mă simt flatat, răspunse Malko amuzat.

— Trebuie să vorbim.

— Perfect, zise Malko, eu voiam să te invit la cină. Unde putem merge?

— În Jounieh, la Samy, spuse femeia, acolo nu mă cunoaşte nimeni.

Farah Nassar sosi după o jumătate de oră, plutind într-un nor de parfum, şi îşi scoase imediat mantoul de piele Dolce&Gabbana, dând la iveală un pulover jumătate din lână, jumătate din piele neagră, atât de strâns pe corp, încât te întrebai cum de reuşise să-l îmbrace... Se apropie şi oftă.

— *Ayete,* sunt aşa de fericită că te văd.

În pofida atitudinii ei provocatoare, privirea îi era speriată şi un fel de rictus îi urâţea partea de jos a feţei. Malko încercă un ton lejer.

— Eşti îndrăgostită?

Farah Nassar râse fără pic de veselie.

— Nici măcar n-am chef să fac amor, exclamă ea. Ticălosul ăla de agent sirian a venit azi la magazin. Mi-a spus că dacă nu-i dau informaţii, mâine se duce la soţul meu.

Malko realiză că nu glumea, aşa că era momentul să-şi inoculeze veninul.

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva, spuse el, dar pentru mine e foarte dificil. Dacă s-ar afla ce ţi-am spus, ar fi foarte grav pentru mine.

Privirea femeii se tulbură şi mai mult.

— *Ayete,* te rog! Nu mai mănânc, nu mai dorm, am slăbit patru kilograme. Tu nu-l cunoşti pe soţul meu.

— Hai să mâncăm, sugeră Malko. Asta o să te mai destindă.

*

De la ieşirea din Beirut, avansau la pas pe bulevardul Charles Helou. Toată lumea pleca din oraş la aceeaşi oră; Farah Nassar părea ceva mai destinsă. Îşi puse mâna pe coapsa lui Malko şi, după trei kilometri, începu să-l maseze uşor. Vizita agentului sirian nu-i anulase complet pofta de sex... Simţind cum mădularul lui Malko se măreşte sub degetele sale, întrebă:

— Mă doreşti?

— Mereu! o asigură el.

Nu era absolut sigur de originea acestui impuls al libanezei, care venise mai curând să încerce să-i smulgă câteva informaţii.

La intersecţia cu Jounieh, o luară pe drumul paralel cu autostrada, de-a lungul mării. După ce depăşiră Kaslik, Farah Nassar spuse deodată:

— Ia-o la stânga.

Malko se supuse, ajungând după treizeci de metri într-o fundătură din faţa stâncilor.

— Nu e bine, drumul se înfundă.

— Ba nu, zise libaneza.

Desfăcuse cu delicateţe fermoarul lui Malko, eliberându-i sexul. Se hotărâse să profite de ocazie.

Se aplecă asupra penisului pe care-l apucase bine

cu mâna.

Începu o felaţie rapidă şi eficientă. Malko avea impresia că întinereşte. Farah Nassar părea ca o elevă de liceu însetată de sex.

După ce-i smulse un lung strigăt de plăcere, femeia se ridică şi-şi întredeschise buzele groase într-un surâs pofticios.

— Acum mi-e foame, *Ayete!*

De data asta, îl ghidă corect pe drumul care ducea la restaurantul aflat la vreo trei kilometri distanţă, în Monmeltain, chiar pe malul mării. Era pe jumătate gol şi se aşezară la o masă de lângă apă, de unde se vedea prin geamuri mica plajă pe care se spărgeau valurile.

Farah Nassar se duse să aleagă peştele aşezat la intrare pe un pat de gheaţă, iar chelnerul aduse între timp inevitabilele aperitive şi aracul.

După ce le terminară, Farah Nassar se aplecă peste masă şi spuse cu o voce rugătoare:

— Spune-mi ceva ce pot să-i repet ticălosului ăla de agent.

Malko se prefăcu că ezită, apoi spuse:

— Suntem pe cale să vorbim cu Assef Chawkat, dar nu pot să-ţi spun mai multe. Nu e împotriva lui Bashar, din contră.

— Americanii nu sunt prietenii sirienilor, remarcă Farah Nassar.

— Assef Chawkat a fost întotdeauna în termeni buni cu ei, replică Malko. Acum câţiva ani, pe când era încă şeful Mukhabarat-ului, lui i-a cerut însărcinatul cu afaceri american o viză pentru mine. Pe care am obţinut-o în două zile. E adevărat, nu veneam să lucrez împotriva intereselor siriene, însă

Chawkat era dornic să ne facă pe voie... Hai să nu mai vorbim despre asta, mai bine destinde-te.

Li se aduse dorada.

Farah Nassar nu insistă: avea ce povesti Mukhabarat-ului ambasadei.

Mâncară repede şi ea fu cea care dădu semnalul de plecare. O preocupa o singură idee: să ajungă acasă.

Lui Malko nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să spere că sirienii vor muşca momeala.

După ce o conduse la maşina ei, Malko urcă în cameră satisfăcut.

Mâncase un peşte excelent, libidoul său torcea ca o pisică graţie talentelor erotice ale lui Farah Nassar şi, peste toate, mai marcase un punct în contul americanilor. Cu cât sirienii se concentrau mai mult asupra lui Assef Chawkat, cu atât vor căuta mai puţin în altă parte.

Iar Mohamed Makhlouf avea să sosească peste trei zile. De-acum, totul depindea de abilitatea lui Murad Trabulsi.

O singură umbră plana deasupra acestui tablou de ansamblu: generalul libanez supravieţuise mulţi ani făcând slalom printre cele mai feroce clanuri din regiune. O singură dată trădase Agenţia pentru a-şi păstra prietenii, iar Malko fusese cât pe-aci să-l lichideze. Murad Trabulsi ştia bine că-şi risca viaţa cu sirienii. Dacă Mukhabarat-ul intra la bănuieli, era un om mort. Prin urmare, interesul lui era ca manevra iniţiată de CIA să reuşească.

Sau mai avea la îndemână şi soluţia trădării.

Cum spun anumiţi arabi: „Mai bine un câine viu decât un leu mort.”

*

Pe Malko îl trezi semnalul de primire a unui SMS. Se repezi la mobil şi-l deschise.

„Întâlnire la mine la ora cinci. Robert”

Aparent, „pensionarul” găsise mijlocul de a-i smulge colţii animalului de pradă cu numele de Mavros Nilatis.

Capitolul XVII

Mahmud Chamar, responsabilul Mukhabarat-ului sirian din Beirut, ridică privirea după ce luase notiţe în timpul povestirii lui Farah Nassar. Patroana magazinului de bijuterii se năpustise în ambasada siriană din Baabda încă de la primele ore ale dimineţii.

Relatase confidenţele făcute de Malko în seara din ajun. Pentru ca lucrurile să pară cât mai credibile, îi explicase sirianului că Malko exagerase cu băutura şi că-l luase valul.

— Ai făcut o treabă bună! exclamă acesta. Asta te ajută să eviţi o mulţime de probleme.

Lui i se părea perfect credibil: era de notorietate publică faptul că Bashar al-Assad şi cumnatul lui, Assef Chawkat, nu se iubeau deloc. Deci, ideea ca acesta din urmă să viseze la asasinarea preşedintelui nu părea deloc anormală, în Siria, era cea mai bună modalitate de a rezolva duşmăniile.

Destins, se uită la Farah Nassar cu o altfel de privire. O găsi extrem de excitantă şi de vulnerabilă. Se ridică şi se postă în faţa ei.

— De ce nu-ţi scoţi mantoul? întrebă el gentil. Aici e cald.

Tonul lui fu atât de insistent, încât Farah se supuse.

Privirea sirianului parcurse cu aviditate rotunjimile femeii şi suspină.

— Ce noroc are câinele ăsta de american. Eşti o femeie foarte frumoasă.

Se apropiase de ea aproape s-o atingă, privind-o în ochi.

Paralizată, Farah Nassar nu îndrăzni să se mişte. De-abia tresări atunci când sirianul îi puse mâna pe sânul drept şi începu să-l frământe.

Respirând scurt, întârzie îndelung asupra pieptului. Cum mâna lui începuse să coboare mai jos, femeia protestă cu o voce spartă:

— Nu, sunt la ciclu…

Sirianul zâmbi.

— Păcat! M-ai pus pe jar. Nu pot rămâne aşa…

Pentru că femeia nu se mişcă, o luă de mână şi o împinse spre o veche canapea roz. Se lăsă să cadă pe ea, deschizându-şi imediat prohabul şi scoţând la iveală un sex subţire şi curbat.

Farah Nassar rămăsese în picioare. Mahmud Chamar spuse printre dinţi:

— Ce mai aştepţi, căţea!

Cum femeia tot nu se clinti, o trase de mână şi o forţă să îngenuncheze pe mocheta uzată şi murdară.

Se înfruntară din priviri, apoi, supusă, femeia lăsă capul în jos şi făcu ceea ce se aştepta de la ea.

Mahmud Chamar închise ochii de încântare. Totuşi, avea o meserie bună…

Îşi spuse că la următoarea întâlnire va profita în

totalitate de Farah Nassar. Oricum, n-avea cui să se plângă.

Imediat după ce va termina cu ea, se va duce el însuşi la Damasc. O informaţie atât de importantă trebuia transmisă personal şefului, generalul Ali Mamluk. Asta îi va permite să-şi pună în valoare calităţile.

*

Robert Correll părea extrem de în formă atunci când îl întâmpină pe Malko. Ca de obicei, se aşezară pe imensa canapea din faţa şemineului din încăperea mare şi pătrată.

— M-am informat, anunţă el, şi cred că am găsit modalitatea de a-i trimite lui Mavros Nilatis un mesaj pe care-l va înţelege. Apoi, intri tu în joc.

— Ce fel de mesaj? întrebă Malko.

Zâmbetul lui Robert Correll amintea de o pisică satisfăcută care se linge pe bot.

— Mavros Nilatis este un om cu tabieturi. În fiecare seară, pe la şase, bea un aperitiv la Byblos, nu departe de proprietatea lui, la Pepe Abed, un local cunoscut. Rămâne acolo cam o oră, fie singur, trăgând pe nas haşiş, fie cu prietenii. De la biroul din Beirut pleacă cu maşina. Nu cu orice maşină. Mavros Nilatis este foarte prudent şi ştie că are câţiva duşmani. Şi-a comandat un model special pe un şasiu de Bentley, blindat în întregime, inclusiv dedesubtul caroseriei, cu geamuri reduse la dimensiunile unor hublouri şi cântărind probabil vreo trei tone... Adoră maşina asta care nu are plăcuţe de înmatriculare, ci numai iniţialele sale, în spate şi

în faţă. Scaunele sunt roşii. Toată lumea din Beirut o ştie. Când se deplasează, este escortat de un Hummer la fel de blindat, cu şase oameni înăuntru, înarmaţi până-n dinţi. Bineînţeles că totul este ilegal, dar suntem în Liban... De aici mi-a venit ideea. Ne ducem în Byblos pe la şase. Îşi parchează întotdeauna maşina de-a lungul portului, într-un loc mai ferit, iar gărzile de corp rămân alături de el şi în localul lui Pepe Abed. Va fi suficient să trecem încet prin faţă şi să oprim câteva secunde, ca şi cum am admira-o. Am pregătit un mic dispozitiv cu o încărcătură de C4[27] de 500 de grame şi un detonator cu întârziere de trei minute. Îl strecurăm sub caroseria de care se va lipi graţie magnetului. Când va avea loc explozia, noi vom fi deja departe. Având în vedere greutatea maşinii şi blindajul, distrugerile vor fi minime, însă Mavros Nilatis o să fie furios că s-a atins cineva de jucăria lui. În felul acesta, atunci când te vei duce să-l vizitezi la biroul lui din imobilul Starco, te va asculta cu atenţie.

— O să mă omoare, obiectă Malko.

Robert Correll îi zâmbi încurajator.

— Nu, mai întâi va dori să ştie *cine* l-a tratat cu atâta lipsă de respect. Iar când va şti asta, n-o să mai aibă chef să te omoare. E un tip coleric, însă pragmatic.

Păru încântat de gluma lui. După ce se uită la ceas, spuse:

— Bine, acum trebuie să plecăm. Se circulă prost la ora asta.

Ieşiră din casă, iar Robert Correll se îndreptă spre o Toyota veche, cu vopseaua scorojită, parcată

27 Explozibil militar.

lângă un Chrysler negru.

— Lasă-ţi maşina aici, îi spuse el lui Malko. Te aduc înapoi.

Malko se uită la plăcuţele Toyotei. Erau libaneze. Robert Correll îi urmări privirea şi zâmbi.

— Numărul ăsta nu duce nicăieri. Toyota mi-a fost oferită de Forţele Libaneze acum mult timp. Proprietarul ei a murit. Apropo, cunoşti Byblosul?

— Am trecut pe-acolo, răspunse Malko.

— Atunci, o să conduci tu. În felul acesta, o să câştigăm timp la faţa locului.

*

Ieşiră de pe autostrada spre Tripoli şi intrară pe un drum paralel, care se întindea de-a lungul coastei. Malko încetini atunci când trecură pe deasupra minusculului port din Byblos, ocupat de câteva veliere şi bărci de pescuit.

— Mergi mai departe, spuse Robert Correll, şi coboară spre stânga.

Malko îl ascultă şi ajunseră în faţa intrării în port. Un drum îl ocolea, trecând pe lângă restaurante precum cel al lui Pepe Abed, apoi urca şi se bifurca. O şosea urca spre oraşul vechi, cu magazinele sale, iar cealaltă urmărea conturul portului, ajungând apoi la ieşire.

Chiar înainte de a atinge nivelul terasei de la Pepe Abed, Malko zări un Hummer negru parcat dedesubt.

— E bine, e acolo! zise Robert Correll. Mergi mai departe şi ia-o pe ramificaţia care ocoleşte portul.

Trecură prin faţa localului, apoi pe lângă o terasă

unde stăteau la mese câţiva soldaţi ai armatei libaneze. Drumul cotea uşor. Malko zări pe partea stângă o mică parcare cu câteva maşini.

Prima semăna cu „batmobilul” din filmele cu Batman. Era un fel de tanc cu roţi carenate până aproape de sol, foarte jos, de un negru mat. Partea superioară a geamurilor era întărită cu metal, astfel încât deschizăturile păreau înguste. În spate nu exista nicio plăcuţă, ci un fel de blazon pe care erau încrustate literele M şi N.

— Opreşte! exclamă Robert Correll.

Ieşi din Toyota şi merse înapoi fără să se grăbească. Malko văzu în oglinda retrovizoare cum se apropie de „batmobil”, îi dă ocol, apoi se întoarce. Urcându-se în Toyota, Robert Correll spuse simplu:

— Gata, putem pleca.

Explozia se auzi atunci când ocoleau portul pentru a ajunge la şoseaua principală. O deflagraţie scurtă şi puternică, înăbuşită de casele de deasupra portului.

— De-acum, zise Robert Correll, poţi avea un dialog cu Mavros Nilatis. O să te asculte.

*

Mavros Nilatis, cu fesul brodat bine tras pe frunte, barba neagră în formă de evantai, înfăşurat cu un fel de *djellaba* ţesută cu fir de aur, îşi savura narghileaua privind apusul soarelui de pe terasa de la Pepe Abed. Şase gărzi de corp stăteau la mesele învecinate, supraveghind respectuos odihna şefului.

Deflagraţia îl făcu să tresară.

Mavros Nilatis îşi smulse muştiucul dintre buzele groase şi urlă:

— Ce s-a-ntâmplat?

Paznicii săi se ridicară în bloc. Şeful lor, Murad, arătă spre port.

— De-acolo vine!

Din cauza curbei nu se putea distinge nimic, însă rotocoalele de fum negru se înălţau spre cerul albastru.

— Duceţi-vă să vedeţi! ordonă Mavros Nilatis. Nu toţi.

Murad mai luă un om cu el şi plecă în fugă. Mavros Nilatis începu să tragă din nou din narghilea. Întâmplarea nu putea avea legătură cu el.

După cinci minute, văzu cum cei doi oameni se întorceau alergând. Când ajunseră la treptele care duceau la terasă, înţelese după feţele lor descompuse că se întâmplase ceva.

Murad înghiţi în sec şi exclamă cu o voce nesigură:

— *Sidi,* e maşina dumneavoastră!

Mavros Nilatis tresări.

— Maşina mea? Ce-i cu maşina mea?

— Cineva a pus o bombă dedesubt. E în flăcări!

De data aceasta, Mavros Nilatis sări în picioare, cu trăsăturile schimonosite de furie, şi urlă ca o pisică rămasă fără pui.

Porni în goană pe scările care duceau în port, încadrat de cei şase oameni care-şi scoseseră la vedere armamentul în cazul în care răufăcătorul s-ar mai fi aflat prin împrejurimi.

Mavros Nilatis se opri brusc imediat după curbă. De altfel, nici nu putea merge mai departe:

rotocoalele de fum negru făceau imposibilă apropierea de vehiculul incendiat. Frumoasa vopsea mată ardea cu repeziciune. Cele două pneuri din spate, rezistente la gloanţe, erau dezumflate.

Explozia ridicase în aer cele trei tone, smulgând planşeul blindat şi uşa portbagajului. Câţiva soldaţi se apropiară în fugă. Mavros Nilatis se răsti la ei:

— L-aţi văzut pe câinele care a făcut asta?

Îi venea să plângă. Nu regreta cele 400.000 de dolari, cât îl costase maşina, ci îl înfuria peste măsură afrontul suferit. Cel care comisese fapta asta ofensatoare dorise să-l umilească!

Îi venea prea greu să se uite la maşina care ardea. Se întoarse pe călcâie şi-i strigă lui Murad:

— Ne întoarcem. Lasă aici doi oameni.

Trebuia să-şi rumege gândurile de răzbunare şi, mai ales, să înţeleagă. Cunoştea destul de bine Liban-ul ca să-şi dea seama că era vorba de un mesaj... Evident că se gândi la Ramdane Halab şi la exterminarea lui imediată, cu familie cu tot, dar îşi spuse că sirianul n-ar fi îndrăznit niciodată să comită un asemenea sacrilegiu.

Totul venea din altă parte.

*

Malko urcă cele câteva trepte de marmură de la intrarea în imobilul Starco, aflat nu departe de Four Seasons. În ajun, după expediţia în Byblos, îl invitase pe Robert Correll la cină la Samy, în Jounieh, apoi se dusese la culcare. Acum trebuia să beneficieze de rezultatele expediţiei.

În dreapta, o uşă din lemn de acaju întredeschisă

dădea într-un hol mare şi lung, decorat cu diverse statuete. Peste tot se vedeau blazoane încrustate cu literele M şi N. Cultul personalităţii era în floare...

O recepţioneră încântătoare, cu buzele tratate cu botox şi un piept plin de silicon, îşi dezveli dantura splendidă într-un surâs de bun venit.

— Am venit la Mavros Nilatis, o anunţă el.

Zâmbetul dispăru.

— Domnul Nilatis n-a sosit încă, zise libaneza. Vă aşteaptă?

— Nu, dar cred că va fi bucuros să mă vadă. E în legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri seară cu maşina lui.

Trăsăturile femeii se descompuseră. Toţi angajaţii lui Mavros Nilatis erau la curent cu crima de lezmajestate comisă în ajun împotriva omului de afaceri.

— Aşteptaţi o secundă, bolborosi ea.

Puse mâna pe telefon şi rosti câteva cuvinte în arabă. După două minute, una dintre uşile de pe hol se deschise ca şi cum ar fi fost pulverizată de o explozie. Apărură două matahale cu capul ras, care cântăreau împreună cel puţin două sute de kilograme. Se năpustiră asupra lui Malko şi dezlănţuiră un concert de vociferări în arabă.

Unul dintre ei, îmbrăcat cu o geacă de piele, se aplecă şi scoase un revolver din tocul de la gleznă, apoi îl lipi de gâtul lui Malko, insultându-l mai departe în limba lui. Cel de-al doilea îl ridică de la sol şi-l târî spre lift. Politicoasă, recepţionera îi ţinu uşa deschisă.

După ce intrară în cabină, cei doi se puseră să-l lovească pe austriac cu pumnii, cu picioarele, cu

patul pistolului, continuând să-l înjure.

Din fericire, nu urcară decât un etaj. Oricum, la ieşirea din lift, Malko avea arcada spartă şi-l durea tot corpul. Cele două brute îl târâră într-un birou somptuos, împodobit cu mai multe statui, ale cărui geamuri dădeau spre hotelul Hyatt, aflat în construcţie, apoi îl aruncară pe mochetă. Bărbatul cu geaca de piele îi puse talpa pe gât, împiedicându-l să se mişte, şi-l ameninţă cu arma. Ameţit, Malko nu reacţionă.

Auzi zgomot de voci, iar piciorul se retrase de pe gâtul lui. Ridică privirea şi zări în cadrul uşii un colos care măsura probabil vrei doi metri înălţime şi cântărea cam o sută cincizeci de kilograme.

Îl forţară să se ridice, apoi nou-venitul îl interpelă în arabă:

— *I don't speak arabic*[28], răspunse Malko.

Individul continuă într-o engleză bolovănoasă.

— Tu eşti câinele care a distrus maşina şefului în Jbail? Probabil că eşti nebun dacă ai venit aici. L-am anunţat şi o să apară. Pe urmă te conduc la joagăr, undeva, la munte. Acolo există un mare fierăstrău circular pentru indivizi de teapa ta. Să-mi spui cu ce vrei să începem, cu capul sau cu boaşele...

Vorbea calm, însă răutatea care emana din corpul lui masiv îţi îngheţa sângele în vine. Îl ameninţă pe Malko că-l taie în două.

În lungime.

Cunoscând ororile la care se dedaseră libanezii timp de cincisprezece ani cât durase războiul civil, nu mai părea atât de incredibil. Ferocitatea era a doua lor natură.

28 Nu vorbesc araba.

O femeie se strecură în încăpere şi-i adresă colosului câteva cuvinte în arabă. Acesta se răsti la Malko:

— A ajuns şeful.

După treizeci de secunde, o siluetă masivă apăru în cadrul uşii.

Era un bărbat corpolent, cu capul acoperit de o tichie maro, cu părul legat în coadă de cal, barba neagră şi zbârlită, cămaşă verde pe sub o *djellaba* brodată şi o brăţară de argint la mâna stângă.

Îl măsură pe Malko din cap până-n picioare, apoi rosti într-o engleză excelentă:

— Tu mi-ai aruncat în aer maşina ieri seară?

— Nu chiar, recunoscu Malko, dar am venit aici cu un motiv.

Uriaşul păru descumpănit de cinismul lui.

— Te-a plătit câinele ăla de Ramdane?

— Nu m-a plătit nimeni, îl asigură Malko, iar aici am venit de bună voie, ca să vorbim.

— Despre ce? se sufocă Mavros Nilatis.

— Aş prefera să rămânem singuri, zise Malko tamponându-şi arcada.

Mavros Nilatis ezită câteva secunde, apoi le ordonă ceva oamenilor săi care se îndreptară spre uşă.

— Te ascult! Cine eşti?

— N-are importanţă, răspunse Malko. Am vrut să ne vedem ca să-ţi spun să-l laşi în pace pe Ramdane Halab. Explozibilul de sub maşina dumitale a fost un simplu avertisment. Ca să te conving să mă asculţi.

Ochii lui Mavros Nilatis sclipiră.

— Vrei să-l las în pace pe câinele ăla de Ramdane Halab, care m-a furat? O să-i smulg ochii din cap, o

să-i violez nevasta şi o să-i spintec copiii.

Emana furie prin toţi porii. În Liban nu se glumeşte atunci când e vorba de bani.

Malko clătină din cap.

— Domnule Nilatis, n-ai niciun motiv să faci asta. Nu am vreo simpatie specială pentru Ramdane Halab, dar dacă-ţi pui ameninţările în aplicare, vei avea de suferit. Ştii foarte bine cum procedează sirienii cu duşmanii lor…

Mavros Nilatis îşi încruntă sprâncenele.

— Sirienii? De ce sirienii?

Malko îl privi drept în faţă.

— Pentru că dacă află că ai finanţat complotul împotriva lui Ghazi Canaan, te lichidează ca pe Rafie Hariri. Şi nu sunt sigur că eşti la fel de bine protejat ca el…

Lui Mavros Nilatis îi ieşiră ochii din cap. Faţa îi devenise pământie. Spuse cu o voce şuierătoare:

— Cine ţi-a spus asta? E o minciună.

Îi era frică, şi se vedea… Malko răsuci cuţitul în rană.

— Nimeni, domnule Nilatis, continuă el. Am în posesie viramentele bancare pe care le-ai făcut în contul lui Ghazi Canaan la Banca Fransa prin intermediu societăţii de transport maritim LIT. Sirienii ştiu foarte bine că îţi aparţine. Sigur, ai o miliţie particulară, dar în cazul lor nu e suficient. Dacă află secretul, te extermină cu familie cu tot.

Mavros Nilatis respira cu greutate. Rămase tăcut câteva secunde interminabile, apoi spuse:

— Cât vrei?

— Nimic, răspunse Malko. Vreau să uiţi pur şi simplu de existenţa lui Ramdane Halab, iar sirienii

nu vor afla niciodată nimic. Dacă te îndoieşti de cuvântul meu, îţi trimit copii după acele viramente. Cred că ţi-e clar că dacă te hotărăşti să mă execuţi aici şi acum, aceste documente vor ajunge în mâinile Mukhabarat-ului din ambasada Siriei la Beirut.

Mavros Nilatis sufla ca un hipopotam care iese din apă.

— Cine eşti?

— Numele meu n-are importanţă, replică Malko. Să spunem că reprezint interesele unei foarte puternice organizaţii americane care nu doreşte să i se întâmple ceva rău lui Ramdane Halab. Din motive pe care nu sunt autorizat să ţi le dezvălui. Cred că pierderea banilor nu-ţi va schimba stilul de viaţă.

Libanezul îi aruncă o privire întunecată.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă te-aş tăia în două?

Malko nu se clinti, mulţumindu-se să precizeze:

— Ţi-am spus: sirienii vor puşi la curent în legătură cu ajutorul pe care i l-ai acordat lui Ghazi Canaan. Îţi poţi imagina reacţia lor. În plus, îţi vei face nişte duşmani foarte puternici care nu se joacă cu vorbele, aşa cum ai putut vedea ieri seară. Alegerea îţi aparţine.

Prăvălit în fotoliu, Mavros Nilatis închise ochii. Rămase aşa multă vreme, ca şi cum s-ar fi aflat într-o stare de catalepsie, apoi îi redeschise.

— Cine-mi garantează că-ţi ţii promisiunea? întrebă el.

— Nu avem nimic cu dumneata, sublinie Malko. Nu dorim decât să-l scutim de probleme pe Ramdane Halab.

O nouă tăcere. Cu ochii întredeschişi, libanezul

încerca să-l evalueze pe Malko. În cele din urmă, spuse cu o voce care-i trăda încordarea:

— De acord, uit de datoria acestui câine de Ramdane Halab!

— E un gest nobil, spuse Malko, iar asta-ţi va permite să trăieşti liniştit. Cred că nu mai avem nimic să ne spunem.

— Aşteaptă! exclamă libanezul.

Se duse la birou şi puse mâna pe telefon. După trei minute, clona siliconată a recepţionerei intră în birou cu o trusă medicală în mână.

Cu gesturi delicate de infirmieră, se ocupă de arcada lui Malko.

Cinci minute mai târziu, rana pansată dispăruse sub un plasture. În timpul tratamentului, libanezul ieşise din birou fără să spună un cuvânt.

— Domnul Nilatis a pus o maşină la dispoziţia dumneavoastră, îl anunţă infirmiera. Vă aşteaptă în faţa clădirii.

La libanezi se omorau oameni, dar ştiau şi să trăiască.

— Mulţumesc, refuză Malko, am venit cu maşina mea.

Robert Correll avusese dreptate. Libanezii se supuneau unor reguli necunoscute celorlalţi muritori.

Se simţea uşurat pentru că împiedicase o catastrofa, însă până la câştigarea partidei mai era cale lungă. Totul depindea de sosirea lui Mohamed Makhlouf la Beirut.

Capitolul XVIII

— Am peticit cauciucurile, exclamă Mitt Rawley, dar n-am avansat deloc…

Malko tocmai îi relatase modul în care, împreună cu Robert Correll, dezamorsase „bomba” Mavros Nilatis.

Fără să compromită CIA.

— Dacă n-o făceam, acum n-ar mai fi existat niciun proiect, remarcă Malko. Trebuie să aşteptăm sosirea lui Mohamed Makhlouf la Beirut. Admiţând că Murad Trabulsi reuşeşte să aranjeze o întâlnire cu el, ce-i spunem? Avem de-a face cu unul dintre membrii clanului alawit.

— I-am virat 300.000 de dolari notarului lui Murad Trabulsi, răspunse şeful staţiei CIA. Sper că nu ne abureşte doar ca să-şi rezolve problemele imobiliare. Apoi am vorbit la Langley. Dacă reuşim să discutăm cu el, trebuie să-i explicăm că dorim să ferim regimul alawit de o prăbuşire care ar trece Siria prin sânge şi foc. Că SUA sunt pregătite să recunoască un nou guvern sirian, chiar şi alawit, cu condiţia ca Bashar al-Assad să nu mai facă parte din el. Că se ridică starea de urgenţă şi că vor fi puse în aplicare câteva reforme.

Malko clătină din cap.

— Ştii bine că în acest domeniu nu putem merge prea departe, altfel alawiţii nu cooperează, însăşi plecarea lui Bashar va fi un traumatism pentru clanul alawit. Mama sa, fratele lui, Maher, sunt şi mai îndârjiţi ca el. Mai este şi sora lui măritată cu Assef Chawkat. Şi toţi ceilalţi. La prima fisură, totul se duce de râpă… Trebuie acţionat cu maximă prudenţă.

— Ai dreptate, fu de acord Mitt Rawley. Nu se

poate merge decât până la plecarea lui Bashar în reduta alawită din Lattaquie, „ca să reflecteze”. Asta ar trebui să calmeze spiritele.

— Aliaţii saudiţi se vor face foc şi pară, remarcă Malko.

Americanul schiţă un zâmbet.

— Suntem mai puţin apropiaţi de ei decât de israelieni. Şi ăştia vor începe să vocifereze. Dar de bucurie.

— OK! acceptă Malko. Asta e o altă problemă. Mai vorbeşte-mi despre Mohamed Makhlouf.

— E un tip inteligent, nu foarte marcat politic, fără legătură cu vreun masacru. Nu a ocupat niciodată o funcţie importantă care să-l discrediteze, chiar dacă supervizează Securitatea de Stat. Ar putea fi un preşedinte convenabil.

— Şi Maher? întrebă Malko, care ţintea sus.

— E un tip feroce, foarte apropiat de fratele lui, şi probabil că vom avea probleme cu el. Nu poate fi eliminat, alawiţii ar intra în panică...

Pe scurt, drumul Damascului era extrem de îngust, ca să nu spunem mai mult.

Malko se gândea că mai rămăseseră multe lucruri nespuse. Dacă Bashar al-Assad se retrăgea în reduta alawită, n-avea să se mai mişte de acolo, dar oare Mohamed Makhlouf era în stare să le facă faţă celorlalte clanuri?

Dacă situaţia se deteriora, se instaura haosul şi probabil că toată lumea va încerca să-şi salveze pielea.

— Cine le va „vinde” asta Fraţilor Musulmani? întrebă Malko.

— Amicii noştri saudiţi. Va trebui să fi se forţeze

mâna, sperând că sincronizarea va fi bună. Nimic nu poate funcţiona decât dacă Brigada a Patra reuşeşte să înăbuşe grosul rebeliunii. Trebuie folosită orice oportunitate.

Malko remarcă:

— Sunt prea mulţi de „dacă”. Peste trei zile vom înţelege mai bine. Dacă Mohamed Makhlouf refuză contactul, toate astea nu sunt decât nişte fantasme.

*

Cei şase bărbaţi se întâlniră într-un birou discret din palatul prezidenţial. Lipsea Bashar Mitt Rawley clătină din cap.

Al-Assad, membru de drept în Comitetul Militar Baasist. Aceasta era instanţa informală care administra toate problemele de securitate şi hotăra ce măsuri trebuiau luate. Tot ea votase eliminarea lui Ghazi Canaan. Sigur, acesta din urmă nu apucase să treacă la acţiune, dar începuse să gândească.

În această ţară era interzis să gândeşti în afara limitelor stabilite.

Gândurile personale erau considerate deja deviaţionism curat...

Ali Mamluk, şeful Securităţii de Stat, deschise dezbaterile:

— Avem două surse diferite care au identificat anumite contacte între Assef Chawkat şi americani. Oamenii mei care supraveghează domiciliul americanului l-au văzut ducându-se acasă la el.

— Este ascultat? întrebă imediat Maher al-Assad.

Ali Mamluk clătină din cap.

— Din păcate, nu. Reşedinţa lui este „deratizată”

în flecare săptămână. Aşa că nu se ştie ce au vorbit... însă Assef n-a discutat cu nimeni despre întâlnirea asta. Apoi, o sursă apropiată de staţia CIA din Beirut a menţionat numele lui, afirmând că este o persoană pe care americanii ar dori s-o „scoată în faţă" pentru a-l înlocui pe preşedinte.

Chipul lui Maher al-Assad deveni impenetrabil. Îl iubea pe fratele lui şi-l detesta pe Assef Chawkat... Dacă n-ar fi fost căsătorit cu sora lui Bashar, i-ar fi trimis deja câţiva asasini care să-l împingă la sinucidere. Numai că făcea parte din familie...

Fratele lui Bashar al-Assad rosti cu o voce glacială:

— Ar trebui cel puţin îndepărtat...

Asta însemna „definitiv"...

Ali Mamluk înţelese perfect.

— Cred că deocamdată, spuse el, trebuie supravegheat îndeaproape, iar sursa din Beirut ar face bine să ne furnizeze mai multe amănunte. O să trimit o echipă să-l supravegheze.

— Atenţie, sublinie Maher al-Assad, a fost şeful Mukhabarat-ului. Dispune încă de multe surse. Nu trebuie să bănuiască nimic.

Toţi se gândeau la acelaşi lucru: Assef Chawkat ar fi putut cu greu declanşa o operaţiune militară, garda prezidenţială fiind bine sudată, însă se număra printre puţinii care aveau acces direct la preşedinte. Bineînţeles că nimeni nu-l percheziţiona când intra în biroul şefului...

Nimic nu-l împiedica să-i tragă două gloanţe în cap lui Bashar al-Assad şi să se proclame apoi noul preşedinte. Existau reţele care-l sprijineau şi toată lumea îi cunoştea ferocitatea.

Ali Mamluk se uită la ceas. Aştepta întoarcerea

unei unităţi plecate să facă curăţenie în oraşul Zabadani, căzut provizoriu în mâinile insurgenţilor. Vor fi prizonieri de interogat şi voia să fie acolo.

— O să mă ocup din nou de Beirut, promise el.

Şedinţa informală se sfârşi, iar cei şase bărbaţi se despărţiră. Comitetul Militar Baasist nu avea şedinţe la date fixe, nici sediu, şi nici program propriu.

Era pur şi simplu o structură informală, în cadrul căreia se coopera, calitatea esenţială a membrilor fiind fidelitatea faţă de preşedinte.

*

Maşinile stăteau la coadă pentru a intra în parcarea „Rolls Royce” din faţa imobilului în care se afla „Music-Hall”.

O mulţime de valeţi duceau automobilele în subsoluri, în timp ce ocupanţii acestora parcurgeau covorul roşu de treizeci de metri lungime, încadrat de cordoane de catifea, care ducea la intrarea în sală. La garderobă era îmbulzeală, cele mai multe femei fiind încotoşmănate cu blănuri scumpe, în ciuda temperaturii relativ blânde de afară.

Trebuiau amortizate într-un fel…

Multe numere de maşini erau siriene. Limuzinele descărcau cupluri gătite, femeile erau împodobite ca nişte porni de Crăciun, iar bărbaţii purtau costume sobre şi aveau un aer serios.

Era una dintre primele sindrofii din acea primăvară, cât pe-aci să fie anulată din ordinul Mukhabarat-ului sirian. Având în vedere evenimentele din Siria, era o bătaie de cap în plus. În cele din urmă, ordinul a venit direct din partea

preşedintelui: trebuiau să se poarte ca şi cum situaţia ar fi fost normală.

Amestecat prin mulţimea care aştepta în faţa garderobei, Malko îi observa pe cei care soseau, înaintând pe covorul roşu.

Nu-l cunoştea pe Mohamed Makhlouf, aşa că-i era imposibil să-l repereze. Murad Trabulsi se afla cu siguranţă prin zonă, dar încă nu-l văzuse.

Deodată, zări un mic convoi format din trei BMW-uri cenuşii care intra în parcare, oprind în faţa covorului roşu. Reflexiile din geamuri indicau prezenţa blindajului. Nu aveau numere de înmatriculare.

Mai mulţi bărbaţi ieşiră din prima şi ultima maşină. Unul dintre ei deschise portiera din spate a BMW-ului din mijloc şi un bărbat înalt, cu o mustaţă groasă şi părul pieptănat pe spate, coborî.

Singur.

Se îndreptă imediat spre intrarea în „Music-Hall”.

Gărzile de corp îl ajunseră din urmă, îl încadrară degrabă şi dădură la o parte fără menajamente invitaţii care mergeau pe covorul roşu.

Erau opt indivizi care formau un zid uman, cu feţe severe şi corpuri de atleţi.

În plus, nimeni nu putea să vadă vesta antiglonţ de sub costumul sirianului, care-i îngroşa un pic silueta.

Malko fii imediat convins că îl avea în faţa lui pe omul pe care voia să-l întâlnească, cel pe care americanii sperau să-l convingă să-l înlocuiască pe Bashar al-Assad la preşedinţia Siriei. Informaţia lui Ahmed al-Khini fusese corectă. Mai trebuia doar ca Mohamed Makhlouf să accepte întâlnirea şi, pe

urmă, să participe la manevra lor.

Sirianul ajunse la intrarea în „Music-Hall”. Malko se uită în jur. Oare unde era generalul Murad Trabulsi?

Singurul capabil să-l contacteze.

Capitolul XIX

Malko porni pe urmele lui Mohamed Makhlouf şi ale gărzilor lui de corp. Sala era deja aproape plină. Pe latura din fund se afla un bar cu mii de sticle şi clienţi înghesuiţi pe taburete.

Parterul cobora până la o scenă de teatru deasupra căreia fusese atârnată o ghirlandă de trandafiri auriţi din stuc. Şirurile de mese nu lăsau niciun pic deloc pentru un eventual ring de dans. Oamenii stăteau înghesuiţi ca sardelele, iar dacă voiau să danseze trebuiau s-o facă pe loc, în faţa mesei.

Mohamed Makhlouf coborî prin stânga şi ajunse la o masă mare şi pătrată lipită de scenă, rezervată mirilor şi familiei. Malko văzu cum invitaţii se ridică în bloc la sosirea lui. Sirianul îşi îmbrăţişă fiul. Respectuoasă, mireasa stătea deoparte, aşa cum se cuvenea.

Oamenii continuau să vină, sala adăpostind vreo cinci sute de persoane. Un fond muzical oriental îi făcea pe invitaţi să se legene pe scaune. La doi paşi de Malko, un cuplu se sărata cu lăcomie, cei doi fiind lipiţi ca marca de scrisoare.

Cortina roşie se deschise, descoperind scena pe care se aflau doi sirieni cu barba tăiată în formă de triunghi. Aceştia începură un cântec foarte ritmat,

acompaniindu-se la tamburine.

La masa de onoare, toată lumea se reaşezase, începu baletul chelnerilor.

Malko încă nu reuşise să dea de Murad Trabulsi.

În fine, zări o siluetă în uniformă care cobora pe culoarul din stânga.

Era pentru prima dată de când îl cunoştea când îmbrăcase uniforma de gală.

Ajuns lângă scenă, aşteptă ca duoul sirian să-şi termine numărul, apoi se îndreptă spre masa lui Mohamed Makhlouf.

Gărzile de corp îl reperară şi doi bărbaţi se ridicară. Fiind acum aproape de ei, Murad Trabulsi le spuse câteva cuvinte rămase necunoscute pentru Malko, aflat la vreo patruzeci de metri distanţă. Una dintre gărzile de corp se aplecă la urechea lui Mohamed Makhlouf. Acesta se ridică imediat şi îl întâmpină zâmbind larg pe generalul libanez.

Murad Trabulsi îl aştepta practic îndoit de la mijloc, manifestând toate semnele unui respect absolut. Asta păru să-i placă lui Mohamed Makhlouf, care-şi petrecu cu familiaritate braţul în jurul epoleţilor săi. Malko văzu cum cei doi bărbaţi schimbă între ei câteva cuvinte. Pe urmă, după o nouă plecăciune, Murad Trabulsi se depărtă de-a-ndărătelea şi se pierdu în mulţime, în timp ce generalul sirian se aşeză la masă.

Malko avu impresia că i se luase o piatră de pe inimă. Mesajul fusese transmis. Urmarea nu depindea decât de Mohamed Makhlouf.

Cum nu-i era foame, se strecură spre ieşire şi se întoarse la Four Seasons unde trebuia să primească raportul lui Murad Trabulsi.

*

De-abia pe la ora nouă auzi un ciocănit discret în uşă.

Murad Trabulsi se schimbase în hainele civile, dar părea tras la faţă. Se prăbuşi în fotoliu suspinând.

— Dragul meu prieten, ce m-ai pus să fac! Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, sunt un om mort. Dă-mi un whisky.

Malko scoase din minibar o sticlă de Chivas Regal şi îi umplu un pahar. Aşteptă ca generalul să-şi mai revină, apoi spuse:

— Am asistat de departe la întâlnirea ta cu Mohamed Makhlouf. Ce i-ai spus?

— Că un prieten foarte important doreşte să-i transmită un mesaj din partea guvernului american. Că e vorba de un demers strict secret care ar putea schimba soarta Siriei.

— Şi ce-a zis?

— Nimic. A zâmbit.

— Trebuie să te mai întâlneşti cu el?

— Nu.

Un înger trecu, zburând jos.

Malko nu mai înţelegea nimic.

— Ce se poate întâmpla? întrebă el.

Murad Trabulsi izbucni în obişnuitul său hohot de râs.

— Probabil că nimic. Mohamed Makhlouf este un om foarte prudent. Poţi fi sigur că una sau mai multe gărzi de corp îl spionează. Prin urmare, trebuie să fie extrem de atent.

— Şi ce speri să se-ntâmple în cazul acesta?

întrebă Malko.

Murad Trabulsi clătină din cap.

— Dacă vrea să dea curs mesajului, găseşte el un mijloc să se întâlnească cu tine, dar nu ştiu cum anume. El trebuie să ia iniţiativa.

— Cât timp rămâne la Beirut?

— Pleacă mâine seară.

Nu prea aveau multă vreme la dispoziţie…

Libanezul puse pe masă paharul gol.

— Bun, eu mi-am făcut datoria. Sunt epuizat, mă duc să mă odihnesc. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm.

Plecă, lăsându-l pe Malko pradă dezamăgirii.

*

Murad Trabulsi încă nu se trezise atunci când începu să sune telefonul mobil. Niciun număr afişat. Totuşi, răspunse, iar când recunoscu vocea lui Mohamed Makhlouf se trezi de-a binelea.

— Generale Trabulsi, am fost foarte impresionat de făgăduielile dumitale. În momentul acesta, ne numărăm prietenii şi constatăm că nu avem aşa ceva în FSI.

Murad Trabulsi protestă vehement.

— Nu sunt de aceeaşi părere! spuse el. Sigur, generalul Rifi nu prea are la inimă Hezbollah-ul, dar el nu reprezintă întregul FSI. Ştiţi bine că eu n-aş face niciodată nimic împotriva ţării dumneavoastră.

— Ştiu, fu de acord sirianul. Mi-ar face plăcere să ne vedem ca să discutăm chestiunile astea.

— Vă stau la dispoziţie, îl asigură Murad Trabulsi.

— Nu astăzi, zise generalul sirian. Am deja câteva

întâlniri. La unsprezece şi jumătate trebuie să mă duc la fiul meu la Hôtel Dieu, apoi iau masa de prânz cu ambasadorul nostru. Pe urmă mă întorc la Damasc. Ai putea să mă vizitezi zilele astea?

— Cu plăcere, îl asigură generalul libanez. Anunţaţi-mă când doriţi să mă primiţi.

— N-o să treacă multă vreme, spuse Mohamed Makhlouf. Atunci, pe curând. *Inch'Allah!*

După ce închise telefonul, Murad Trabulsi îşi prinse capul în mâini. Mohamed Makhlouf nu-i telefonase din întâmplare. Cu siguranţă că nu avea deloc chef să-l facă să vină în Siria. Prin urmare, conversaţia conţinea răspunsul la cererea lui.

Aluzia la fiul său dădea o indicaţie, dar nu era suficient.

Până la prânz, încă nu găsise răspunsul. Telefonul mobil începu din nou să sune. O voce de femeie.

— Sunt Samia el-Yale, asistenta doctorului Makhlouf, spuse ea. Cred că aveţi un prieten care doreşte o consultaţie.

Surprins, Murad Trabulsi bolborosi un „da".

— Vă propun să veniţi astăzi la ora unu fără un sfert. O să-l vadă între două întâlniri.

— E perfect, reuşi să îngaime Murad Trabulsi.

— Cum se numeşte prietenul dumneavoastră?

Urmă o pauză, apoi generalul se uită pe ziarul din faţa lui: *al-Nahar.*

— Ibrahim Nahar, zise el.

— Foarte bine, să vină cu dosarul medical... E la etajul doi, clădirea Pierre Madet, cum ieşiţi din lift, în stânga.

Murad Trabulsi sări din pat, simţind că-i vine să ţipe de bucurie: Mohamed Makhlouf acceptase

întâlnirea cu Malko. Era o primă victorie.

Mai avea la dispoziţie patruzeci şi cinci de minute pentru a aranja întâlnirea.

*

Malko se ţâra pe strada Alfred Naccache, prins în ambuteiaje. Într-un final, zări pe partea dreaptă o clădire albă pe faţada căreia descifra inscripţia „HÔTEL DIEU de France. Centre Hospitalier Universitaire”.

Evident că nu avea unde să parcheze.

Din fericire, imediat după intrarea pietonală, văzu un indicator albastru care semnaliza parcarea subterană.

Un funcţionar îi întinse un bilet şi constată că şansa era de partea lui: o maşină pleca tocmai atunci. După trei minute, intra în lift. Era sigur că nu-l urmărise nimeni.

La parter, încercă să se orienteze: holul deservea două corpuri de clădire, cel în care se găsea şi aripa Jean Ducruet, pe dreapta. Luă liftul şi coborî la etajul doi sub privirile încruntate ale unui paznic îmbrăcat în albastru, însoţit de doi indivizi atletici cu mustaţă.

Pulsul lui Malko se acceleră. Probabil că erau gărzile de corp ale lui Mohamed Makhlouf.

Pe un panou scria: Otorinolaringologie. Dr. Hassan Makhlouf.

Intrarea în sala de aşteptare se afla imediat după automatul de cafea. Cinci persoane aşteptau la rând, două dintre ele fiind clonele mustăcioşilor de pe culoar. Se aşează şi se uită la ceas: unu fără un sfert. Ajunsese la timp.

După ce-l examinară, cei doi agenţi se cufundară în lectura revistelor pe care le ţineau în mâini. Pentru ei nu reprezenta un pericol.

Domnea o tăcere apăsătoare, la fel ca în toate sălile de aşteptare din lume. Malko recapitulă în gând ceea ce urma să-i spună lui Mohamed Makhlouf.

Se deschise uşa şi o femeie tânără, îmbrăcată cu o bluză albă, strigă:

— Ibrahim Nahar?

Malko se ridică imediat. Înainte de a intra, secretara preciză în engleză, arătându-i un fel de cămăruţă:

— Aşteptaţi aici, domnul doctor e cu un pacient.

Cei doi agenţi ai Mukhabarat-ului ridicaseră capetele, dar nu reacţionară. Probabil că nu înţelegeau engleza. După cinci minute, femeia reveni şi îl conduse pe un culoar scurt spre cabinetul medical cu pereţii acoperiţi de diplome, înăuntru, un bărbat stătea în picioare, sprijinit de birou.

Mohamed Makhlouf.

O altă uşă din spatele biroului era întredeschisă, dând spre încăperea unde se retrăsese fiul acestuia. Sirianul îl măsură lung, cu braţele încrucişate, apoi spuse în engleză:

— Cine sunteţi?

— Fac parte din Central Intelligence Agency, răspunse Malko. Am primit însărcinarea să vă transmit un mesaj din partea Administraţiei americane. Numele meu e Malko Linge.

Sirianul, vizibil încordat, zâmbi oarecum amar.

— Statele Unite au adoptat o poziţie foarte ostilă regimului Bashar al-Assad. Preşedintele Obama

chiar a cerut demisia lui. Despre asta vreţi să-mi vorbiţi?

— Nu, spuse Malko. Preşedintele Obama este în campanie electorală pentru un nou mandat, iar ceea ce spune nu corespunde neapărat cu realitatea, care e ceva mai nuanţată. Din diverse motive, americanii nu doresc sfârşitul regimului alawit, ci ar vrea să dea satisfacţie opiniei publice mondiale.

— Cum anume? ridică vocea sirianul.

— O schimbare cosmetică, zise Malko. Ceva de genul celei petrecute în Egipt o dată cu plecarea lui Hosni Mubarak, care a cristalizat respingerea regimului. Acesta a fost dat de-o parte, iar armata egipteană controlează ţara.

— Bun, şi? întrebă Mohamed Makhlouf.

Era momentul să se lanseze.

— Administraţia americană are o idee pe care o supun atenţiei dumneavoastră. Înlocuirea lui Bashar al-Assad cu un alt alawit, mai puţin „marcat” politic. Cineva ca dumneavoastră.

Mohamed Makhlouf îşi miji ochii.

— Ce vreţi să spuneţi prin *înlocuire*?

În siriană, asta însemna lichidarea definitivă.

— Îndepărtarea lui Bashar al-Assad de la putere, preciză Malko. De exemplu, refugierea lui în reduta alawită, cel puţin la început. Între timp, o altă persoană îl înlocuieşte la conducerea ţării.

Un zâmbet ironic se ivi sub mustaţa groasă.

— Credeţi că e suficient să-i ceri preşedintelui să dispară pentru ca el să se supună? Vă semnalez faptul că e foarte apropiat de fratele său, Maher, şeful Brigăzii a Patra şi al Gărzii Prezidenţiale.

— Bineînţeles, recunoscu Malko, asta presupune o

anumită doză de coerciţie…

Privirea lui Mohamed Makhlouf îngheţă.

— Îmi cereţi să provoc o lovitură de stat ca să le fiu pe plac americanilor? Să-l trădez pe preşedinte?

Devenea tot mai ameninţător…

Malko reuşi să rămână impasibil.

— Nici vorbă, îl contră el. Vă cer să participaţi la o manevră pentru salvarea regimului alawit. Dacă nu se întâmplă nimic, mai devreme sau mai târziu, acesta se va prăbuşi, iar asta ar însemna sfârşitul Siriei. Dumneavoastră, alawiţii, veţi fi masacraţi, iar creştinii forţaţi să plece din ţară, după modelul Irakului. Fraţii Musulmani vor pune mâna pe putere. Dorinţa Americii este de a salva regimul. Evident că, dacă-i vom face această propunere preşedintelui Bashar, el o va refuza. Prin urmare, alawiţii trebuie salvaţi împotriva voinţei lui. Am şi un angajament de transmis. Dacă această operaţiune ar avea loc, noul preşedinte, adică dumneavoastră, va fi recunoscut imediat de Statele Unite, lucru care va reduce la tăcere Arabia Saudită. Ştiu că toate astea sunt complicate, periculoase şi aproape imposibile, însă trebuia să vă transmit această ofertă. Bineînţeles că nu se pune problema unei intervenţii sub nicio formă din partea SUA: totul se rezumă la această conversaţie. Nu vă cer să trădaţi, ci pur şi simplu să asiguraţi continuarea regimului. Decizia vă aparţine.

Tăcu. Mohamed Makhlouf păstră şi el tăcerea vreme destul de îndelungată.

— Foarte bine, spuse el într-un final. V-am ascultat. Sunt puţine şanse să dau curs propunerii dumneavoastră. Dacă mă răzgândesc, fiul meu vă va transmite răspunsul.

În momentul în care terminară de vorbit, apăru un tânăr cu un barbişon care-i ascundea bărbia teşită.

Schimbă câteva cuvinte în arabă cu Mohamed Makhlouf, apoi sirianul se întoarse spre Malko.

— Lăsaţi-i un număr de telefon.

Malko îi dădu numărul de mobil comunicat de Mitt Rawley. Un număr libanez utilizat de CIA, care, în cazul unui control, nu ducea decât la un negustor inocent, client al doctorului Makhlouf.

Apoi, după un semn scurt din cap, Mohamed Makhlouf părăsi încăperea, îndreptându-se spre sala de aşteptare. Fiul său spuse:

— Aşteptaţi puţin.

Cinci minute mai târziu, Malko traversa la rândul lui sala de aşteptare: cei doi agenţi dispăruseră, iar Mohamed Makhlouf probabil că era deja pe drumul spre Damasc.

Zarurile fuseseră aruncate: situaţia era de-acum în mâinile lui.

Capitolul XX

Mitt Rawley ascultase raportul lui Malko, luându-şi câteva notiţe. Ridică privirea.

— Ce impresie ţi-a făcut sirianul?

— Greu de spus, recunoscu Malko. Faptul că a acceptat să se întâlnească cu mine nu dovedeşte că se află la ananghie. În orice caz, el e conştient de situaţie. Analiştii voştri spun că regimul Bashar e la pământ dacă nu se face nimic. Asta nu înseamnă şi că sunt impresionaţi de oferta noastră. Ar trebui să-şi amintească de precedentul reprezentat de Ghazi Canaan. Pentru a-l înfrunta pe Bashar trebuie să ai

curaj cât casa... Mai ales că nu e vorba numai de Bashar. Maher, fratele lui, este periculos, la fel şi Assef Chawkat, fără să mai punem la socoteală reţeaua Mukhabarat-ului.

— Mohamed Makhlouf ştie bine toate astea, spuse americanul. N-aş vrea să fiu în pielea lui. E ca şi cum te-ai arunca într-un bazin plin de crocodili. Dacă va face ceva, trebuie să fie nemilos. După părerea mea, va fi obligat să-l elimine pe Maher...

Un înger trecu trist, cu aripile stropite de sânge. La orizont se profila un masacru pe cinste...

— Vorbim cu israelienii? întrebă Malko.

Mitt Rawley clătină din cap.

— Să aşteptăm un răspuns. Deocamdată, construim castele de nisip. Aproape că nu ştim nimic din ceea ce se petrece la Damasc, mai ales de când ambasadorul nostru a fost retras.

— Mai ai pe cineva acolo?

— Şeful staţiei, care, bineînţeles, nu e la curent cu nimic...

— Nu ne rămâne altceva de tăcut decât să aşteptăm, conchise Malko. O să-i cer părerea lui Murad Trabulsi.

*

Assef Chawkat îi făcu semn şoferului să oprească. Ajunseseră la vila masivă a lui Maher al-Assad, în cartierul Mouhajirine.

Câteva santinele în uniformă şi beretă neagră stăteau în spatele sacilor de nisip de unde răsăreau ţevile celor două mitraliere grele. Assef Chawkat era în civil. Se îndreptă cu un pas apăsat spre santinele.

Cu părul său negru, tuns scurt, faţa masivă, mustaţa zbârlită şi privirea rece, inspira respect.

Oamenii din micul lui convoi se desfăşuraseră de-a lungul străzii. Unii erau în haine civile, alţii în uniforme. În calitate de adjunct al şefului de stat-major era escortat întotdeauna de militari.

Uşa casei se deschise înainte să bată şi apăru un tânăr ofiţer din Brigada a Patra, care-l salută respectuos.

— Şeful e acasă? întrebă Assef Chawkat.

— Vă aşteaptă, răspunse ofiţerul.

Traversară curtea împodobită cu doi măceşi şi pătrunseră în salonul mobilat în stil Ludovic al XV-lea sirian, incrustat cu sidef. Maher al-Assad stătea pe un divan adânc, acoperit cu o cuvertură brodată, şi fuma un trabuc. Se ridică şi-şi îmbrăţişă cumnatul. Chiar dacă cei doi nu se iubeau, făceau totuşi parte din acelaşi clan…

— Mă bucur că pot să-ţi vorbesc în linişte, spuse Assef Chawkat, aşezându-se lângă Maher.

Acesta îi turnă ceai şi-i oferi un trabuc… îi lăsă timp să-l aprindă. Prin intermediul ruşilor, aveau mereu cele mai bune trabucuri cubaneze…

Assef inspiră fumul cu voluptate, urmărit de gazdă. Primise printr-un mesager un plic. I se ceruse o întâlnire discretă pe care o onorase imediat. Se întoarse spre Maher şi întrebă:

— Cum a fost la Homs?

— Greu, recunoscu Maher, câinii ăştia de sunniţi s-au retras în trei cartiere centrale. Au străpuns zidurile astfel încât să poată comunica între ei. Ca pe vremuri, la Beirut. Am încercat în zadar să-i zdrobim, se ascundeau sub pământ. A trebuit să

folosim aviaţia.

— Ai la dispoziţie MIG-uri, remarcă Assef Chawkat.

— E adevărat, mărturisi cumnatul lui, însă Bashar nu vrea să le utilizăm.

— Cererea ruşilor.

— Atunci, batem pasul pe loc: ticăloşii ăştia nu au decât arme uşoare, dar multă muniţie…

Assef Chawkat clătină din cap.

— M-am lovit şi eu de situaţia asta atunci când comandam Forţele Speciale. Trebuia să scotocim după ei cu cuţitul. Bine, n-am venit aici ca să-ţi vorbesc despre munca ta, ci despre ceva care poate fi grav.

— Despre ce anume?

— Am fost contactat de americani.

Maher al-Assad rămase impasibil.

— Cum? întrebă el.

— Însărcinatul m-a rugat să trec pe la el pe-acasă. M-am dus şi am avut o discuţie amiabilă…

— Ce voia?

— În asta constă ciudăţenia, îi explică Assef Chawkat. Mă aşteptam să mă întrebe despre starea de lucruri sau să-mi ceară să-i transmit lui Bashar un mesaj. Nimic. Am sporovăit despre lucruri lipsite de interes.

Maher al-Assad îl asculta atent.

— Şi-atunci, ce te nelinişteşte?

Assef Chawkat pufai din trabuc.

— Îl cunosc pe tipul ăsta. Nu are obiceiul să vorbească tară rost şi să-şi piardă timpul. Prin urmare, a avut un motiv ca să dorească această întâlnire.

— Care?

— Nu e decât o ipoteză, dar cred că voia să se ştie că ne-am întâlnit. Bineînţeles că agenţii Mukhabarat-ului care supraveghează strada m-au văzut.

— Dar de ce?

— Poate că oi fi eu paranoic, însă americanii sunt vicleni. Individul ăsta îi cunoaşte bine pe sirieni. El ştie că Mukhabarat-ul supraveghează totul, mai ales în aceste momente. O întâlnire între mine şi el nu poate fi inocentă...

— Şi nu este? întrebă cu o voce egală Maher al-Assad.

— Ba da, în ce mă priveşte.

Se lăsă o tăcere între cei doi, ruptă de fratele lui Bashar al-Assad.

— Atunci, care a fost scopul lui? întrebă el.

— Ţi-am spus: să mă compromită, declară Assef Chawkat. Să se creadă că pregătesc ceva împreună cu americanii.

— Ce anume?

— Ca şi în cazul lui Ghazi Canaan, americanii nu-l plac pe Bashar... De asta am venit să te văd. Ca să ştii că, probabil, se pregăteşte ceva. Acum, plec s-o iau pe nevastă-mea. Ne ducem la masă împreună cu Ali Douba.

Maher al-Assad se ridică şi-şi conduse invitatul până la uşă, îmbrăţişându-l îndelung şi urmărindu-l cum se urcă în BMW-ul negru.

Nedumerit, se întoarse în salon. Vizita lui Assef Chawkat putea avea două scopuri. Ori era complet nevinovat şi urmărea să se acopere, ori încerca s-o ia înaintea unor posibile bănuieli... Era destul de inteligent pentru o astfel de stratagemă.

Maher al-Assad puse mâna pe telefonul mobil şi-l sună pe Ali Mamluk, şeful Mukhabarat-ului.

— Vino la mine, zise el, sunt acasă.

*

Murad Trabulsi se uita întruna în jurul lui, de parcă ar fi fost urmărit. De-abia se atinsese de peştele ales de pe patul de gheaţă de la intrarea în restaurantul „Al-Sultan Brahim” Localul era aproape gol.

— Nu, dragul meu prieten, începu Murad Trabulsi, n-ar fi trebuit să accept să-ţi fac serviciul ăsta. După ce mă urc în maşină, mă rog la Dumnezeu atunci când răsucesc cheia în contact. Maşinile-capcană sunt specialitatea sirienilor…

— Dar n-ai făcut nimic rău, protestă Malko.

Murad fu scuturat de un râs nervos.

— O, ba da! în ochii sirienilor, am comis o crimă. Codul lor penal oficial e simplu: nu cunosc decât o singură pedeapsă şi nu avertizează niciodată pe nimeni.

— Ţi-e teamă că Mohamed Makhlouf o să te trădeze?

— Nici vorbă! S-ar pune singur în pericol. Poate mă tem de faptul că se descoperă ce pune la cale. În cazul ăsta, sirienii fac o curăţenie generală… Eu o să fiu printre primii plecaţi…

Tresări: doi bărbaţi intrară în restaurant. Doi tineri în haine de piele care se instalară în fundul sălii alături de două fete foarte machiate.

Brusc, Murad Trabulsi înghiţi o porţie bună de Chivas Regal. Semăna cu un iepure speriat.

— Crezi că Mohamed Makhlouf o să accepte? întrebă Malko.

— Tot ce se poate! recunoscu libanezul. Însuşi faptul că ţi-a acordat întrevederea este unul extraordinar. În ciuda poziţiei sale, şi el îşi riscă viaţa...

— Dar n-a făcut nimic, remarcă Malko.

— Te-a ascultat... Să sperăm că la Damasc n-o să povestească imediat totul.

— Cum o să ştim asta? întrebă Malko.

Murad Trabulsi râse iarăşi nervos.

— Dacă eşti încă în viaţă peste câteva zile, înseamnă că n-a spus nimic...

Un înger trecu, scuturându-se de râs... Era umorul sirian.

— Vorbesc serios, insistă Malko, crezi că poate trece la acţiune?

— Sincer să fiu, replică Murad Trabulsi, habar n-am. Depinde de nivelul de risc pe care e pregătit să şi-l asume. Eu o să plec câteva zile la Brummana. Zăpada o să-mi facă bine...

Era stăpânit vizibil de o singură idee: să se ducă acasă. Când se ridică, Malko zări patul unui pistol vârât la centură.

Îi era într-adevăr frică.

*

Ali Mamluk parcurse salonul lui Maher al-Assad practic rupt în două de la mijloc. Deşi fusese şeful puternicei Securităţi de Stat, tremura în faţa lui Maher, fratele lui Bashar, cunoscut pentru ferocitatea sa. Acceptă ceaiul, însă refuză trabucul.

Începuse deja să-l doară stomacul. De ce această convocare bruscă?

Maher al-Assad nu pierdu timpul.

— Vreau să-l chemi mâine pe responsabilul care se ocupă de Beirut, îi ordonă el. Să vină cu tot ce ştie despre Assef Chawkat. Vreau să cunosc sursele care-l implică într-un complot.

— Am înţeles, îl asigură Ali Mamluk. Mă întorc la birou şi-i trimit un mesaj securizat.

— Te aştept mâine la ora nouă pe colină, zise sec fratele lui Bashar al-Assad. Recomandă-i tăcere deplină tipului tău...

Nu era nevoie de nicio recomandare.

*

Malko dormise prost în ajun. Găsise un mesaj de la Farah Nassar, însă n-o sunase.

Totuşi, aşteptând ipoteticul răspuns al lui Mohamed Makhlouf, nu avea practic nimic de făcut la Beirut...

Pe când se ducea spre duş, auzi sunând mobilul primit de la CIA.

Inima începu să-i bată cu putere. O singură persoană avea numărul ăsta. Răspunse şi o voce de femeie întrebă:

— Domnul Ibrahim Nahar?

— Da, răspunse Malko.

— Doctorul Makhlouf vă poate primi mâine la ora şase. Ştiţi unde e cabinetul lui?

— Sigur că da. O să fiu acolo.

Închise şi îşi spuse că, probabil, era pe cale să pună în mişcare Istoria.

A-l bănui pe un om ca Assef Chawkat era o blasfemie în sine.

Capitolul XXI

Mahmud Chamar, şeful antenei libaneze a Mukhabarat-ului sirian, sosi la ora opt fix la sediul Securităţii Statului din faţa hotelului Carlton din Damasc. După ce parcă maşina în curte, urcă în biroul lui Ali Mamluk care-l convocase cu o seară înainte. Trebuise să plece din Beirut la şase dimineaţa, traversând zonele acoperite de ceaţă din masivul muntos care precedă Bekaa.

Ali Mamluk, care se pregătea să semneze zeci de hârtii, îl primi cu răceală.

— Ai adus tot dosarul? întrebă el.

— Tot, confirmă Mahmud Chamar pe un ton nesigur.

Bineînţeles că nu abordase niciodată subiectul cu şeful cel mare. Era ceva care-l deranja: oare trebuia să menţioneze că avusese un raport sexual cu „sursa” sa? Se hotărî să nu spună nimic: asta ar fi putut compromite întreaga operaţiune şi, în fond, nici n-avea importanţă. Farah Nassar n-o să se laude cu aşa ceva…

Ali Mamluk se ridică de la birou şi veni să se aşeze în faţa lui.

— Povesteşte, zise el.

Mahmud Chamar se execută, relatându-i modul în care recuperase o „sursă” a Hezbollah-ului ce făcuse exces de zel crezând că descoperise un spion israelian. Istorisi cum, şantajând-o pe Farah Nassar în legătură cu soţul ei, o transformase în „sursa” lui.

Aceasta îi destăinui interesul manifestat de CIA faţă de Assef Chawkat...

Ali Mamluk aruncă un ochi la ceas.

— Să mergem!

Maher al-Assad nu trebuia făcut să aştepte. Le luă cam zece minute pentru a ajunge la cartierul lui general apărat de blindate şi de un vast spaţiu deschis.

După ce au parcurs culoare interminabile şi au trecut de puncte de control bănuitoare, au ajuns într-un final pe un culoar zugrăvit în verde, unde se afla biroul numărului 2 din cadrul regimului.

După ce-i anunţă, un căpitan le deschise uşa capitonată cu piele.

În fundul încăperii imense, în spatele unui birou Ludovic al XV-lea, trona Maher al-Assad, îmbrăcat în haine civile. Mahmud Chamar era mort de frică. Îl avea în faţa lui pe al doilea om al regimului sirian, un individ atotputernic.

Maher al-Assad se ridică de la birou şi-i instală pe cei doi musafiri de-o parte şi de alta a unei mese joase, iar Ali Mamluk îi întinse respectuos dosarul adus de la Beirut. Maher al-Assad începu să-l răsfoiască. Muţi, cei doi membri ai Mukhabarat-ului aşteptară, neîndrăznind nici măcar să se atingă de ceai.

Trecură astfel zece minute interminabile, apoi Maher al-Assad închise dosarul, îl puse în faţa lui pe masă şi-l fixă cu privirea pe Mahmud Chamar, căruia îi venea să intre în pământ.

Puse o singură întrebare:

— „Sursa” ta s-a culcat cu acest agent american?

— Da, *sidi.*

— Şi nu ţi-a trecut prin minte că individul ar fi putut s-o aburească? întrebă sec Maher.

Nu. Mahmud Chamar nu se gândise la asta. Era prea complicat pentru el. Maher al-Assad înţelese că era de bună credinţă, dar că nu va scoate mare lucru de la el.

— Omul ăsta e supravegheat? mai întrebă el.

— Era, fraţii noştri din Hezbollah îl filau, dar au încetat să-l mai urmărească atunci când au aflat că nu e spion israelian.

— Bine, conchise Maher al-Assad, vreau ca de astăzi acest om să fie supravegheat şi să-i cunosc toate contactele, toate acţiunile şi toate gesturile. Pleci înapoi la Beirut. O să-i dai zilnic raportul şefului tău. Doar prin mesager. Fără niciun fel de indiscreţii. Ai spus cuiva că vii la Damasc?

— Nu.

— Foarte bine. Nimeni nu trebuie să ştie. Acum, poţi pleca. O maşină o să te ducă până la automobilul tău.

Mahmud Chamar îndrăzni să întrebe:

— Şi femeia?

— Convoac-o regulat. Pune-i întrebări.

Agentul se prosternă în faţa lui şi se retrase de-a-ndărătelea spre uşa capitonată cu piele.

Nu respiră decât după ce se văzu pe culoarul zugrăvit în verde şi-şi dădu seama că sudoarea i se scurgea în picături mari pe faţă.

*

— Asta e o manipulare! exclamă Maher al-Assad după ce rămase singur cu Ali Mamluk.

— Ce fel de manipulare? întrebă şeful Mukhabarat-ului.

— Americanii încearcă să ne facă să credem că Assef Chawkat pregăteşte o lovitură de stat. M-am întâlnit cu el. A venit la mine din proprie iniţiativă. Am încredere totală în el. Acest agent CIA din Beirut a păcălit-o pe Farah Nassar, care pare destul de naivă.

— De ce? întrebă Ali Mamluk.

Maher al-Assad nu răspunse imediat, trase din ţigară, apoi declară:

— Există două motive posibile. Ştiindu-se că Assef Chawkat a fost în trecut relativ apropiat de ei, vor să-l compromită pentru a crea confuzie. Dacă asta urmăresc, atunci nu e foarte grav. Totuşi, mai există şi o altă posibilitate: operaţiunea Chawkat nu e decât o perdea de fum care să acopere o *altă* operaţiune, cea reală.

— O trădare? întrebă Ali Mamluk.

— Poate. În momentul ăsta, multă lume îşi pune întrebări. Saudiţii exercită o presiune teribilă asupra noastră. Americanii încearcă să-l înlocuiască pe preşedinte şi vor să ne abată atenţia…

— Pe cine au în vedere?

Maher al-Assad strivi ţigara în scrumieră.

— Asta trebuie să descoperim, conchise el. Dacă ipoteza se dovedeşte corectă, lista suspecţilor e foarte scurtă. Însă riscăm să aflăm prea târziu… Nu ne rămâne decât o singură soluţie. Să descoperim ceva prin intermediul acestui agent CIA, Malko Linge. Sigur, există posibilitatea ca el să-şi fi bătut joc de idioata asta de Farah Nassar, însă totul mă uimeşte.

— De ce? îndrăzni să întrebe Ali Mamluk.

— Cunosc dosarul acestui agent. E un şef de misiune experimentat, care nu se ocupă decât de afaceri importante. N-a venit la Beirut doar ca să contacteze o idioată şi s-o aburească; o mulţime de oameni pot face asta. Mă gândesc mai curând că el joacă un rol mult mai important. Că e amestecat într-o operaţiune veritabilă, că Assef Chawkat nu reprezintă decât o momeală. Asta trebuie să descopere oamenii tăi.

Îl fixă pe Ali Mamluk cu o expresie destul de sălbatică, iar şeful Mukhabarat-ului simţi că-i venea să leşine.

Dacă Maher al-Assad îl bănuia de nepăsare sau de toleranţă, era un om mort; într-o zi, va fi convocat la o şedinţă de la care nu se va mai întoarce niciodată.

— O să descoperim! zise el ridicându-se în picioare. Vă jur!

Ardea de nerăbdare să se ducă în biroul lui, întrebându-se în acelaşi timp dacă exista într-adevăr un potenţial trădător. Toţi responsabilii care aveau posibilitatea să-l atace pe preşedinte se numărau printre cei mai fideli, fiind legaţi de clan prin sânge şi bani.

De ce să trădeze?

*

Malko intră în parcarea subterană de la Hôtel Dieu. Era ora şase fără un sfert.

Zări în oglinda retrovizoare o maşină care mergea în spatele lui. Din păcate, nu mai putea da înapoi…

Se strecură într-un loc care tocmai se eliberase.

Când ajunse la lift, văzu că maşina din spatele lui continua să cotească.

În interior, două libaneze masive, cu capetele acoperite.

Mai erau cinci minute până la ora fixată atunci când împinse uşa sălii de aşteptare a doctorului Hassan Makhlouf, plină ochi.

Se aşeză, iar după cinci minute apăru infirmiera care-i adresă un zâmbet.

— Domnul Nahar. Doctorul vă aşteaptă.

Malko se ridică şi parcurse acelaşi culoar ca prima dată, intrând în cabinetul medical.

Fiul lui Mohamed Makhlouf îi ieşi în întâmpinare, îmbrăcat într-un halat alb.

Secretara se făcuse nevăzută.

— Am vorbit cu tatăl meu, îl anunţă medicul, şi mi-a trimis un mesaj. Pentru binele ţării, a decis să vă urmeze sfatul.

— Ce trebuie să fac? întrebă imediat Malko.

— Nimic, spuse doctorul. O să-l revedeţi atunci când vor avea loc anumite schimbări. Dacă încercaţi să-l contactaţi, îl puneţi într-un mare pericol. De altfel, în stadiul actual nici nu e nevoie de dumneavoastră.

Malko nu ştia ce să creadă. Era ceva deopotrivă minunat şi frustrant.

Avea impresia că totul fusese în van…

Doctorul Hassan Makhlouf se duse la birou şi-i scrise o reţetă pe care o împinse spre el.

— Poftim, spuse el. Tatăl meu speră că vă veţi ţine promisiunea şi că-l veţi ajuta eventual pe plan internaţional. O să aibă nevoie.

Îi întinse mâna şi rosti cu o voce răguşită:

— Sper că a luat hotărârea corectă.

Malko simţi că era încordat, neliniştit. Nu puteai ataca familia al-Assad fără să fii pedepsit.

Walid Joumblat, Ghazi Canaan sau Rafie Hariri plătiseră cu viaţa. Fără să mai vorbim de nenumăraţii anonimi torturaţi, executaţi sau dispăruţi pentru că fuseseră imprudenţi.

Îndreptându-se spre parcare, Malko se gândea la toate astea. Situaţia părea ireală, însă era convins că fiul lui Mohamed Makhlouf îi spusese adevărul. Din păcate, uşa nu era decât uşor crăpată.

*

Mahmud Chamar citea atent raportul de urmărire care-l viza pe agentul CIA Malko Linge. O zi aparent fără istorie, cu o vizită la Hôtel Dieu. Cei care-l supravegheaseră nu-l putuseră urma în interiorul spitalului şi nu ştiau la cine se dusese.

Sirianul puse dosarul pe birou şi se uită la peretele pe care trona portretul în culori al lui Bashar al-Assad.

Era nedumerit. De ce se dusese un străin la o consultaţie într-un spital libanez?

Sigur că Hôtel Dieu era un spital excelent, dar un om ca Malko Linge, cu contacte la ambasada SUA, se putea duce foarte bine la unul dintre medicii de acolo.

Puse mâna pe telefon.

— Tarak, vino până la mine.

Era un agent tânăr, dornic de afirmare. Acesta se năpusti în biroul lui, însă îi îngheţă zâmbetul pe buze atunci când şeful lui îi spuse:

— Te duci la Hôtel Dieu şi faci rost de numele tuturor medicilor care dau consultaţii acolo. E secret şi foarte important.

— *Yallah!*

Poate că nu va afla nimic important, dar măcar avea inima împăcată. De-abia ieşise agentul, că paza de la parter îi anunţă vizita lui Farah Nassar, pe care o convocase în ajun.

— Să urce! exclamă Mahmud Chamar.

Îi lăsa deja gura apă; nu mai avea de fapt nevoie de ea, dar era plăcut să vadă în biroul lui o creatură atât de plină de nuri.

Femeia sosi cu privirea în pământ şi sânii înainte. De data asta, purta o fustă deasupra genunchilor şi obişnuiţii ciorapi negri.

Se aşezară amândoi pe canapeaua largă.

— Te-ai mai întâlnit cu el? o întrebă Mahmud Chamar.

— Nu, mărturisi Farah Nassar. I-am lăsat un mesaj, dar nu m-a sunat.

— Trebuie să-l revezi, insistă el.

— O s-o fac, promise Farah Nassar.

Mahmud Chamar se uita cu coada ochiului la pieptul descoperit parţial de haina întredeschisă. Putea să-i vadă bluza de muselină roz şi, dedesubt, sutienul din dantelă neagră. Cu un gest firesc, întinse mâna, îi atinse sânul drept şi-i prinse sfârcul între degete.

— Au! Mă doare, protestă Farah Nassar.

Remarca îl enervă pe Mahmud Chamar. Cu răutate, strânse şi mai tare. Simţea că începea să i se scoale.

— Vrei să te doară *într-adevăr?* întrebă el. Te duc

la subsol şi acolo oamenii mei or să se distreze cu tine. Au multă imaginaţie.

— Lasă-mă, n-am făcut nimic! exclamă Farah Nassar. Ştii că soţul meu e foarte puternic.

— Soţul tău e un câine! replică sirianul. Dacă vine aici, o să-i băgăm o mătură-n fund…

Furios, apucă celălalt sfârc şi începu să apese şi să răsucească. Farah Nassar avea lacrimi în ochi.

— Credeam că te-ai făcut frumoasă pentru mine, zise Mahmud Chamar.

Privirea lui alunecă de-a lungul picioarelor femeii şi, brusc, sub imperiul unui impuls irezistibil, îşi afundă mâna între coapsele ei. Până când degetele îi atinseră chiloţii.

Farah Nassar tresări, încercă să dea la o parte mâna care o agresa, însă sirianul prinsese deja elasticul chiloţilor şi-l trăgea în jos.

Îi coborî de-a lungul picioarelor, apoi îi adresă un zâmbet feroce.

— Nu ţi-e mai bine aşa?

O împinse cu brutalitate pe spate, lipindu-i capul de marginea canapelei. Apoi se desfăcu rapid la pantaloni şi-şi eliberă sexul deja tare.

Dintr-un salt, îngenunche pe canapea, între coapsele femeii, ridicându-i fusta până pe şolduri. Farah Nassar nici măcar nu mai încerca să lupte.

Mahmud Chamar se aplecă în faţă până când simţi căldura pântecului femeii. Atunci, opintindu-se o dată, o pătrunse cu violenţă. Imediat, îi ridică coapsele pentru a fi mai bine poziţionat.

Lipit de spătarul canapelei, apăsându-i coapsele îndoite, începu să intre şi să iasă din pântecul victimei până când explodă cu un geamăt de

plăcere.

— Vezi, avem încă destule lucruri plăcute de făcut, spuse el. Acum, descurcă-te cum ştii şi întâlneşte-te cu tipul ăsta. Altfel, coborâm la subsol.

*

Tamir Pardo, noul şef al Mossad-ului, sorbea cuvintele lui Malko. Acesta sosise cu elicopterul de la Beirut, împreună cu Mitt Rawley, pentru a se întâlni cu Gordon Cunningham, şeful CIA din zonă. După ce Malko îşi termină expunerea, Mitt Rawley se întoarse spre israelian.

— Ce părere ai?

Impasibil, şeful Mossad-ului declară:

— Încă nu vă pot răspunde. Nu cunosc dosarul lui Mohamed Makhlouf. Am de gând să-l studiez în seara asta, dar poate că n-o să-mi spună mare lucru. Nu cred că a manifestat vreodată tendinţe „deviaţioniste", adăugă el zâmbind. Malko l-a cunoscut, poate că are o părere mai bine informată decât mine.

— Cred că e sincer, rezumă acesta. Nu a părut şocat de argumentele pe care i le-am prezentat. Şi el e de părere că regimul alawit se află în mare pericol. Sacrificiul involuntar al lui Bashar al-Assad ar putea determina o asanare a situaţiei...

— O să le cer părerea analiştilor noştri, replică israelianul. Ei urmăresc Siria zi de zi.

— Asta-i tot ce putem face? întrebă Gordon Cunningham.

— Nu, o să activez toate mijloacele electronice şi toate sursele de la faţa locului, continuă israelianul.

Totuşi, e nevoie de multă prudenţă. Dacă se întâmplă ceva, totul se va petrece rapid şi brutal.

— Adică? întrebă Malko.

— Nimeni nu crede, şi Mohamed Makhlouf în primul rând, că Bashar al-Assad va lăsa lucrurile la voia întâmplării. Şi nici fratele lui, Maher. Prin urmare, trebuie eliminaţi. Mohamed Makhlouf este cu siguranţă foarte puternic, dar nu ştiu dacă are mijloacele necesare pentru a da o lovitură de stat însoţită de eliminarea fizică a celor doi fraţi. Nu uitaţi că Maher este şeful Gărzii Prezidenţiale care veghează asupra lui Bashar. Va trebui ca Makhlouf să treacă de ea pentru a-l aştepta pe preşedinte la palat.

Scepticismul lui era vizibil…

Mitt Rawley trase concluzia întrevederii.

— În orice caz, nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm… Transmiteţi-mi tot ce aflaţi despre evoluţia situaţiei de la Damasc.

— Nu vor exista semne prevestitoare, îi avertiză israelianul. E ca în Mafia: se întâmplă foarte repede. E vital însă să ştim cine se va alia cu Makhlouf. Nu poate rămâne de unul singur.

— Te gândeşti la o intervenţie?

Israelianul clătină din cap.

— Nu văd cum, nici în folosul cui. Sirienii au obiceiul loviturilor de stat. Ei nu au nevoie de nimeni. Sper că Mohamed Makhlouf o să reuşească. Asta ar rezolva multe probleme.

Se despărţiră sub semnul acestei vagi speranţe. Malko găsi un nou mesaj de la Farah Nassar.

*

La Hôtel Dieu dădeau consultaţii treizeci şi şase de medici. Mahmud Chamar îşi obosi ochii parcurgând interminabila listă. În plus, numele nu erau aranjate în ordine alfabetică!

Ajunse la capăt, dar nu făcuse niciun pas înainte. Nimic nu-i atrăsese atenţia. Îşi zise că poate cei de la Damasc vor găsi ceva.

Îl sună pe Ali Mamluk pe linia securizată şi-l anunţă:

— S-ar putea să am ceva interesant. Vin acolo cam în două ore.

*

Ali Mamluk parcurse cu atenţie lista adusă de Mahmud Chamar. Pe pagina a treia făcu o pauză atunci când dădu peste numele lui Hassan Makhlouf, otorinolaringolog, la fel ca Bashar.

El ştia că e fiul lui Mohamed Makhlouf.

Puse lista deoparte şi-i spuse lui Mahmud Chamar:

— E bine. O să vedem ce putem face cu asta. Odihneşte-te un pic şi întoarce-te la Beirut.

Capitolul XXII

Ali Mamluk nu-şi găsea locul, aşa că-l trimise la plimbare pe tânărul agent. După ce acesta ieşi, îşi sună secretara şi-i ceru dosarul lui Mohamed Makhlouf. Bineînţeles că despre un asemenea personaj atât de puternic existau puţine informaţii. Totul fusese bine cernut de multă vreme. Ali Mamluk află totuşi că puternicul Mohamed Makhlouf poseda o garsonieră unde se întâlnea regulat cu diverse

femei. Era căsătorit de aproape treizeci de ani şi avea trei copii, unul dintre ei fiind medic practicant la Beirut.

Necunoscând deznodământul acestei afaceri, era mai bine ca Mahmud Chamar să nu ştie că el scosese la iveală o informaţie de importanţă capitală. Asta pentru propria siguranţă.

Ali Mamluk telefonă la secretariatul lui Maher al-Assad.

Acesta trebuia neapărat pus la curent, căci era mai puternic decât cel bănuit. Apoi decise să pună imediat sub supraveghere garsoniera lui Mohamed Makhlouf. Numai că, având în vedere importanţa personajului, nu putea lua singur această decizie. În plus, nu era sigur dacă unii dintre oamenii lui aveau sau nu legături cu Mohamed Makhlouf. Numai Maher al-Assad dispunea de oameni absolut siguri.

Fără să mai vorbim de suspiciunile lui Mohamed Makhlouf. Un om ca el, chiar şi nevinovat, era în gardă tot timpul. Supravegherea garsonierei sale n-avea să fie deloc o plăcere.

Sună telefonul. La aparat, însuşi Maher al-Assad.

— Am nişte planuri pe care vreau să vi le supun atenţiei, îi propuse Ali Mamluk.

— Vino, zise imediat fratele preşedintelui.

*

După ce găsi trei mesaje insistente de la Farah Nassar, Malko o invită la cină la Grey. Acest local de noapte din Ashrafieh era întotdeauna zgomotos. O cântăreaţă sprijinită de pian răcnea în mijlocul sălii.

Cuplurile, înghesuite pe canapele, păreau să n-o

bage în seamă. Obscuritatea încuraja flirturile, însă majoritatea clienţilor erau gălăgioşi şi băuţi. Malko o privi pe Farah Nassar cu coada ochiului şi văzu că nu părea să aprecieze ambianţa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mi-e frică, răspunse femeia.

— De cine?

— De soţul meu. Dacă mă vede cineva aici cu tine, o să-i spună. Şi pe urmă...

Lăsă fraza în suspensie, însă Malko insistă:

— Şi pe urmă, ce?

— Individul din Mukhabarat-ul sirian. Mă hărţuieşte. Mă cheamă tot timpul. Vrea să te fac să spui anumite lucruri.

— Ţi-am spus deja totul, zise Malko.

Era momentul să pună paie pe foc.

— Cred că se pregăteşte o lovitură de stat, continuă el, dar n-am amănunte.

— Pot să le spun asta? întrebă cu aviditate Farah Nassar.

— Dacă vrei... răspunse Malko.

Femeia îşi puse mâna pe coapsa lui şi o strânse cu putere.

— Mulţumesc. Trebuie să mă duc mâine dimineaţă la ticălosul ăla de Mahmud. Măcar o să am ce să-i spun.

— Cine e Mahmud?

— Şeful Mukhabarat-ului sirian din Beirut. De fiecare dată, mă torturează.

Uimit, Malko se încruntă.

— Ce-ţi face?

Farah Nassar se tulbură.

— Nu pot să-ţi spun. E oribil, tipul ăsta mă

dezgustă, dar o dată ce intru în ambasadă el e cel atotputernic. Ştii cu ce m-a ameninţat?

— Nu.

Femeia coborî vocea.

— Că-mi introduce un tub în anus, strecoară prin el un fir de sârmă ghimpată şi pe urmă scoate tubul şi trage firul afară. O să fiu mutilată pe viaţă…

Astea erau într-adevăr metodele Mukhabarat-ului…

Farah Nassar oftă.

— Blestemată fie ziua în care am crezut că eşti un agent al Mossad-ului! Asta a declanşat totul.

— Mai înainte, remarcă Malko, din cauza ta au murit Zenad şi amantul ei.

— E adevărat, recunoscu Farah Nassar, sunt o idioată, prea impulsivă.

Poate că era pur şi simplu vorba de un deficit de neuroni.

— Hai să mergem, spuse dintr-odată femeia. Nu pot rămâne aici, am impresia că toată lumea se uită la mine.

Ieşiră în stradă, valetul aduse maşina, iar Farah Nassar îi şopti lui Malko:

— Vreau să fiu cu tine în seara asta. Mi-e frică. O să spun că am dormit la nişte prieteni.

Pentru prima dată, nu se făcu mică trecând prin faţa recepţiei de la Four Seasons. După ce intrară în cameră, îşi scoase mantoul de piele tivit cu blană şi rămase într-un pulover galben şi o fustă relativ lungă. Malko înţelese repede de ce.

Dându-şi jos fusta, femeia etală un minunat corsaj negru cu roşu. Indecente, fesele bombate se ofereau privirii. Văzând expresia de pe figura lui

Malko, Farah oftă:

— Am găsit asta prin sertare! La începutul mariajului nostru, soţului meu îi plăcea la nebunie. Tu ce zici?

— Şi mie! o asigură Malko.

Flirtară câteva clipe, până când Farah Nassar se debarasă de triunghiul de dantelă neagră care-i proteja pântecul, iar Malko o puse în genunchi pe pat. Fiind o femeie avizată, Farah Nassar nu păru alarmată de alegerea lui.

Mai curând surprinsă atunci când se înfipse mai întâi în pântecul ei. Malko fu destul de galant şi făcu dragoste cu ea suficient timp pentru a-i auzi gemetele, apoi se retrase şi, pe vârful picioarelor, dacă se poate spune aşa, o supuse la ceea ce agentul sirian o ameninţase că-i va face, dar fără firul de sârmă ghimpată.

*

Garsoniera lui Mohamed Makhlouf se afla în mijlocul vilelor deţinute de ştabii regimului, de-a lungul şoselei spre Beirut, la ieşirea din sudul Damascului.

Alături de cartierul Al-Mazzah, era zona cea mai protejată din oraş, rezervată responsabililor Mukhabarat-ului.

Toate aceste vile se găseau la mai puţin de un kilometru de fostul aeroport militar Qunaitra, unde mai staţionau câteva elicoptere în cazul în care ar fi fost nevoie de o evacuare rapidă…

Mohamed Makhlouf sosi direct de la birou cu un convoi format din trei BMW-uri. Le dădu liber

gărzilor de corp, urmând să se întâlnească a doua zi dimineaţa la ora opt. Nu avea intenţia să mai iasă. Cele trei vehicule plecară. În aparenţă, casa nu era păzită. Mohamed Makhlouf refuzase întotdeauna paza fixă, care mai curând te supraveghea în loc să te protejeze.

În schimb, mai multe camere cu infraroşu înconjurau clădirea, fiind urmărite de oameni pe care-i considera de încredere. Însă în Siria nu te puteai baza pe nimeni sută la sută. Cel alături de care crescuseşi în acelaşi sat şi care-ţi săruta mâna când te duceai în vizită putea foarte bine să-ţi tragă un glonţ în cap în timp ce dormeai pentru că aşa primise ordin de la un om mai puternic decât tine.

Era o putere exercitată pe verticală, de o esenţă pură: totul ajungea la preşedinte. Un ordin al lui Bashar al-Assad nu putea fi decât executat.

Mohamed Makhlouf intră în living-room, se tolăni pe canapeaua adâncă, îşi aprinse un trabuc şi începu să reflecteze. De când le transmisese americanilor acordul său era conştient de faptul că tot greul căzuse pe umerii lui. Era deopotrivă exaltat şi îngrozit deoarece, în stadiul actual, nu putea conta pe niciun fel de ajutor exterior. Greşeala lui Ghazi Canaan fusese aceea că se sprijinise pe Rafie Ffariri şi pe alţii.

Asta dăduse naştere la indiscreţii.

Dacă voia să reuşească, trebuia să se bazeze numai pe el însuşi şi să lovească cu viteza fulgerului.

Gândurile i se limpeziră. Nu exista decât un singur plan viabil. Ar fi fost ideal să controleze cu brutalitate palatul prezidenţial şi să-l ocupe sub

pretextul că-l apăra pe Bashar al-Assad de o ipotetică lovitură de stat. Numai că pentru asta trebuia dat un ordin Gărzii Prezidenţiale, care ar fi cerut imediat confirmarea lui Maher al-Assad. Acesta ar fi mirosit complotul…

Prin urmare, nu-i rămânea decât o singură soluţie.

În fiecare săptămână, în biroul lui Rais avea loc o şedinţă informală la care participau Maher, Ali Mamluk, şeful statului-major şi el însuşi.

Se va duce acolo cu obişnuita escortă formată din şase oameni, toţi fiindu-i devotaţi. Detaliu important: el era una dintre puţinele persoane care purtau armă în prezenţa preşedintelui.

Planul său era simplu.

La începutul şedinţei, va scoate pistolul şi-i va doborî pe Bashar al-Assad şi pe fratele acestuia, Maher. Apoi, apărat de gărzile de corp, le va expune celorlalţi situaţia, îl va convoca pe numărul 2 din garda prezidenţială, Ahmed al-Khini, şi îl va anunţa că el este noul preşedinte. Ştia că Ali Mamluk i se va alătura: nu era un om politic, iar personalitatea lui Mohamed Makhlouf prezenta încredere. Alawit, stâlp al regimului, credincios până în vârful unghiilor, el nu putea decât să joace cartea continuităţii.

În Siria, tranziţiile fuseseră întotdeauna violente. El singur executase cu mâna lui numeroşi opozanţi, fără nici cea mai mică remuşcare. Nu personajele erau sacrificate, ci posturile. Toţi aveau mâinile pătate cu sânge. Toţi ştiau că erau expuşi unei morţi violente.

Evident că va fi probabil obligat să lărgească aria reglărilor de conturi pentru a evita răzbunările. Slavă Domnului că în ceea ce le privea pe mama lui

Bashar, văduva lui Hafez al-Assad, şi pe sora acestuia, soţia lui Assef Chawkat, puţini vor fi cei care le vor plânge moartea.

Mai ales dacă americanii îşi ţineau promisiunea şi recunoşteau imediat noul regim. Asta urma să declanşeze diverse ralieri.

Tabloul va fi întregit de un referendum, câteva reforme de faţadă şi o intensificare a represiunii pentru a sfârşi o dată pentru totdeauna cu Fraţii Musulmani. Va pune în cârca lui Bashar şi a fratelui său cât mai multe crime şi se va prezenta drept stăpânul noii Sirii. Atuul lui: era puţin cunoscut de marele public pentru că nu ocupase niciodată un post politic de seamă. Numai oamenii seraiului ştiau cât de feroce apărase regimul.

Apăru unul dintre servitori şi-i şopti câteva cuvinte la ureche.

— Să intre! zise imediat Mohamed Makhlouf.

Strivi trabucul în scrumieră: Halima, tânăra sa amantă, avea oroare de tutun. Se ridică imediat ce aceasta intră în cameră şi-i întinse braţele.

— *Ayete!* Mi-era teamă că n-o să vii.

O privea tâmp pe tânăra femeie de care era îndrăgostit până peste cap. Avea douăzeci şi patru de ani şi era fiica medicului personal al lui Bashar: păr foarte negru, ochi imenşi, buze cărnoase, siluetă subţire şi dinţi strălucitori.

Prima dată o întâlnise la palatul prezidenţial, apoi o revăzuse după ce trimisese un om s-o caute le ieşirea de la cursuri. Puţin câte puţin, relaţia lor se transformase, iar într-o zi făcuseră dragoste în această garsonieră. În ciuda diferenţei de vârstă, Halima era şi ea îndrăgostită de el.

Nu se vedeau prea des, nu corespondau prin SMS-uri din motive de securitate, însă pasiunea lor rezista.

Cum el se pregătea s-o sărute, Halima se dădu înapoi şi-l anunţă cu o voce plină de tristeţe:

— Am veşti proaste! Tata nu vrea să ne mai întâlnim. Mi-a spus nişte lucruri oribile despre tine: că eşti un asasin, că ai ucis şi torturat mii de oameni. Şi pe urmă, eşti şi prea bătrân...

Mohamed Makhlouf îngheţă. Era obişnuit să încaseze lovituri dure, dar vorbele femeii îl atinseseră sincer. Mai întâi, încercă să demineze terenul.

— Nu sunt un asasin, o corectă el, ci am exercitat de-a lungul anilor funcţii dificile pentru a-l apăra pe preşedinte. Ştii doar că noi, alawiţii, suntem în minoritate. Dacă pierdem puterea, vom fi lichidaţi sau obligaţi să fugim. În ce priveşte vârsta mea...

Halima se aruncă spontan în braţele lui.

— Puţin îmi pasă de vârsta ta! îl asigură ea. Mă simt bine cu tine. Dar nu vreau să-l supăr pe tata.

— Vorbesc eu cu el! exclamă brusc Mohamed Makhlouf.

Halima îi aruncă o privire înspăimântată.

— Doar nu vrei să-l omori!

Sirianului îi veni greu să zâmbească. Era clar, i se spuseseră o grămadă de lucruri despre el...

— Nu, zise el, sigur că nu. Eu nu omor oameni de plăcere. Dar vreau să-i explic că te iubesc.

Afirmaţia lui o înmuie pe Halima. Ochii i se umeziră şi îşi strivi buzele de gura amantului ei. Acesta o cuprinse cu braţele. După câteva minute, se rostogoliră pe patul din alcov.

Făcură dragoste cu furie. Apoi, încă înfipt în pântecul femeii, privind-o în ochi, Mohamed Makhlouf spuse cu o voce reţinută:

— Curând, tatăl tău n-o să-ţi mai poată reproşa legătura cu mine.

Prins între coapsele femeii, gusta din plin clipa.

— De ce? întrebă Halima surprinsă.

Mohamed Makhlouf schiţă un zâmbet.

— Pentru că eu o să fiu preşedinte.

O lucire de îndoială apăru în ochii întunecaţi ai tinerei femei.

— Ce vrei să spui?

— Sst! Să nu vorbeşti cu nimeni despre asta.

Îi închise gura cu buzele, conştient de faptul că spusese prea multe, dar nu s-a putut abţine. Halima era soarele vieţii lui.

Brusc, realiză că nu simţea niciun fel de remuşcare la gândul de a-l asasina pe omul pentru care omorâse şi torturase. O dată, torturase un individ care-şi bătuse joc într-un SMS de fizicul lui Bashar. Apoi îl trimisese trei ani la puşcărie. Paza din jurul familiei Assad trebuia să fie nemiloasă şi totală.

Halima se mişcă sub el şi simţi cum îi reînvie dorinţa. Dacă ezitase la început să pună în aplicare planul americanilor, acum nu mai avea nicio reţinere.

Capitolul XXIII

De data aceasta, Malko nu se mai duse în Cipru, mulţumindu-se să facă o vizită la ambasada americană. Mitt Rawley părea nervos.

— Nicio veste! îl anunţă el. Israelienii nu au informaţii noi. Ascultările lor nu au scos nimic la iveală. Singurele informaţii se referă la luptele împotriva insurecţiei. Se bate pasul pe loc. Nici măcar sateliţii n-au descoperit altceva. Bashar al-Assad încearcă să câştige timp. Intervenţia internaţională fiind blocată de vetoul ruşilor, poate sta liniştit.

— În cazul ăsta, oare mai merită să ne debarasăm de el? întrebă Malko.

— Cu siguranţă, replică americanul. Ne aflăm într-o situaţie imposibilă: pe de-o parte, îi susţinem *oficial* pe opozanţii lui Bashar şi ne regăsim astfel de partea celor din Al-Qaida... Pe de altă parte, luptăm pentru supravieţuirea regimului alawit, dar *fără* Bashar, pentru a diminua presiunea. Poate că ulterior, prin „protejatul" nostru, poziţia lui va fi recunoscută şi de Iran.

Asta însemna *„to kill two birds with one stone"*[29].

Malko clătină din cap.

— Visezi, Mitt! Alawiţii nu vor să taie legăturile cu Iranul.

Şeful staţiei nu răspunse, ştiind că, în fond, Malko avea dreptate. O secretară îi aduse un mesaj pe care-l parcurse rapid.

— Trupele lui Bashar au cucerit din nou Zabatani, care se află lângă Damasc, îl anunţă el. Însă lira siriană e încă în degringoladă. Cei de la Langley mă pisează întruna. Nu există niciun mijloc de a lua legătura cu doctorul Makhlouf?

— N-ar folosi la nimic, afirmă Malko. Tatăl lui a fost categoric: orice amestec din partea noastră ar fi

29 Să împuşti doi iepuri dintr-un foc.

mai mult decât contraproductiv. Trebuie să aşteptăm şi să ne rugăm. Faptul că nu există niciun semn prevestitor nu înseamnă nimic. Genul acesta de operaţiune se derulează în câteva ore, cu uşile închise. Când se vorbeşte despre ea, totul s-a sfârşit. OK, mă întorc în oraş.

*

Mahmud Chamar pregătea plicul cu rapoartele despre agentul CIA Malko Linge.

Decepţionante.

În ciuda eforturilor Mukhabarat-ului sirian, nu se descoperise nimic în afară de vizita inexplicabilă la spitalul Hôtel Dieu. Petrecuse o seară cu Farah Nassar, despre care-i povestise ea însăşi, apoi se dusese de câteva ori la ambasada americană unde se afla şi staţia CIA.

De două ori, Mukhabarat-ul avusese impresia că Malko Linge fusese în Cipru, pentru că un Blackhawk decolase la puţin timp după sosirea lui la ambasadă, de unde plecase după mai multe ore, atunci când un alt elicopter aterizase.

În ce o priveşte pe Farah Nassar, Mahmud Chamar n-o mai văzuse decât pentru câteva reprize sexuale grăbite: era limpede că nu avea alte informaţii.

În plus, şeful Mukhabarat-ului era neliniştit. În pofida poziţiei sale, nu ştia nimic despre ceea ce se întâmpla în realitate în ţara sa.

Atitudinea agentului Malko Linge era un mister. Parcă venise în vacanţă...

Oare ce aştepta?

*

Ieşind de la facultate, Halima Haddim se ciocni de un bărbat în haină de piele neagră, surâzător, însă cu o privire rece. În spate se vedea dona lui. I se făcu frică instinctiv.

— Halima Haddim, spuse individul din faţa ei, generalul Maher al-Assad doreşte să te vadă. Trebuie să vii cu noi…

Colegii ei se răspândiseră care-ncotro şi se trezi singură cu cei doi. Un BMW negru aştepta în stradă.

— Acum? întrebă ea. Trebuie să iau masa cu tatăl meu.

— O să te ducem noi, o asigură bărbatul deschizând portiera maşinii.

Cu inima cât un purice, femeia se urcă în spate. Pe drum, nimeni nu rosti niciun cuvânt. Când recunoscu clădirea Brigăzii a Patra, avu un presentiment neplăcut. Totuşi, atitudinea celor doi bărbaţi era de o politeţe desăvârşită. Ca o somnambulă, parcurse câteva culoare, luă liftul şi se trezi în faţa unei uşi capitonate cu piele neagră.

Uşa se închise în urma ei.

Un bărbat surâzător îi ieşi în întâmpinare: Maher al-Assad, în civil.

— Mă bucur să te văd! exclamă el strângând-o în braţe. În fiecare zi îi mulţumesc Cerului că avem un medic atât de competent ca tatăl tău, care veghează asupra sănătăţii fratelui meu…

Halima Haddim îngăimă câteva cuvinte de mulţumire, simţindu-şi gura uscată: Maher n-o convocase ca s-o felicite pentru calităţile tatălui ei.

— Ia loc! o invită generalul Maher al-Assad. Aş

vrea să asculţi ceva.

Îi indică un scaun din faţa biroului pe care se afla un mic magnetofon. Halima Haddim se supuse, iar Maher se aşează de partea cealaltă a biroului şi porni aparatul.

La început, Halima Haddim nu auzi decât o răsuflare, suspine, mici ţipete. Brusc, o voce spuse:

„Curând, tatăl tău n-o să-ţi mai poată reproşa legătura cu mine.”

Instantaneu, recunoscu vocea: Mohamed Makhlouf, amantul ei.

Simţi că i se opreşte inima-n loc auzindu-se pe sine însăşi întrebând: „De ce?”

Răspunsul celeilalte voci o îngheţă: „Pentru că voi fi preşedinte.”

Arătătoml lui Maher al-Assad apăsă butonul „Stop” şi se lăsă tăcerea în imensul său birou. Halima Haddim reuşi să ridice capul şi să înfrunte privirea fratelui lui Bashar al-Assad.

Acesta zâmbea, dar nu şi cu ochii. Clătină din cap.

— Ai noroc că eşti fiica tatălui tău, spuse el. În mod normal, n-ar trebui să mai ieşi de-aici. Eşti conştientă de gravitatea situaţiei?

Halima Haddim avu impresia că se luptă cu o caracatiţă.

— Dar nu ştiu ce voia să spună cu asta! protestă ea.

— Ştiu, ştiu! o aprobă blând fratele lui Bashar al-Assad. Din cauza asta te consider nevinovată. Vreau doar să-ţi cer două lucruri: mai întâi, o scrisoare prin care recunoşti că l-ai auzit pe Mohamed Makhlouf spunând că are de gând să-l asasineze pe preşedinte. Apoi, colaborarea ta pentru a ieşi din

această situaţie neplăcută.

— Fac tot ce doriţi! murmură Halima Haddim.

— Aşa, continuă Maher al-Assad, Mohamed Makhlouf e deja mort, chiar dacă el nu ştie asta. E suficient să dau un ordin pentru a fi arestat şi executat. Dar asta e o soluţie prea zgomotoasă. Tu ştii cum procedăm noi: tatăl tău îşi pierde postul, tu rişti să ai probleme grave, la fel şi familia voastră, pentru că furia fratelui meu va fi atroce.

Halima Haddim era îngrozită. Nu reuşea să pună cap la cap două gânduri coerente. Auzi ca prin vis vocea lui Maher al-Assad:

— Aş vrea să mă ajuţi să pun capăt vieţii lui Mohamed Makhlouf. Să te porţi ca o bună siriană. El e deja mort, dar nu ştie asta. Ar fi ideal să aibă parte de o moarte „naturală”. Nimeni, în afară de tine şi de mine, nu trebuie să cunoască adevărul. Eşti de acord?

Halima Haddim aprobă din cap şi bolborosi:

— Ce trebuie să fac?

Maher al-Assad întinse braţul şi puse lângă magnetofon o fiolă plină cu un lichid incolor.

— la asta, spuse el, ştiu că mâine o să iei masa cu el. Că tu găteşti nişte legume cu ulei care-i plac foarte mult. O să verşi în ele conţinutul acestei fiole. N-o să simtă nimic, iar tu îţi salvezi familia.

Ca un automat, Halima Haddim luă fiola şi o strecură în geantă.

Maher al-Assad se ridică, înconjură biroul şi o ajută să se scoale în picioare, apoi o însoţi până la uşă.

Înainte de a o deschide, o îmbrăţişă la fel ca la venire şi-i şopti:

— Dumnezeu să fie cu tine!

*

Malko era exasperat din cauza aşteptării. Se uitase le televizor, îl sunase pe Mitt Rawley, dar nimic nu-l mulţumea. Nicio veste de la colonelul Ramdane Halab care, probabil, îşi punea şi el întrebări.

Farah Nassar dispăruse din peisaj, dar, oricum, libidoul lui era la pământ. Stresul îl rodea: totul se petrecea la mai puţin de două sute de kilometri, dar parcă ar fi fost vorba de o altă planetă.

*

Scăldat în sudori reci, Mohamed Makhlouf se trezise cu dureri teribile de stomac. Atât de atroce, că nu s-a putut duce la birou. Îşi sunase imediat medicul personal, doctorul Grabiyeh, un individ bonom şi viclean, cu faţa scofâlcită, care, ca de obicei, îl examinase atent şi-i prescrisese nişte calmante.

— Ai patruzeci şi opt de ore ca să mă pui pe picioare! îi poruncise Mohamed Makhlouf.

În mintea lui, nimic nu-i putea rezista autorităţii, nici măcar boala.

Doctorul Grabiyeh îi făgădui pe loc însănătoşirea. Mohamed Makhlouf îi trimise Halimei un SMS, apoi adormi, răpus de calmante.

Când se trezi, nu-l mai durea nimic, dar, bizar, nu-şi putea ţine ochii deschişi. Primi mai multe telefoane la care răspunse evaziv. Creierul nu-i funcţiona.

*

Maher al-Assad scrise numele cu grijă: lista celor a căror existenţă trebuia să înceteze pentru ca moartea lui Mohamed Makhlouf să fie netedă ca pielea unui nou-născut. Era bucuros că găsise această soluţie. Îi va spune fratelui său adevărul după ce totul se va fi terminat. Nu era treaba preşedintelui să facă curăţenie...

După ce termină lista, verifică dacă nu uitase pe cineva, apoi îi ceru secretarei să-l convoace pe Ali Mamluk. Acesta urma să ducă treaba la bun sfârşit. Nu va pune nicio întrebare şi totul se va petrece rapid.

După ce închise telefonul, mai adăugă un nume pe listă: era mai bine să fie o curăţenie generală.

*

Vocea lui Murad Trabulsi era alterată de un fel de gângăveală. Malko de-abia înţelese ce spunea.

Auzi mai întâi cuvântul „Makhlouf", apoi totul deveni mai clar: generalul libanez aflase că Mohamed Makhlouf murise, cauza oficială fiind un anevrism al aortei abdominale...

— L-au omorât! exclamă Murad Trabulsi. Înseamnă că au aflat. Plec imediat din Beirut.

— Şi unde te duci? întrebă Malko.

Generalul libanez râse sec.

— Nu-ţi spun. Şi tu ar trebui să faci acelaşi lucru. Nu-i cunoşti pe sirieni. Pe curând!

Imediat după ce închise telefonul, sună Mitt Rawley. Şi el era bulversat.

— Cotidianul sirian *Techine* a anunţat în dimineaţa asta moartea lui Mohamed Makhlouf, zise el.

— Ştiu, răspunse Malko, Murad mi-a comunicat adineauri. Cu siguranţă că Mohamed Makhlouf nu a murit din cauze naturale... A fost lichidat.

— Asta înseamnă că sirienii au descoperit ce se punea la cale, conchise americanul. Oare ce porcărie au făcut?

— Habar n-am, mărturisi Malko, dar rezultatul este simplu: s-a ales praful de manevra noastră. Nu mai am ce face la Beirut...

— Stai puţin! îl rugă Mitt Rawley. Trebuie să anunţ la Langley şi te sun din nou.

Malko era în culmea enervării: toate eforturile fuseseră în zadar! Sirienii câştigaseră şi de data aceasta.

Se gândi la doctorul Hassan Makhlouf, amintindu-şi ce spusese tatăl acestuia. Acum nu mai avea pe cine să protejeze. Dacă nu ştia, trebuia prevenit. Ceru de la recepţie numărul de la Hôtel Dieu şi obţinu imediat legătura.

— Cabinetul doctorului Makhlouf, îi ceru el centralistei.

O voce de bărbat răspunse *„aiwa”.* Malko îl întrebă în engleză dacă putea vorbi cu doctorul Makhlouf.

— Cine sunteţi? întrebă interlocutorul.

— Un pacient.

— Sunaţi mai târziu, doctorul Makhlouf a fost asasinat.

Interzis, Malko închise şi-l sună pe Mitt Rawley.

— Fiul lui Mohamed Makhlouf a fost asasinat, îl anunţă el. În cabinetul lui de la Hôtel Dieu.

— Sirienii fac curăţenie, conchise sumbru şeful staţiei CIA. Nu te mişca din hotel, îţi trimit oameni. Se lasă cu zgâlţâială.

*

Şocată, secretara doctorului Hassan Makhlouf se uita la cadavrul şefului ei acoperit cu husa verde care protejează de obicei blocul operator.

Cu o jumătate de oră în urmă, doi bărbaţi cu feţele descoperite intraseră în sala de aşteptare. O traversaseră pentru a ajunge la cabinetul în care doctorul se pregătea să consulte un pacient.

Secretara nu avusese timp să intervină. Unul dintre intruşi scosese un pistol automat cu amortizor. Lipind ţeava de ceafa doctorului Makhlouf, apăsase de două ori pe trăgaci. Şocul îl proiectase peste pacient, iar chipul îi fusese invadat de un val de sânge.

Pacientul începuse să urle, încercând să se elibereze.

Secretara încă ţipa atunci când cei doi bărbaţi se făcură nevăzuţi la fel cum veniseră, prin sala de aşteptare.

Poliţia şi FSI au sosit după douăzeci de minute. Secretara n-a fost în stare să le descrie agresorii, atât era de tulburată.

De pe urma asasinilor nu rămăseseră decât două cartuşe de 9 mm pe care poliţiştii le-au pus într-o pungă de plastic ştiind deja că nu vor duce nicăieri.

Acum, cabinetul medical gemea de poliţişti, însuşi generalul Ashraf Rifi veni la faţa locului. Nu încăpea îndoială că era vorba de un asasinat politic, o

metodă extrem de bine cunoscută în Liban. Dar de ce acest medic sirian, fiul unui ştab al regimului de la Damasc? De obicei, numai opozanţii erau lichidaţi în maniera aceasta.

Generalul Ashraf Rifi, care-şi cunoştea bine „clienţii" sirieni, dădu un ordin:

— Trimiteţi imediat o echipă la domiciliul doctorului Makhlouf şi protejaţi-i familia.

După câteva minute, un poliţist îi întinse o staţie radio. Era o maşină a poliţiei din cartierul Raouche.

Poliţiştii fuseseră sunaţi de locatarii unui imobil care auziseră urlete dintr-un apartament. Se duseseră acolo şi descoperiseră trei cadavre cu gâturile tăiate: o femeie, soţia doctorului Makhlouf, şi doi copii, de doisprezece şi şapte ani.

Parchetul din sufragerie era o mare de sânge. Nimeni nu văzuse nimic.

Cu chipul întunecat, generalul Ashraf Rifi îşi sună oamenii.

— Nu vă grăbiţi, e prea târziu.

*

Malko se repezi la telefonul mobil. Trebuia să fie Mitt Rawley.

Recunoscu vocea lui Murad Trabulsi. Alterată de nervozitate.

— Sunt pe urmele tale, exclamă el. Nu sta în hotel. Vin după tine.

— De unde ştii? întrebă Malko.

— O sursă din Hezbollah, răspunse laconic Murad Trabulsi. Speră să-ţi aduci aminte de acest serviciu.

— Ia-o la sănătoasa! Noroc.

Şocat, Malko închise telefonul. Frumoasa lor

manevră se transforma într-un dezastru. Îşi luă Glock-ul 27, verifică dacă avea un glonţ pe ţeavă şi vârî arma la centură.

Avertismentul lui Murad Trabulsi nu era vorbă goală: un comando sirian venea să-l ucidă.

Capitolul XXIV

Farah Nassar era la coaforul ei, Tony Sawayer, la primul etaj al galeriei din Floliday Inn. Avea capul plin de bigudiuri şi citea revista *Mondanites.* Observă un tânăr care se apropia de fotoliul ei, dar nu-i dădu atenţie. Multe cliente comandau din afară băuturi sau sendvişuri.

Necunoscutul se opri în spatele ei, iar Farah se uită în ochii lui. Înţelese instantaneu că nu era un curier. Încercă să-şi rotească scaunul pentru a se ridica, dar nu avu timp.

Tânărul strecură mâna sub haină şi scoase un revolver mic. Lipi ţeava de craniul femeii, între două bigudiuri, şi apăsă trăgaciul.

Detunătura făcu să sară în sus tot salonul.

Fulgerată, Farah Nassar căzu în faţă, sângele ţâşnindu-i pe gură şi din nări.

Necunoscutul vârî arma la loc, se îndreptă spre ieşire şi coborî pe scara care ducea la parter, în urma lui declanşându-se un cor de urlete.

*

Trei indivizi urcară scara din micul imobil de pe Bordj Hammond. Liftul era defect. Ajunşi la etajul trei, se grupară lângă uşa apartamentului 302. Doi

se lipiră de zid, iar cel de-al treilea sună.

Fără niciun rezultat.

Se sfătuiră în şoaptă, apoi doi dintre ei îşi scoaseră armele – pistoale automate, iar cel de-al treilea, un zdrahon, îşi făcu vânt şi se năpusti în uşa care nu rezistă celor nouăzeci de kilograme ale sale. Se deschise violent şi descoperi interiorul apartamentului.

Niciunul dintre cei trei nu avu timp să se bucure. Urmă o explozie formidabilă care aruncă în aer o parte din apartament, palierul şi pe cei trei agresori. O mină antitanc fusese fixată pe canatul din interior, iar deschiderea violentă a uşii declanşase percutorul.

Un truc vechi, de pe vremea războiului civil…

Generalului Murad Trabulsi nu-i plăcea lipsa de respect.

*

Mahmud Chamar ajunse la frontiera siriană pe la ora unsprezece, cotind imediat pe drumul îngust ce ducea la punctul de control al armatei siriene: şeful lui, Ali Mamluk, îi recomandase să meargă singur, aşa că îşi lăsase şoferul la Beirut.

Bărbatul din spatele barierei vopsite în roşu şi alb îi făcu un semn discret, iar Mahmud Chamar opri lângă el.

— *Kilak!*[30] îl salută acesta. Parchează maşina şi urcă-te în a noastră.

Agentul îl ascultă şi lăsă maşina în mica parcare militară, după care se duse la un BMW vechi în care

30 Salut.

se aflau doi oameni. Politicos, ghidul îi deschise portiera, iar Mahmud Chamar urcă lângă şofer. BMW-ul o luă pe drumul care traversa zona militară, interzisă civililor, fie ei şi sirieni. Parcurseră o regiune neospitalieră şi trecură peste un deal arid, aproape lipsit de vegetaţie.

Mahmud Chamar se destinse, fiind sigur că va fi felicitat pentru acţiunea lui. Asasinii săi îşi vor termina treaba până la asfinţit.

Nici măcar nu mai avu timp să i se facă frică atunci când ceva rece i se lipi de ceafa. Auzi detunătura înainte de a se prăbuşi în faţă. Glonţul îi străbătu creierul, smulgându-i o parte din maxilarul superior.

Asasinul îşi retrase arma şi o puse la locul ei. Nu ştia de ce i se ordonase să-l lichideze pe Mahmud Chamar, dar era mai bine să nu pună întrebări…

Maşina parcurse câţiva kilometri, apoi intră într-o pădurice şi se opri lângă un alt vehicul.

Cei trei coborâră din BMW şi scoaseră afară cadavrul lui Mahmud Chamar, târându-l până la o groapă proaspăt săpată. Se treziseră foarte devreme ca s-o pregătească. Aruncară trupul în ea, apoi cel mai tânăr puse mâna pe o lopată şi o umplu cu pământ.

*

Doctorul Grabiyeh tocmai ieşea din casă atunci când o maşină cu doi oameni în ea opri exact în faţa porţii. Un bărbat coborî şi-i zâmbi, îl cunoştea: era unul dintre adjuncţii lui Ali Mamluk.

— E nevoie de dumneavoastră, domnule doctor, îi

spuse el zâmbindu-i în continuare încurajator. Şeful vrea să puneţi pe picioare un tip care a fost un pic zdruncinat. Veniţi, vă ducem noi.

— Staţi puţin! protestă medicul, trebuie să-mi iau trusa. Vin imediat.

În Siria, se obişnuia ca medicii „de încredere” să fie chemaţi de agenţii Mukhabarat-ului şi să se ocupe de câte un prizonier torturat pentru a putea continua interogatoriul.

Iar doctorul Grabiyeh se bucura de încrederea lui Ali Mamluk. El îl sfătuise să-l „trateze” pe Mohamed Makhlouf cu calmante, fără să pună niciun fel de întrebări. Se întoarse după câteva minute cu o sacoşă în mână şi se urcă în maşină. Le luă douăzeci de minute pentru a ajunge la sediul Mukhabarat-ului. Din curte, intrară direct în clădirea interogatoriilor, luând liftul care ducea la subsol.

Coborâră, iar cei trei bărbaţi îl conduseră pe culoarul cu uşi metalice vopsite în verde. „Ghidul” său se opri în faţa celei de-a treia uşi, o deschise şi se dădu la o parte ca să-l lase să treacă.

Medicul rămase pe loc: încăperea era goală.

Surprins, se întoarse, dar se trezi în faţa unui pistol care-i trase în plină figură un glonţ de 9 mm.

*

Lungită pe pat, Halima Haddim contempla micul revolver cromat primit de la Mohamed Makhlouf cu câteva luni în urmă. I-l dăduse ca să se poată apăra împotriva unui eventual agresor. Damascul nu mai era la fel de sigur ca altădată.

Îl aruncase într-un sertar şi uitase de el.

Până în dimineaţa aceea.

Dormise prost. După ce vărsase otrava în legumele gătite pentru amantul ei, nu se mai gândise la acel gest. Chiar făcuse dragoste cu Mohamed Makhlouf cu o anumită însufleţire. Apoi, puţin câte puţin, totul începu să-i revină în memorie. Schimbarea se petrecuse în ajun, atunci când se trezise în faţa cadavrului celui pe care-l iubise, lungit pe un pat mare, cu chipul liniştit şi tenul uşor bronzat după îmbălsămare.

Ceva se frânsese în ea. De atunci, nu mai vedea decât acel chip îngheţat şi nu mai simţea decât fruntea rece pe care o sărutase. Înţelesese că, omorându-l, se ucisese pe sine însăşi. Era inexplicabil, dar n-avea chef şi nici nu putea vorbi cu nimeni despre asta.

Cu un gest calm, strânse patul revolverului în mână şi, după ce-şi lipi ţeava de piept, în dreptul inimii, apăsă tare pe trăgaci.

*

Maher al-Assad era într-o dispoziţie bună. În sfârşit, avea noutăţi pentru fratele lui! Cu cinci minute mai devreme aflase de sinuciderea Halimei Haddim, slujnica fiind cea care anunţase poliţia.

O soluţie inteligentă care şi lui însuşi i-ar fi trecut prin cap.

După ce verificase dacă nu cumva femeia lăsase vreun bilet compromiţător, îl sunase pe tatăl ei şi-i prezentase condoleanţe cu toată gravitatea necesară.

Copleşit de durere, medicul nu reacţionase în

niciun fel.

La început, Maher al-Assad se gândise să-l elimine şi pe el, însă pe urmă îşi schimbase părerea. Doctorul nu ştia nimic despre această afacere. Era mai util viu decât mort, pentru că-l îngrijea bine pe Bashar al-Assad.

În plus, era destul de complicat să-l lichideze pur şi simplu.

Se uită pe lista ţintelor sale vii.

Pentru ca mulţumirea să-i fie deplină nu mai rămânea de eliminat decât agentul CIA.

Fără să aibă nicio dovadă, era sigur că acesta jucase un rol important în organizarea complotului.

Aştepta să primească vestea cea bună înainte de prânz, astfel încât să mănânce mai cu poftă.

Cei care urmau să-l lichideze pe Malko Linge nu aveau nicio importanţă: nu ştiau despre ce era vorba.

*

Malko realiză brusc că în camera sa de la Four Seasons era o victimă sigură. Asasinii puteau foarte bine să dărâme uşa. Îi cunoştea pe sirieni şi ştia că nu se dădeau înapoi de la nimic. Brutali, sălbatici şi hotărâţi, l-ar fi învins pe Malko chiar dacă acesta ar fi reuşit să doboare unul sau doi dintre ei.

Ieşi din cameră şi chemă liftul. Îi trimise un SOS şi lui Mitt Rawley:

— Cobor în faţa hotelului, zise el, e mai sigur. Unde sunt oamenii tăi?

— Pe drum, dar se circulă greu. Păstrez tot timpul legătura cu ei. Îl anunţ pe Ashraf Rifi, poate că el

reuşeşte să ajungă mai repede.

Uşa liftului se deschise, aşa că puse în buzunar telefonul mobil.

Înăuntru erau trei bărbaţi tineri, îmbrăcaţi în geacă şi jeanşi. La fel de surprinşi ca Malko. Urmară câteva secunde de ezitare, apoi totul se animă brusc.

Malko nu avea de ales. Să aştepte un alt lift ar fi fost sinucidere curată. Se năpusti pe scările de serviciu, auzind în spatele lui strigăte în arabă.

Primul glonţ lovi uşa scărilor, chiar deasupra capului său. Smulse Glock-ul de la centură şi se întoarse: cei trei, cu armele scoase, barau culoarul.

Unul dintre ei îl luase la ţintă, aşa că apăsă trăgaciul Glock-ului.

Înainte de a se arunca în jos pe scări mai avu timp să vadă că omul se prăbuşise. Urmă o ploaie de gloanţe în jurul lui.

Sărind câte patru trepte deodată, coborî un etaj. Deasupra lui, cei doi supravieţuitori se năpustiseră şi ei pe scara de serviciu. Auzi alte focuri de armă şi un glonţ smulse o bucată de zid. O voce ţipa dintr-un telefon mobil: probabil că jos aşteptau alţi ucigaşi. Asta însemna că nu mai avea nicio şansă…

Indivizii veniseră să-l execute şi o făceau fără să stea pe gânduri.

Îi sună telefonul, dar n-avea timp de pierdut. Cu respiraţia tăiată, reuşi să câştige un oarecare avans şi, patru etaje mai jos, îşi încercă norocul.

Se năpusti în uşa dinspre culoar şi ţâşni afară, având un avans de o jumătate de etaj.

Se afla la etajul cinci.

În momentul în care pătrunse pe culoar, înţelese

că Dumnezeu era de partea lui: două femei cu chipul acoperit, încărcate cu pachete, ieşeau din lift!

Reuşi să se strecoare în cabină înainte ca uşile să se închidă de tot. Apăsă imediat butonul pe care scria „L”. Urmăritorii lui ajunseseră probabil pe palier.

Liftul cobora cu o încetineală exasperantă. În fine, se opri la parter. Ca de obicei, mai multe persoane aşteptau în faţa uşii. Malko le dădu la o parte şi alergă spre ieşirea din hotel. Trei împuşcături răsunară în spatele lui. Simţi un şoc uşor în partea stângă şi se întoarse: doi bărbaţi veneau în fugă din hol, cu armele în mâini.

Ridică Glock-ul, dar n-avea cum să tragă, era prea multă lume în hol.

Deodată, zări câteva berete roşii care soseau de afară prin uşa turnantă şi prin cele două intrări laterale.

Toţi aveau pistoale-mitralieră MP5.

Oamenii FSI-ului!

Malko alergă spre ei.

În spate, cei trei asasini porniţi pe urmele lui se treziră nas în nas cu soldaţii. Toată lumea deschise focul aproape în acelaşi timp.

Malko se afla deja afară.

Două microbuze erau înţesate de militari cu veste antiglonţ care se năpustiră în hotel.

Malko văzu apărând din stânga două maşini Cherokee albe arborând steagul american. Se opriră una lângă alta, iar din ele coborâră mai multe persoane în civil, cu veste antiglonţ şi pistoale-mitralieră.

Era „cavaleria” trimisă de Mitt Rawley.

În faţa intrării se dezlănţuise haosul: toţi clienţii care îşi aşteptau taxiurile sau limuzinele se înghesuiau în dezordine.

Malko alergă spre cele două maşini Cherokee cu pistolul încă în mână. Imediat, doi oameni îl ajutară să urce. Zgomotul uşii blindate care se închise îi făcu bine.

Fără avertismentul lui Murad Trabulsi, probabil că acum ar fi zăcut mort în camera lui.

*

În Blackhawk trebuia să urli ca să te faci înţeles. Malko nu stătuse decât un sfert de oră la ambasada americană. Imediat după sosirea lui, elicea începuse să se învârtească, iar Mitt Rawley îl aştepta lângă aparatul protejat de exterior prin nişte prelate verzi.

Americanul strigă:

— Avem o întâlnire de urgenţă în Cipru.

— Să trimiţi pe cineva să-mi ia lucrurile de la Four Seasons, ţipă Malko.

Mit Rawley clătină din cap.

— Nu.

— Dar nu mai am ce face la Beirut, protestă Malko.

— Ba da, declară şeful staţiei CIA. Israelienii spun că au un plan B. Nu renunţăm la manevră. Te întorci în seara asta.

Sfârşitul volumului I

Traducere din limba franceză de Eugen Damian
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2013

ISBN: 978-606-8469-02-7

Hassan, un individ înalt şi sfrijit, cu nas proeminent şi barba zburlită, se apropie de Malko şi se aşează pe o băncuţă de lemn în faţa lui, apucând bormaşina şi apropiind burghiul de genunchiul lui stâng.

„Y” Caine, spune-ne adevărul!

Malko simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Era metoda obişnuită a interogatoriilor Hezbollah-ului.